

Πολυτεχνείο-Απεργία Όλοι στους δρόμους!

Μόνο ο αγώνας εργατών και λαών
μπορεί να φράξει τον δρόμο
των φονιάδων, να κατακτήσει
τον δικό τους λεύτερο κόσμο

Οι εξελίξεις στον πλανήτη και όπως αυτές σηματοδοτήθηκαν από την (επαν)εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ είναι πυκνές και άγριες, αλλά με πολλά στοιχεία κρίσιμων «ασαφειών». Το ποιος είναι με ποιον, με τι όρους και «μέχρι πού», είναι υπό διαμόρφωση όχι μόνο για περιφερειακές αλλά και για ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Γύρω από το βασικό δεδομένο της δεσπόζουσας στον κόσμο ενδοϊμπεριαλιστικής αντίθεσης ΗΠΑ-Ρωσίας εξελίσσονται και θα εξελίσσονται για καιρό ακόμα κρίσιμα ζητούμενα, με ανοιχτά και ενδεχόμενα που σήμερα ίσως είναι απρόβλεπτα.

Δύο είναι οι δικές μας ακλόνητες βεβαιότητες σε σχέση με τις εξελίξεις που προδιαγράφονται. Πρώτον, ότι αυτές θα είναι φορτωμένες με νέα αντεργατικά-αντιλαϊκά κύματα σε όλο τον κόσμο, με νέες επιδρομές των κυρίαρχων

δυνάμεων στα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργατικών-λαϊκών μαζών, ενώ ταυτόχρονα θα γίνει βαρύτερος ο φόρος αίματος που πληρώνουν οι λαοί στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Δεύτερον, όποια εκδοχή και να παίρνουν οι εξελίξεις της καπιταλιστικής κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, οι εργάτες και οι λαοί δεν χωράνε σε κανένα από τα αντιμαχόμενα στρατόπεδα! Το δικαίωμά τους στη ζωή, στη δουλειά, στις ελευθερίες και την επαναστατική προοπτική τους για έναν δικό τους λεύτερο κόσμο, μπορούν να τα υπερασπιστούν και να τα διεκδικήσουν, μόνο στηριγμένοι στις δικές τους δυνάμεις και συγκροτώντας αυτές τις δυνάμεις στο επίπεδο που απαιτεί αυτή η πάλη, αυτή η αναμέτρηση.

συνέχεια στη σελ.2

Πολυτεχνείο 2024

Αθήνα

Εκδήλωση, Σάββατο 16/11, 5:00 μ.μ.,
Πολυτεχνείο κτίριο Τοσίτσα,
αίθουσα T12

Όλοι στις αντιιμπεριαλιστικές
συγκεντρώσεις-διαδηλώσεις

Αθήνα: Κυριακή 17/11, 14:30,
Σταδίου και Χρήστου Λαδά

Θεσσαλονίκη: Κυριακή 17/11, 17:00,
Πολυτεχνείο

(σελ.6,7)

Απεργία 20/11

Όλοι στις απεργιακές
συγκεντρώσεις-διαδηλώσεις
Αθήνα: 11:00, Χαυτεία

(σελ. 15)

Ένθετο αφιέρωμα
Εκλογή Τραμπ

Μπροστά σε δύσκολες αποφάσεις
για τον πλανήτη

Το εσωτερικό μέτωπο

Οι δισεκατομμυριούχοι επέλεξαν Τραμπ

Ελληνοαμερικανικές σχέσεις

Ποιο «ρήγμα» προκαλεί η οικονομική
πολιτική του Τραμπ;

Αμερικάνικες εκλογές και γυναίκα

(σελ.11, 12, 13, 14)

Έφυγε από κοντά μας
ο σύντροφος Άλκης

(σελ.8)

Η πολιτική κηδεία του συντρόφου μας θα
γίνει τη Δευτέρα 18 Νοέμβρη στις 12.00 στο
χώρο του BILLY'S PALACE (Στέλιου Καζαν-
τζίδη 24, Έναντι Κοιμητηρίων, Πυλαία)

Από οικονομική «ατμομηχανή» σε ρόλο «ασθενή»
Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μπροστά
σε στρατηγικά ερωτήματα

σελ. 21

Πολυτεχνείο-Απεργία

Όλοι στους δρόμους!

Μόνο ο αγώνας εργατών και λαών μπορεί να φράξει τον δρόμο των φονιάδων, να κατακτήσει τον δικό τους λεύτερο κόσμο

συνέχεια από σελ. 1

Με αυτόν τον ρεαλισμό της δύναμης της μαζικής πάλης να τροποποιεί και να ανατρέπει τον αρνητικό συσχετισμό -που το σύστημα επιδιώκει να τον παρουσιάζει σαν «αμετάβλητο»- ο λαός και η νεολαία καλούνται να αγωνιστούν στη φετινή επέτειο της αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης του Πολυτεχνείου. Με αυτή τη γραμμή της συγκρότησης δυνάμεων αντίστασης και διεκδίκησης πρέπει να ενισχυθεί ως την τελευταία στιγμή το αγωνιστικό κλίμα που διαμορφώνεται για την απεργία της 20ης του Νοέμβρη. Για να γίνουν οι απεργιακές διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα, ένας μαζικός εργατικός-λαϊκός ξεσηκωμός. Ένας ξεσηκωμός που θα ξεπερνάει την υποταγή των εργατοπατέρων του συστήματος και τα όρια της ελεγχόμενης διαμαρτυρίας του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ και θα χτίζει δεδομένα σε σωματεία, γειτονιές, χώρους δουλειάς και νεολαίας, για τη συνέχιση της μαζικής πάλης.

Ο Τραμπ, ο πλανήτης...

Παρά τη σφοδρή και εμφυλιοπολεμικού τύπου προεκλογική αντιπαράθεση στις ΗΠΑ -που μετεκλογικά μάθαμε πως είχε τρεις και όχι δύο απόπειρες δολοφονίας- περίπου 16 εκατομμύρια απείχαν από την κάλπη αυτού του οξύτατου και αντιδραστικού καυγά. Το στοιχείο αυτό (που περνάει «στα ψιλά» της ειδησεογραφίας), είναι ενδεικτικό των αγωνιστικών διεργασιών που όλο το προηγούμενο διάστημα εκφράστηκαν με εργατικούς και άλλους αγώνες και με κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό. Διεργασίες που «αφετηρία» τους είναι η εργασιακή-κοινωνική βαρβαρότητα που επικρατεί στην ηγέτιδα δύναμη του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και γι' αυτό, παρόλο που δεν έχουν κατακτήσει μια συγκροτημένη ιδεολογικοπολιτική γραμμή πλεύσης, θεωρούμε πως θα επιμείνουν και θα συνεχιστούν και με δοσμένη την εκλογή Τραμπ και όσα αυτή φέρνει στην κλιμάκωση της ταξικής επίθεσης (και) στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Βέβαια, η εκλογή προέδρου των ΗΠΑ γενικά δεν αφορά μόνο στις εξελίξεις εντός των ΗΠΑ, είναι ένα «παγκόσμιο γεγονός», αφού πρόκειται για την πρώτη ιμπεριαλιστική δύναμη του πλανήτη. Πολύ περισσότερο στις δοσμένες συνθήκες της κρίσης και των φουντωμένων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και με τις ΗΠΑ να έχουν τις μεγαλύτερες «ευθύνες» και συνεπώς να αντιμετωπίζουν τα πιο κρίσιμα ερωτήματα για τις απαντήσεις που θα δώσουν σε αυτή

την κατάσταση, η εκλογή Τραμπ, ακόμα και δυόμιση μήνες πριν αναλάβει τη διοίκηση, παράγει ήδη επιπτώσεις σε όλο τον κόσμο.

Ένα παράδειγμα είναι η επιτάχυνση της κατάρρευσης του κυβερνητικού συνασπισμού στο Βερολίνο, καθώς ο γερμανικός ιμπεριαλισμός επείγεται να διαμορφώσει πολιτικές επιλογές κατάλληλες για τις νέες συνθήκες. Ένα δεύτερο παράδειγμα είναι η επίσκεψη Σταρμερ στις εκδηλώσεις «μνήμης για την ημέρα της εκκευρίας» στο Παρίσι, η πρώτη μετά το 1944! Οι δύο πυρηνικές δυνάμεις της Ευρώπης (αλλά όχι και οι δύο πλέον της ΕΕ) προφανώς θεώρησαν ότι χρειάζεται να συζητήσουν ενόψει των εξελίξεων που έρχονται! Άμεση πίεση ασκήθηκε ήδη και στην Ιταλία μέσω του -προαλειφόμενου ως υπουργού του Τραμπ- Ίλον Μασκ, ο οποίος αμφισβήτησε αν η «Ιταλία είναι δημοκρατική χώρα». Ο κατάλογος των ανησυχιών και των αναζητήσεων είναι μακρύς και θα μπορούσε να φτάσει ως τη Σερβία, με τον Βούτσιτς να σπεύδει να εκφράσει την «καλή του διάθεση για συνεργασία» με τη νέα διοίκηση των ΗΠΑ.

Όπως ήδη αναφέραμε, όμως, είναι πολύ νωρίς το καθένα από αυτά και όλα αυτά να αξιολογηθούν και να εκτιμηθούν σαν τελικές διαμορφώσεις. Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι η τροχιά των εξελίξεων παγκόσμια θα χαρακτηριστεί από την ένταση της αντιδραστικής πολιτικής και την ακόμα μεγαλύτερη αντιδραστική μετατόπιση των πολιτικών συστημάτων και των κυρίαρχων πολιτικών δυνάμεων. Η πορεία αυτή ήδη εξελισσόταν και οι όροι συνέχισής της (κρίση, ανταγωνισμοί) πολλαπλασιάζονται με την εκλογή Τραμπ. Γιατί ακριβώς η γραμμή -που τουλάχιστον παρουσίασε μέχρι τώρα- είναι η ένταση των κάθε είδους πιέσεων και εκβιασμών και στην Κίνα αλλά και στους συμμάχους των ΗΠΑ, τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Μια γραμμή που αφενός οξύνει την κρίση (πόλεμος δασμών κ.λπ.) και αφετέρου κάνει πολύ πιο πιεστικά τα στρατηγικά ερωτήματα και για την Κίνα, αλλά και για τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Αλλά βέβαια το υπ' αριθμόν ένα στρατηγικό ζήτημα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ και από τη διαχείριση του οποίου θα κριθούν και θα καθοριστούν οι επιδιώξεις στους σε όλα τα άλλα είναι ο πόλεμος στην Ουκρανία. Τα θεωρήματα ότι ο Τραμπ θα... χαρίσει στον «φίλο» του Πούτιν την Ουκρανία και μετά θα... επιτεθεί στην Κίνα ή θα κάνει διευρυμένο πόλεμο στη Μ. Ανατολή, ανήκουν στη σφαίρα της πολιτικής ηλιθιότητας.

...και η Ελλάδα

Η αναζητούμενη από τον Τραμπ διαχείριση του ουκρανικού αδιεξόδου έχει ένα και μόνο αίτιο. Το ότι δεν μπορεί να κλιμακώσει τον πόλεμο αυτό με άμεση εμπλοκή του ΝΑΤΟ, γιατί αυτό φέρνει την πυρηνική απάντηση της Μόσχας. Για λογαριασμό των κέντρων εξουσίας που βλέπουν αυτό το αδιέξοδο, αναζητά κάποιον προσωρινό συμβιβασμό ο Τραμπ. Αναζητά έναν συμβιβασμό που δεν θα δίνει νίκη στη Ρωσία και θα είναι τέτοιος που θα ενισχύει τις αμερικανικές δυνατότητες για τον κύριο στόχο τους. Την ήττα του στρατηγικού τους αντιπάλου της Ρωσίας. Σε αυτή τη βάση, είναι από ανόητα έως σκοπίμως παραπλανητικά τα πολλαπλά δημοσιεύματα που παρουσιάζουν σαν το «μέγα πρόβλημα» για να δρομολογηθούν τάχα «εξελίξεις ειρήνευσης» στην Ουκρανία, τον Ζελένσκι! Ο Ζελένσκι είναι ενεργούμενο των ΗΠΑ και όχι το «αφεντικό» τους. Δεν είναι κατάλληλος, βέβαια, για να εκπροσωπήσει έναν προσωρινό συμβιβασμό, αλλά αυτό είναι το τελευταίο και μικρότερο πρόβλημα των ΗΠΑ. Το πραγματικά μεγάλο τους πρόβλημα είναι να διαμορφωθεί ο συμβιβασμός που θέλουν, καθώς βέβαια η Ρωσία που συνεχίζει και διευρύνει της επιτυχίες της στο πεδίο, παρουσιάζεται να απαιτεί και την αναγνώριση όλων των εδαφών που κατέχει και την οριστική «αποστρατιωτικοποίηση» και θέση εκτός του ΝΑΤΟ της υπόλοιπης Ουκρανίας.

Και στη χώρα μας υπήρχαν -πριν την εκλογή Τραμπ- και εξελίσσονταν οι όροι της πολιτικής αστάθειας και η αντιδραστική πορεία του πολιτικού συστήματος. Αστάθεια και αντιδραστική πορεία που είναι έκφραση των αδιεξόδων του εξαρτημένου καπιταλιστικού συστήματος, που οξύνονται διαρκώς στις δοσμένες διεθνείς συνθήκες κρίσης και πολέμου και στο όλο πιο στενό πλαίσιο που διαμορφώνει για την άρχουσα τάξη η ιμπεριαλιστικής της εξάρτηση. Η εκλογή Τραμπ, από τη μια, δεν αποτελεί «αλλαγή», αφού όπως έσπευσε να δηλώσει ο Μητσοτάκης, η χώρα έχει «στρατηγική σχέση» με τις ΗΠΑ, δηλαδή είναι δεδομένη η υποτέλειά της στο μεγάλο αφεντικό. Από την άλλη, οπωσδήποτε βάζει ερωτήματα για το αν και τι τρικυμίες θα φέρει αυτή η εκλογή στην έτσι κι αλλιώς αναστατωμένη ισορροπία της διπλής εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ και Ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, αφού μπαίνει σε δοκιμασία η σχέση των δύο ιμπεριαλιστικών πλευρών αυτής της διπλής εξάρτησης.

Επιπλέον, ο παγκόσμιος αντιδραστικός άνεμος που σηκώνει η εκλογή Τραμπ φτάνει βέβαια και στην Αθήνα! Το κυβερνητικό υβρίδιο αναζητά όλο και περισσότερο στήριξη προς τα ακροδεξιά του και αφήνει τις λεγόμενες «κεντρώες» σχέσεις του. Το ΠΑΣΟΚ καταγγέλλεται από τα

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

ΜΜΕ σαν... «πολύ αριστερό» κόμμα, επειδή δεν ψηφίζει κάθε κυβερνητικό νομοσχέδιο και ο Ανδρουλάκης βάζει στην άκρη τον δεύτερο στις εκλογές Δούκα και σε πρώτη θέση τη Διαμαντοπούλου, που έχει καλύτερα exég-γυα από το σύστημα. Ο Βελόπουλος διεκδικεί πιο αναβαθμισμένο ρόλο, ομνύοντας στις ΗΠΑ, ονομάζοντας «Ελλάδα» τη «Βόρειο Ήπειρο» και διαλαλώντας την κατάργηση των αμβλώσεων και τη θεσμοθέτηση της οπλοκατοχής! Το υπό ίδρυση κόμμα Κασσελάκη, που προσκυνάει το ΝΑΤΟ και τους επιχειρηματίες, παρουσιάζεται από τα κυρίαρχα ΜΜΕ σαν «η Αριστερά της εποχής μας», αλλά βοηθιέται και από τα απομεινάρια του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν διστάζουν να ξεπεράσουν τις πιο αντιδραστικές αστικές πρακτικές, για να δώσουν θεσμική και οικονομική παράταση στα αδιέξοδα της ήττας τους.

Όλα αυτά έχουν στο φόντο τους τον ελληνοτουρκικό «διάλογο» που διέταξαν οι ΗΠΑ, που αφενός απομακρύνει και εξοβελίζει τη «δικαίωση» των αστικών μαξιμαλισμών για «τετραπλασιασμό της κυριαρχίας στη ΝΑ Μεσόγειο», όπως διακήρυξε η κυβέρνηση Τσίπρα-Καμένου, αφετέρου εγείρει ανησυχίες για το τι μπορεί να φέρει.

Όλα αυτά έχουν σαν βάση τους μια πολιτική που φορτώνει με τόση φτώχεια, εξαθλίωση και αδιέξοδα τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία, που δεν χρειάζοταν η έκθεση ΟΟΣΑ για να πιστοποιηθούν! Τα πιστοποιεί και τα μεγεθύνει καθημερινά η κυβερνητική πολιτική, που ενώ τάχα «βγήκαμε από τα μνημόνια», αποφασίζει ότι είναι «αδιανόητο δημοσιονομικά» να μπουν στα βαρέα και ανθυγιεινά οι εργαζόμενοι στην υγεία! Ή δημαγωγεί για «37.000 δωρεάν απογευματινά χειρουργεία» ξεχνώντας πως τον περασμένο Μάρτη είχε «τάξει» 50.000 δωρεάν απογευματινά χειρουργεία. Με αυτές τις αθλιότητες προσπαθεί να διαχειριστεί τους περισσότερους από 100.000 ανθρώπους που περιμένουν μήνες να χειρουργηθούν και ανάμεσα τους χιλιάδες παιδιά! Αλλά και αυτή η ψευτιά των «37.000» είναι ακόμα χειρότερη γιατί παρουσιάζεται σαν «έκτακτο μαξίσι» από το Ταμείο Ανάκαμψης και όχι βέβαια σαν δικαίωμα που ο λαός το έχει πληρώσει διπλά και τριπλά! Εξάλλου, το δικαίωμα είναι έννοια απαγορευμένη και με τη woke και με την αντί-woke ατζέντα. Γι' αυτό απαγορεύεται το πιο βασικό δικαίωμα εργατών και εργαζομένων, αυτό των συλλογικών συμβάσεων! Το σύστημα, δηλαδή, επιλέγει το ίδιο το κράτος και η κυβέρνησή του να ορίζουν το επίπεδο της ληστείας του εργατικού ιδρώτα και του εργαζόμενου λαού, βάζοντας στην «άκρη» τους εργατοπατέρες που χρησιμοποιούσε σε περιόδους άλλων «κανονικοτήτων».

Οι πραγματικότητες που αντιμετωπίζει το κίνημα

«Στο ειδικό βρίσκεται το γενικό» έλεγαν οι Κινέζοι επαναστάτες την εποχή του Μάο. Ας αναφέρουμε, λοιπόν, δύο συγκεκριμένα παραδείγματα για την κατάσταση του κινήματος.

Στο ΣΕΤΗΠ, το ΠΑΜΕ, που ελέγχει το σωματείο, αποφασίζει στην εφορευτική επιτροπή, αυτό που έκρυψε στη ΓΣ του σωματείου: Να γίνουν οι εκλογές και ηλεκτρονικά σύμφωνα με τον νόμο Χατζηδάκη. Σε παρέμβαση της Ταξικής Πορείας που καταγγέλλει την απόφαση αυτή και προβάλλει τη θέση της αποχής για να μην κατοχυρωθεί η ηλεκτρονική ψηφοφορία και

όσα την ακολουθούν, η κατάλληλα διαμορφωμένη για την «εκκαθάριση του πεδίου» ομάδα του ΠΑΜΕ τραμπουκίζει, σκίζει τις προκηρύξεις και απαιτεί να μην μοιραστούν! Δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς και της αυτονομίας που παρεμβαίνουν στο σωματείο όχι μόνο συμμετέχουν στις εκλογές που έχουν και ηλεκτρονική κάλπη, αλλά επιπλέον δεν συμφωνούν να βγει κοινή καταγγελία - όπως πρότεινε η Ταξική Πορεία- για τον τραμπουκισμό των «διοκτιτών» του σωματείου, του ΠΑΜΕ.

Στους εκπαιδευτικούς, απέναντι στη βιομηχανία διώξεων και απολύσεων που απειλούνται για συνδικαλιστική δράση κόντρα στην ανοικτά εχθρική-υπονομευτική στάση των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ-ΑΔΕΔΥ συγκροτήθηκε μαζική πάλη τέτοια που κατάφερε να βάλει το ζήτημα στην πρώτη γραμμή με πανελλαδική δράση και με κέντρο βάρους την Αθήνα και την απεργιακή διαδήλωση στο «Πειθαρχικό Συμβούλιο» στις 23/10. Η πάλη αυτή συνεχίζεται - καθώς η κυβέρνηση συνεχίζει και εντείνει τη γραμμή και την πρακτική των διώξεων απολύσεων- με το σχήμα της «Ανοικτής Συνέλευσης» που πλαισιώνεται από δικώκονους και αγωνιστές και από άλλους κλάδους εργαζομένων. Όμως και αυτή η ελπιδοφόρα προσπάθεια, που έκανε σημαντικά βήματα ενάντια στον συσχετισμό και αποτελεί ανάγκη για την υπεράσπιση αγωνιστών, εργαζομένων, της απεργίας και των σωματείων, δέχεται επιθέσεις λάσπης από τους «υπερασπιστές της οργανωμένης πάλης» (ΠΑΜΕ), αλλά και πιέσεις από δυνάμεις εντός της «Ανοικτής Συνέλευσης», που θεωρούν πως η γραμμή τους δεν δικαιώνεται από την πάλη αυτή.

Τα δύο αυτά παραδείγματα δεν είναι μοναδικά, είναι απλώς ενδεικτικά. Υπάρχουν δεκάδες άλλες περιπτώσεις σε σωματεία, στη νεολαία, που κινητοποιήσεις του λαού για την περίθαλψη που οι δυνάμεις της υποταγής παρεμβαίνουν για να τις πνίξουν μόλις ξεκινήσουν. Ακόμα περισσότερο, το σφαγείο της Ουκρανίας, που αποτελεί το επίκεντρο της προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου, απλώς «δεν υπάρχει» για τη συντριπτική πλειοψηφία των δυνάμεων που αναφέρονται στον λαό και στο κίνημα. Ακόμα χειρότερα, για αυτούς που «υπάρχει», υπάρχει σαν «θετική εξέλιξη», σαν «ελπίδα» να «ηττηθεί το ΝΑΤΟ» από τον ρώσικο ιμπεριαλισμό!

Με βάση όλα αυτά, και τα δύο παραπάνω παραδείγματα, προκύπτουν δύο βασικά συμπεράσματα: Πρώτον, θέλει δρόμο και πάλη για να δυναμώσει και να στεριώσει η γραμμή ότι μόνο η μαζική πάλη παράγει αποτελέσματα για το κίνημα και τα δικαιώματα των μαζών. Για να μην μπορεί με «άνεση» η γραμμή της υποταγής και της συμμόρφωσης να παρουσιάζεται σαν αγωνιστική και ταξική. Για να μην είναι η κακοπαθημένη λέξη της «αναρροπής» ο πρόλογος ρεφορμιστικών σχεδίων και φαντασιώσεων περί «μεταβατικών κυβερνήσεων». Δεύτερον και εξίσου σημαντικό, σήμερα στις δοσμένες αρνητικές συνθήκες η γραμμή της μαζικής πάλης που εμπιστεύεται τον λαό και τη νεολαία μπορεί να παράγει αποτελέσματα!

Με αυτά τα συμπεράσματα και με αυτά τα δεδομένα πήμε στη μάχη του Πολυτεχνείου και της απεργίας της 20ης του Νοέμβρη! Με αυτά τα συμπεράσματα και όσα πολιτικά και ιδεολογικά στοιχεία στήριξης και ανάδειξης τους χρειάζονται, παλεύουμε κόντρα στη μοιρολατρία και την απογοήτευση και για τη μετατροπή της οργής σε οργάνωση και αγωνιστικές πρωτοβουλίες σε όλα τα μέτωπα πάλης.

Αποψη

Η εκλογική νίκη του Τραμπ και μάλιστα με ιδιαίτερη άνεση δημιούργησε ένα κύμα οργής αλλά και φόβου σε μεγάλα τμήματα δημοκρατικού και αριστερού κόσμου τόσο μέσα στις ΗΠΑ όσο και σε διεθνές επίπεδο, με ιδιαίτερη επίδραση στην Ευρώπη αλλά και στην Ελλάδα.

Δεν είναι λίγοι αυτοί που για ακόμη μία φορά ρίχνουν τις ευθύνες των εκλογικών αποτελεσμάτων στον αμερικάνικο λαό για τις επιλογές του, ενώ έπρεπε -κατά την άποψή τους- να στηρίξει τη «δημοκρατική» Χάρις για να σωθούν οι ΗΠΑ από το «απόλυτο κακό» που φέρνει ο Τραμπ.

Σε όλη τη διάρκεια της μακράς προεκλογικής περιόδου -με πολλά επεισόδια και ανατροπές- κοινή συνισταμένη η αντίληψη του «μικρότερου κακού» που έπρεπε να υιοθετηθεί σαν πολιτική - εκλογική στάση για να αποτραπεί η επανεκλογή Τραμπ.

Ο Τραμπ, ο τραμπισμός και το «μικρότερο κακό»

Μια αντίληψη που δεν διστάζει να στηρίζει αυτούς που τσάκισαν με την πιο άγρια καταστολή το μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό που ξέσπασε στα μεγαλύτερα πανεπιστήμια των ΗΠΑ. Να στηρίξουν τους πολιτικούς εκπροσώπους της ιμπεριαλιστικής δύναμης που στηρίζει με όλα τα μέσα και τους τρόπους τη σφαγή των λαών της Παλαιστίνης και του Λιβάνου από το σιωνιστικό καθεστώς του Ισραήλ. Να στηρίξουν τους εμπρηστές του πολέμου στην Ουκρανία, που σήμερα αποτελεί το «εργαστήριο», από κάθε άποψη, της προετοιμασίας των όρων για μία παγκόσμια πολεμική σύγκρουση με τους ανταγωνιστές τους, Ρωσία - Κίνα. Να στηρίξουν αυτούς που έχουν κλιμακώσει την ολομέτωπη επίθεση στην εργατική τάξη των ΗΠΑ κα όλου του κόσμου, οδηγώντας μεγάλα τμήματα στην απόλυτη εξαθλίωση.

Είναι οι ίδιοι που απέναντι στη Λεπέν δεν δίσταζαν να στηρίξουν τον Μακρόν και απέναντι στον... Μητσοτάκη δεν διστάζουν να στηρίξουν ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Είναι αυτοί που υιοθετούν με ευκολία όρους όπως «τραμπισμός», για να θολώσουν πολιτικά και ιδεολογικά τα πραγματικά δεδομένα έτσι ώστε να παρουσιάσουν την... πρόσφορη πολιτική επιλογή του «μικρότερου κακού» ως μονόδρομο.

Ναι, αλλά ο Τραμπ δεν είναι χειρότερος; Δεν εκφράζει τα συμφέροντα των δισκατομμυριούχων που τον στήριξαν; Δεν αποτελεί θανάσιμο κίνδυνο για τις πολιτικές ελευθερίες και τα κοινωνικά δικαιώματα; Δεν θα αποτελέσει τον απηνή διώκτη των μεταναστών και των προσφύγων; Δεν αποτελεί κίνδυνο για τους λαούς όλου του κόσμου;

Δεν έχουμε κανέναν λόγο να μην υπερθεματίσουμε στα παραπάνω, ίσα ίσα. Πρέπει όμως μέσα στην ανάλυση του «φαινομένου» Τραμπ να τεθούν κάποιοι πολιτικοί - ιδεολογικοί όροι απαραίτητοι για όποιον στοιχειωδώς θέλει να ερμηνεύσει τη σημερινή πραγματικότητα τόσο στις ΗΠΑ όσο και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Και κυρίως επιδιώκει να διαμορφώσει μία πολιτική γραμμή και κατεύθυνση κόντρα στις επιλογές του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος, με στόχο την ανατροπή, και όχι να αποτελεί ένα συμπλήρωμά του που «παλεύει» για τον εξωραϊσμό του.

Δεν έχουμε την απαίτηση αυτή η λογική

του ανεξάρτητου, ταξικά και πολιτικά, χαρακτήρα της άποψης και της κατεύθυνσης να διαπερνάει τα στρώματα των προοδευτικών (εντός ή εκτός εισαγωγικών) διανοούμενων, δημοσιογράφων και δημοσιολόγων, αν και θα έπρεπε. Απαιτείται όμως από πολιτικούς χώρους που έχουν αναφορά στο εργατικό - λαϊκό κίνημα και πολύ περισσότερο στην επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση να αντιτάσσονται σταθερά απέναντι στη λογική του «μικρότερου κακού».

Ιστορικά, η μητρόπολη του ιμπεριαλισμού, όποτε βρισκόταν σε κρίσιμες περιόδους για τα δικά της συμφέροντα και τις επιδιώξεις, επέλεγε πάντα τις πιο επιθετικές και αντιδραστικές κατευθύνσεις τόσο σε επίπεδο πολιτικής όσο και σε επίπεδο προσώπων. Η περίπτωση της ανάδειξης του Ρίγκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1980 είναι χαρακτηριστική. Αποτέλεσε,

μαζί με τη Θάτσερ, την αιχμή του δόρατος μίας στρατηγικής επίθεσης του καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στην εργατική τάξη και τους λαούς σε παγκόσμια κλίμακα με στόχο μία ιστορική - ταξική ρεβάνς για την ισοπέδωση όλων των εργατικών - λαϊκών κατακτήσεων.

Σήμερα, σε μια εποχή άγριας επίθεσης, οξυμένων ανταγωνισμών και ταυτόχρονα δομικής κρίσης και αδιεξόδων του συστήματος γενικά αλλά και των ΗΠΑ ειδικότερα, «παράγονται» οι πιο αντιδραστικές πολιτικές επιλογές, ενισχύονται η μισαλλοδοξία και ο ανορθολογισμός, η φασιστικοποίηση της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, ο εθνικισμός και ο σοβινισμός, ο αντικομμουνισμός γίνεται η επίσημη ιδεολογία του συστήματος.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο «παράγονται» ταυτόχρονα και τα πολιτικά εργαλεία καθώς και τα πρόσωπα που θα υπηρετήσουν αυτό το βάρβαρο σύστημα με όσο περισσότερο κυνισμό και ωμότητα διαθέτουν.

Ξεπερνώντας -αν χρειαστεί- ακόμα και «παραδοσιακά» σχήματα, όπως Δημοκρατικοί - Ρεπουμπλικάνοι ή Χριστιανοδημοκράτες - Σοσιαλδημοκράτες.

Διαμορφώνοντας σχήματα και νέα πολιτικά κέντρα σε όλο και πιο αντιδραστική κατεύθυνση που το βασικό χαρακτηριστικό τους αποτελεί η πλήρης δέσμευσή τους στο δόγμα «όλα στο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό, όλα για το κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό». Η αποφασιστικότητά τους να τσακίσουν κάθε εργατική - λαϊκή κατάκτηση και δικαίωμα, να πνίξουν στο αίμα και τον όλεθρο τους λαούς χωρίς καμία ενοχή και ταλάντευση. Ο Τραμπ εκφράζει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο αυτές τις επιδιώξεις και τους προσανατολισμούς.

Δεν αποτελεί μία «παρέκκλιση» του συστήματος, αλλά την κανονικότητά του στις νέες άγριες εποχές. Το γεγονός ότι κερδίζει την προσωρινή εκλογική στήριξη εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, όπως κερδίζουν και μια σειρά αντιδραστικές δυνάμεις και πρόσωπα σε Ευρώπη, Νότια Αμερική και σε όλο τον κόσμο, αποκαλύπτει το μέγεθος της οπισθοχώρησης του εργατικού, επαναστατικού, κομμουνιστικού κινήματος και τα βήματα που πρέπει να γίνουν για την πολιτική, ιδεολογική και οργανωτική του ανασυγκρότηση.

Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να αναμετρηθούμε με την «εποχή των τεράτων».

Syrian refugee

δημοκρατικά
δικαιώματα

Οι Σύριοι πρόσφυγες στην Ευρώπη

Source: UN Refugees Agency 2024, Destatis 2023

Εκτός απ' το «μαστίγιο»,
υπάρχει και το «καρότο»...Η τακτική – παγίδα των ιμπεριαλιστών
της ΕΕ απέναντι στους σύρους πρόσφυγες

Ενώ η αντι-προσφυγική και αντι-μεταναστευτική πολιτική των κρατών - μελών της ΕΕ οξύνεται, με διάφορους τρόπους και αποφάσεις, δεν λείπει και η αναζήτηση των λεγόμενων «ήπιων» τρόπων εκδίωξης των προσφύγων και μεταναστών. Τρόποι που δεν αποτελούν παρά παγίδα για τους πρόσφυγες. Αυτό φαίνεται να δρομολογείται με τους -πάνω από ένα εκατομμύριο- πρόσφυγες απ' τη Συρία, που συνέρρεαν απ' το 2011 στις χώρες της ΕΕ, εγκαταλείποντας τη διαλυμένη απ' τον ιμπεριαλισμό χώρα τους και αναζητώντας μια καλύτερη ζωή. Που ωστόσο δεν βρήκαν.

Η πρόθεση αυτή διαφαίνεται σε όλα τα κράτη-μέλη της ΕΕ, παρά την μη ενιαία στάση τους σχετικά με την τακτική που θα ακολουθήσουν, για το σκοπό αυτό, ως προς το καθεστώς Άσαντ. Έτσι, ήδη απ' τον περασμένο Ιούλη, οι υπουργοί Εξωτερικών 8 κρατών - μελών, με «πρωταγωνίστρια» την Ιταλία -και την Ελλάδα ανάμεσά τους (είναι εξηγήσιμα τα «άγχη» της ντόπιας αστικής τάξης), εκτός απ' την Αυστρία, την Κροατία, την Κύπρο, την Τσεχία, τη Σλοβακία και τη Σλοβενία- έχουν στείλει μια επιστολή κι ένα έγγραφο «non paper» στον Ζοζέπ Μπορέλ, «ύπατο εκπρόσωπο της ΕΕ για την εξωτερική πολιτική και την ασφάλεια», ζητώντας να «επανεξεταστεί» η πολιτική της ΕΕ απέναντι στη Συρία, με στόχο να επιτευχθεί η επιστροφή μεγάλου αριθμού προσφύγων σ' αυτήν.

Αυτό γίνεται με έμμεσο τρόπο, με πρόταση, δηλαδή, αναθεώρησης απ' την ΕΕ του χαρακτηρισμού ορισμένων περιοχών της Συρίας ως «μη ασφαλούς τύπου για τους πρόσφυγες», ώστε να δικαιολογήσουν την επιστροφή τους. Πιθανό, βέβαια, σε δεύτερη φάση, κάτι τέτοιο να «δικαιολογήσει» και την απέλασή τους! Η Κομισιόν απάντησε με ένα άλλο σχετικό «non paper», με σχετικά «συγκαταβατικό» τρόπο, παρά τις επιφυλάξεις Γαλλίας - Γερμανίας, αλλά και Ιρλανδίας και Βελγίου. Επιφυλάξεις που έχουν σαν αφετηρία όχι αυτό καθαυτό το προσφυγικό ζήτημα, αλλά το φόβο «παρερμηνείας» της στάσης τους απέναντι στο καθεστώς Άσαντ. Βλέπετε, υπάρχουν και οι ΝΑΤΟϊκές δεσμεύσεις απέναντι στους ανταγωνιστές ιμπεριαλιστές της Ρωσίας και τους συνοδοιπόρους τους...

Τελικά η Κομισιόν προσανατολίζεται στο να ορίσει «ειδικό απεσταλμένο», που θα επισκεφτεί τη Συρία για να «διερευνήσει», μαζί με τον ΟΗΕ (UNHCR) και το καθεστώς Άσαντ, τη δυνατότητα αυτή και τη δημιουργία ανάλογων «υποδομών». Δίπλα στις απελάσεις, στους συνοριακούς ελέγχους, στη βία και την καταστολή ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, έρχεται να προστεθεί τώρα και η υποτιθέμενη «εθελοντική» επιστροφή. Μια κατάσταση που όχι μόνο δεν θα αποτελέσει κίνηση πραγματικού επαναπατρισμού, όπως αναγγέλλουν, υποκριτικά, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, αλλά που θα προσκρούει στην ίδια την πραγματικότητα. Ήδη, έχουν αναφερθεί περιπτώσεις όπου Σύριοι πρόσφυγες συλλαμβάνονται, επιστρατεύονται ή και σκοτώνονται κατά την επιστροφή τους. Και με την οικονομική, κοινωνική και πολιτική κατάσταση στη Συρία να εξακολουθεί να είναι δραματική για το λαό. Πόσο μάλλον τη στιγμή που το κράτος - δολοφόνος του Ισραήλ εντείνει τη δράση του, προκαλώντας και προσφυγικό κύμα απ' το Λίβανο.

200 χιλιάδες ήταν οι πρόσφυγες μόνο τον Οκτώβρη, σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ. Η «αφετηρία» τέτοιων κινήσεων και προτάσεων των ιμπεριαλιστών είναι η ίδια που παράγει απελάσεις, «επαναπροωθήσεις», σκλήρυνση των ελέγχων εισόδου, βία και καταστολή εναντίον σε πρόσφυγες και μετανάστες. Είναι η «απαλλαγή» τους απ' τους ξεριζωμένους, που τους θεωρούν «βαρίδια», όταν δεν μπορούν να τους εκμεταλλευτούν. Και όχι ο υποτιθέμενος και κάλπικος «ανθρωπισμός» τους!

Στο «δρόμο που χάραξε»
ο γερμανικός ιμπεριαλισμός
για το προσφυγικό,
και η Ολλανδία

«Είναι καιρός να αντιμετωπίσουμε την παράτυπη μετανάστευση και τη λαθραία διακίνηση μεταναστών με συγκεκριμένο τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα αρχίσουμε να επαναφέρουμε τους συνοριακούς ελέγχους στην Ολλανδία από τις αρχές Δεκεμβρίου». Αυτά δήλωσε η ολλανδή υπουργός Μετανάστευσης Μαρζολάιν Φάμπερ, με την έγκριση βεβαίως και της κυβέρνησης. Περισσότερες λεπτομέρειες για τους «ελέγχους» δεν έχουν ακόμα δημοσιοποιηθεί. Αναφέρεται, πάντως, πως θα είναι σε ανάλογη λογική με την πρόσφατη απόφαση της Γερμανίας. Ενώ άλλες ακροδεξιές συστημικές φωνές (Βόλντερς) ζητούν το κλείσιμο των συνόρων για πάνω από 10 χρόνια. Απ' τις 9 Δεκέμβρη το μέτρο θα αρχίσει να εφαρμόζεται. Αναζητούν κι άλλους «τρόπους», βέβαια. Ένα μήνα πριν, κατά την επίσκεψη του υπουργού Εμπορίου και Ανάπτυξης, Klever, στην Ουγκάντα, προτάθηκε και «διερευνάται» η αποστολή αιτούντων άσυλο από χώρες της Αφρικής σ' αυτήν. Με οικονομικά ανταλλάγματα, βεβαίως.

Η κάθε χώρα της ΕΕ - ιμπεριαλιστική ή μη - έχει μπει «για τα καλά», στη ρότα αναζήτησης νέων αντι-προσφυγικών και αντι-μεταναστευτικών τρόπων και μέτρων, πλάι στους παλιούς. Για να «απαντήσουν» υποτίθεται -και με εγκληματικό, πάντα, τρόπο- τις συνέπειες ενός εγκλήματος σε βάρος των λαών, που οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές δημιούργησαν.

Ξανά, στη Ρόδο...

Ενώ στους δρόμους και τις πλατείες της Ρόδου εξακολουθούν να βρίσκονται «αφημένοι στη μοίρα τους» 300 πρόσφυγες, ενώ πριν από περίπου ένα μήνα διασώθηκαν 38 πρόσφυγες στα ανατολικά της Λίνδου, την Τετάρτη 6/11, 3 άνδρες και μια γυναίκα εντοπίστηκαν νεκροί απ' το λιμενικό στην περιοχή Πρασονησίου, νότια της Ρόδου. Άλλοι 25 κατόρθωσαν να βγουν στη στεριά. Εγκλήματα και δολοφονίες του συστήματος και των ιμπεριαλιστών που δεν έχουν τέλος...

Δίκη συλληφθέντων της 6ης Δεκέμβρη
του 2020, στην Αθήνα
Τετάρτη 18 Δεκέμβρη '24, 9 π.μ.
στον χώρο του Εφετείου Κακουρηγμάτων
(Κ. Λουκάρεως 14)

Μετά από τρεις αναβολές (29/11/21, 16/9/22, 26/4/23) δικάζονται στο Εφετείο της Αθήνας -μετά από μεθόδευση, ενώ δεν έχει ξεκινήσει καν πρωτόδικη δίκη- οι 62 συλληφθέντες (61 πλέον, μετά τον θάνατο του συντρόφου μας Ανδρέα Βογιατζόγλου) της 6ης Δεκέμβρη του 2020, Εφέτιο της αστυνομικής δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, σε διάφορα σημεία της Αθήνας. Ανάμεσα τους και 11 (πλέον), μέλη του ΚΚΕ(μ-λ), που συνελήφθησαν στην οδό Γραβιάς, μετά από άνοιγμα ενός πανό. Η προσχηματική και υποκριτική κατηγορία (πλημμεληματικού βαθμού) είναι η παραβίαση του άρθρου 285 του Ποινικού Κώδικα, για «διασπορά μολυσματικής νόσου». Στην πραγματικότητα διώκονται γιατί τόλμησαν να βγουν στον δρόμο και να καταγγείλουν την «χουντικού τύπου», απαγόρευση συγκεντρώσεων που επέβαλε η κυβέρνηση, με πρόσχημα την πανδημία COVID-19. Αλλά και συνολικότερα την αντιλαϊκή πολιτική που δολοφονεί, που φτωχοποιεί, που κατεδαφίζει στοιχειώδη δικαιώματα του λαού και της νεολαίας, απαξιώνοντας ακόμα και αυτό το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη, ενώ υποκριτικά «κόπτονται» για τις συνέπειες της πανδημίας.

Η δίκη αυτή θα διεξαχθεί σε μια περίοδο όπου εξελίσσεται και μια «βιομηχανία» πολιτικών και συνδικαλιστικών διώξεων ενάντια σε εκπαιδευτικούς και εργαζόμενους, αλλά με «ανοικτές» και άλλες πολιτικές διώξεις και δίκες.

Η απαίτηση για αθώωση όλων των κατηγορούμενων διαδηλωτών πρέπει να εκφραστεί ξανά, μαζικά, πλατιά και μαχητικά απ' τον λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία, από οργανώσεις και συλλογικότητες, σωματεία και συλλόγους. Η αθώωσή τους αφορά όλο τον λαό, όλους όσους αγωνίζονται, για να μην περάσει η πολιτική της φασιστικοποίησης και της καταρράκωσης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών.

Ελεύθερος ο Ali Ercan Gökoğlu!
Ακυρώθηκε
η απόφαση απέλασης
και η «διοικητική κράτηση»!

Ύστερα από σχεδόν 40 ημέρες απεργίας πείνας, απ' τις 5 Οκτώβρη, και κινητοποιήσεις αλληλεγγύης, ακυρώθηκε η απόφαση της αστυνομίας και του διοικητικού δικαστηρίου Χανίων για απέλαση του Ali Ercan Gökoğlu στην Τουρκία, καθώς και η λεγόμενη «διοικητική του κράτησης». Την Τετάρτη 13/11, ο αγωνιστής αυτός αφέθηκε ελεύθερος απ' το Τμήμα Αλλοδαπών της Πέτρου Ράλλη, όπου κρατούνταν. Η έκβαση αυτή αποτελεί νίκη του κινήματος αλληλεγγύης και αποτρέπει τους άμεσους κινδύνους για την ελευθερία και τη ζωή του πολιτικού πρόσφυγα στη χώρα μας, που είχε υποστεί διώξεις για την αγωνιστική του δράση στην Τουρκία (δες και προηγούμενο φύλλο «Π.Σ.»). Την ίδια ημέρα είχε ξεκινήσει «απεργία πείνας μέχρι θανάτου» κι ένας άλλος αγωνιστής πολιτικός πρόσφυγας στη χώρα μας, ο Hasan Farsak, με βασικό αίτημα την ικανοποίηση των αιτημάτων του Ali Ercan Gökoğlu. Ο Hasan Farsak ζει στη χώρα μας απ' το 2019, ενώ στην Τουρκία είχε φυλακιστεί 5 χρόνια για την αντιστασιακή του δράση και έχει υποστεί καταγεγραμμένα βασανιστήρια. Κατήγγειλε, ταυτόχρονα, τις διώξεις των τούρκων αγωνιστών στη χώρα μας, την πίεση που τους ασκείται, μόνιμα, και την ελληνοτουρκική συνεργασία εναντίον τους. Μετά την απελευθέρωση του Ali Ercan, ανέστειλε κι ο Hasan Farsak την απεργία πείνας. Η επιτυχία αυτή δεν πρέπει φυσικά να γεννήσει κανέναν εφησυχασμό όσον αφορά τις προθέσεις και τη δράση των αρχουσών τάξεων και των μηχανισμών Ελλάδας και Τουρκίας και των ιμπεριαλιστικών αφεντικών των ΗΠΑ. Η αλληλεγγύη ανάμεσα στους αγωνιστές, αλλά και τους λαούς, πρέπει να συνεχιστεί και να βαθύνει. Οι λαοί Ελλάδας, Κύπρου, Τουρκίας, Κουρδιστάν δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν! Έχουν κοινούς εχθρούς και κοινά δίκαια και συμφέροντα.

Όχι
στην ποινικοποίηση
της πολιτικής δράσης!
Να αθωωθούν
όλοι οι κατηγορούμενοι
διαδηλωτές!

Νέα Δημοκρατία

Τα ελληνοτουρκικά διχάζουν την κυβέρνηση

Οι αλληπάλληλες ηχηρές παρεμβάσεις Σαμαρά και Καραμανλή με αιχμή την εξωτερική πολιτική, όπως και να διανθίζονται, δείχνουν ένα πράγμα: τη διαφοροποίηση κέντρων και μερίδων του κεφαλαίου ως προς το «μείγμα» της εξάρτησης της χώρας. Ή, για να το θέσουμε διαφορετικά, την «αγωνία» εξισορρόπησης της επιρροής της ΕΕ στα τεκταινόμενα στη χώρα και στην περιοχή (Αιγαίο-νοτιοανατολική Μεσόγειος) με τη δεσπόζουσα σημερινή θέση και τα «θέλω» των Αμερικανών. Δεν τους έπιασε καθόλου ο πόνος για την κατάσταση στην οποία έχουν περιέλθει οι λαϊκές μάζες, στο όνομα των οποίων ήθελαν ομιλούν!

Η σύμπτωση-σύμπλευση αυτή των δύο πρώην πρωθυπουργών αποτελεί πρόβλημα για τη μητσοτακική ηγεσία της ΝΔ. Σε μια περίοδο που καταγράφεται «κόπωση» του εκλογικού σώματος απέναντι στις ακολουθούμενες πολιτικές, όλο και περισσότερο αποδομείται -και εκ των έσω- το αφήγημα της «ισχυρής» διακυβέρνησης. Συνολικά το πολιτικό σύστημα βρίσκεται σε αστάθεια, ως αποτέλεσμα των πιέσεων που ασκούνται από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που διαφεντεύουν τη χώρα και τις ντόπιες μερίδες που μάχονται για τη λεία, δανεική ή... αυτόχθονα.

Ο Κ. Καραμανλής, σε πρόσφατη παρέμβασή του από τη Θεσσαλονίκη, επέλεξε να θέσει το βασικό ζήτημα που ήθελε να πει, «επεκτείνοντάς το» σε ζητήματα όπως η ανάγκη μεγαλύτερης ενίσχυσης και σεβασμού των θεσμών (δικαιοσύνη) και η αξιοπιστία του πολιτικού συστήματος (που κατακερματίζεται συνεχώς και οδηγεί σε αποστρατεύσεις

από τα αστικά κόμματα εξουσίας). Μάλιστα έφτασε στο σημείο να θέτει ευθέως θέμα κοινωνικής νομιμοποίησης της παρούσας κυβέρνησης, εγκαλώντας την για (ολοκληρωτικού τύπου;) έλεγχο της πληροφόρησης-ενημέρωσης! Επίσης, πρόσφερε ανοιχτή πολιτική κάλυψη στις αλληπάλληλες κοινοβουλευτικές πρωτοβουλίες γαλάζιων βουλευτών για ζητήματα της λεγόμενης καθημερινότητας, ως μια επιτομή του συστημικού λαϊκισμού (γιατί δεν τα 'λεγε ή έκανε αυτά όταν ο ίδιος -και ο Σαμαράς- διετέλεσε πρωθυπουργός;).

Τέλος, καταλόγισε στην κυβέρνηση αλαζονεία και υπεροψία (που δεν ακούει τις αντιδράσεις της κοινωνίας), ενώ την κατηγορήσε ότι εφαρμόζει μια πολιτική διεύρυνσης-όξυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων! Τέλος, έδωσε τη δική του (κι άλλη «αυθεντική»;) ερμηνεία στους «χρησμούς» του θείου του, ιδρυτή της ΝΔ, πάνω στις ελληνοτουρκικές σχέσεις-αντιθέσεις, σε προφανή προσπάθεια αποδόμησης της πολιτικής του μητσοτακικού «ρεαλισμού». Δεν τα λες και λίγα τα... συμπαρομαρτούντα που τέθηκαν.

Το βασικό ζήτημα, ωστόσο, της νέας αυτής παρέμβασης Καραμανλή ήταν αυτό της πορείας των ελληνοτουρκικών σχέσεων και μάλιστα κινήθηκε στο ίδιο πάνω-κάτω μήκος κύματος με τις επίσης πρόσφατες παρεμβάσεις Σαμαρά, που τις δικαιολόγησε ως... εύλογες. Στον απόλογο της επίσκεψης του τούρκου ΥΠΕΞ και της συνάντησής του με τον έλληνα ομόλόγό του στην Αθήνα, ενόψει της επόμενης των δύο ανδρών, που προγραμματίζεται για τον προσεχή μήνα, και της σύγκλισης του Ανώτατου Συμβουλίου Συνεργασίας Ελλάδας-Τουρκίας το Γενά-

ρη στην Άγκυρα, φαίνεται ότι έχουν «ζώσει τα φίδια» τα αστικά επιτελεία και η καχυποψία είναι διάχυτη.

Οι δηλώσεις Φιντάν ότι δεν μπορεί να περιορίζεται ο ελληνοτουρκικός διάλογος μόνο στο μείζον θέμα της υφαλοκρηπίδας-ΑΟΖ αλλά πρέπει -στο πλαίσιο του νέου δόγματος της τουρκικής πλευράς για «ολιστική» αντιμετώπιση- να συμπεριλάβει και τα υπόλοιπα θέματα (καθεστώς νησιών ανατολικού Αιγαίου, μειονοτικό, Κυπριακό, εκμετάλλευση πλουτοπαραγωγικών πηγών κ.λπ.) επανέφεραν στο προσκήνιο τις πάγιες τουρκικές θέσεις για μια «επίλυση» win-win (κάζαν-κάζαν). Ο πρώην πρωθυπουργός ένωσε την ανάγκη να «υπενθυμίσει» τις «πάγιες ελληνικές θέσεις» ή, αλλιώς, την «εθνική γραμμή», όπως ανέφερε, καταχεριάζοντας μια απόκλιση από αυτήν.

Γιατί, όμως, αυτή η «υπόμνηση» που ακούγεται όλο και περισσότερο, τελευταία; Είναι φανερό ότι υπάρχει δυσπιστία απέναντι στους χειρισμούς της κυβέρνησης και φόβος για πιθανό άνοιγμα της διαπραγματεύσεως και σε άλλα θέματα. Πιο συγκεκριμένα, η τάση Καραμανλή, έχοντας επίγνωση των πιέσεων που ασκούνται από τις ΗΠΑ για «πάγωμα» και «μορατόριουμ» στις ελληνοτουρκικές διαφορές, προκειμένου να συνεχίσει η νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO απερίσπαστη την επιθετικότητά της στο «ανατολικό μέτωπο», όπου θα κριθούν τα ζητήματα, «φοβάται» ότι θα απεμποληθούν τα ταξικά συμφέροντα που εκπροσωπεί. (Είναι γνωστό ότι, όπου οι αστοί (και πολιτικοί) χρησιμοποιούν τη λέξη «έθνος-εθνικό», πρέπει αυτομάτως να μεταφράζεται από το λαό ως «άρχου-

σα τάξη-ταξικό»). Οι φόβοι αυτών των μερίδων δεν είναι καθόλου αποκήματα φαντασίας. Γνωρίζουν ότι μια αμερικανόπνευστη «διευθέτηση» θα έχει ως συνέπεια «επώδυνους συμβιβασμούς», πράγμα που έχει ήδη ειπωθεί από τον ίδιο το Μητσοτάκη και άλλα κυβερνητικά στελέχη. Αυτό ακριβώς θέλουν να προλάβουν με τις απανωτές παρεμβάσεις τους.

Η σημερινή σύμπλευση Καραμανλή-Σαμαρά στο μείζον αυτό ζήτημα και ανεξάρτητα από το βαθμό εθνικισμού που από τους δυο τους εκπέμπεται (τα υπόλοιπα που τίθενται είναι απλώς για κατανάλωση) αλλά και η δυναμική που μπορεί, κάτω από προϋποθέσεις, να αποκτήσει η γραμμή των δύο αυτών τάσεων -που σημειωτέον έχουν «πέρας» και σε δυνάμεις της Αριστεράς, με πρώτο και καλύτερο το ΚΚΕ που βλέπει ως μοναδικό «επικίνδυνο» σενάριο τη «συγκυριαρχία/συνεκμετάλλευση» του Αιγαίου και τάσσεται με τη «σωστή» πλευρά της... άρχουσας τάξης της χώρας μας και τον «γνήσιο»... αντικαπιταλιστικό αγώνα (!)- δηλητηριάζουν τη σκέψη και τη στάση πολλών λαϊκών ανθρώπων.

Γιατί δεν υπάρχουν κοινά συμφέροντα καπιταλιστών και εργατών. Ούτε, βέβαια, ιμπεριαλιστών και λαών. Υπ' αυτό το πρίσμα, οι λαϊκές μάζες πρέπει να απορρίψουν τις «διαφορετικές» αστικές γραμμές και να εντείνουν την πάλη τους για ισχυρό αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Για να το θέσουμε με όρους προοπτικής, το τι χώρα θα οικοδομήσουν μετά την επαναστατική ανατροπή έχει σίγουρα σχέση με τη σημερινή απαγκίστρωση από τέτοιες απόψεις και καταγγελία κάθε ιμπεριαλιστικής και αστικής επιρροής!

ΣΥΡΙΖΑ

Διάσπαση και εκλογές προς αναζήτηση πολιτικού χώρου

Ένα ακόμα επεισόδιο από το «σήριαλ» με την πορεία του ΣΥΡΙΖΑ έκλεισε με τα γεγονότα του έκτακτου συνεδρίου που πραγματοποιήθηκε το Σάββατοκύριακο 9-10 Νοεμβρίου. Η αποχώρηση της πλευράς του πρώην προέδρου Κασσελάκη, ειδικά με τον τρόπο που δρομολογήθηκε, αλλά και η συγκρότηση του ίδιου του συνεδρίου για την επικύρωση των 4 υποψηφίων για την προεδρία του είναι χαρακτηριστικά από μόνα τους. Οι χειρισμοί για τον αποκλεισμό της πλευράς του Κασσελάκη και των συνέδρων που τον στήριζαν, με τις καταγγελίες που ακολούθησαν για ακύρωση εκλογικών διαδικασιών εκλογής συνέδρων, στήσιμο παράτυπων τέτοιων διαδικασιών, παρεμπόδιση συνέδρων κ.τ.λ., όχι μόνο είναι ξένες προς κάθε λογική «αριστερού» σχηματισμού, αλλά έρχονται να δυσφημίσουν για ακόμα μια φορά στα μάτια του λαού όχι μόνο τον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και συνολικά τον χώρο της Αριστεράς, στον οποίο με λαθροχειρία αναφέρεται ο ΣΥΡΙΖΑ όλα αυτά τα χρόνια. Στην ίδια λογική βρίσκονται οι καταγγελίες και από τις δυο πλευρές για σχέδια απαξίωσης και συνέδριο νοθείας. Όλα αυτά σε ένα κόμμα που περηφανευόταν (κόντρα στα παραδοσιακά «σταλινικά» πρότυπα) ότι υπάρχει ανοχή της «άλλης» άποψης και ελεύθερη λειτουργία τάσεων στο εσωτερικό του.

Η ουσία στα παραπάνω (γιατί σαν γεγονότα μικρή σημασία έχουν για κάθε έναν πέρα των εμπλεκόμενων) είναι η συνέχιση της αναδιאμόρφωσης του πολιτικού σκηνικού -επίσημου και μη- προς μια ολοένα και πιο δεξιά και συντηρητική κατεύθυνση. Ένα από τα βασικά προβλήματα του συστήματος αφορά το στήσιμο του πολιτικού προσωπικού που θα τον υπηρετεί και φυσικά η ανυπαρξία σε αυτή τη φάση του δεύτερου «κυλώνα» διακυβέρνησης, που συνεχίζει να υπάρχει και να δημιουργεί ζητήματα. Την ίδια ώρα, βλέπει την κυβέρνηση όλο το προηγούμενο διάστημα να χάνει δημοσκοπικά τα ποσοστά της, χωρίς να έχει

ουσιαστικά «αντίπαλο». Η νέα διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ και η ταυτόχρονη αναγγελία της δημιουργίας νέου κόμματος από τον Κασσελάκη, έρχεται να προστεθεί στη συνεχόμενη άνοδο των ακροδεξιών μορφωμάτων (πιο «επίσημων» και με λιγότερες γκρίζες ζώνες από τους Σπαρτιάτες) όπως της Ελληνικής Λύσης, που στις δημοσκοπήσεις εμφανίζεται τρίτο σε πρόθεση ψήφου και του κόμματος της Λατινοπούλου, η οποία σε πρόσφατη δημοσκόπηση εμφανίστηκε ως πέμπτη καταληγότερη για πρωθυπουργός, πάνω και από τον Κουτσούμπα. Ταυτόχρονα, στη Βουλή έχει σχηματιστεί πλέον μια «λίμνη» ανεξάρτητων Βουλευτών, η οποία ολοένα και μεγαλώνει, διαθέσιμων προς κάθε χρήση και αξιοποίηση.

Το ερώτημα για τον ΣΥΡΙΖΑ, που υπέστη ακόμα μια διάσπαση τα τελευταία χρόνια, αλλά και για το νέο κόμμα του Κασσελάκη, είναι το ποιον πολιτικό χώρο ευελπιστούν να καλύψουν. Με δεδομένο, καθώς φαίνεται, ότι ο ΣΥΡΙΖΑ με τη μορφή που υπήρχε τα χρόνια από την περίοδο της εκλογικής του ανόδου και της διακυβέρνησής του έχει πλέον τελειώσει. Ο χώρος της «κεντροαριστεράς» -που το εύρος της απεύθυνσής της παραμένει ισχυρό σε σχέση με το παρελθόν- και μάλιστα ως ηγετική συνιστώσα σε αυτήν, φαίνεται να έχει καλυφθεί επαρκώς πλέον από το ΠΑΣΟΚ. Το ΠΑΣΟΚ, παρά και τη δική του εσωστρεφή αναζήτηση με τις πρόσφατες εκλογές προέδρου του, φαίνεται να βγαίνει ενισχυμένο με την επανεκλογή Ανδρουλάκη και πιο «σταθερό» να αναλάβει την «αντιπολίτευση» απέναντι στη Νέα Δημοκρατία. Ταυτόχρονα, η αποχώρηση των βουλευτών που πρόσκεινται στον Κασσελάκη φέρνει τον ΣΥΡΙΖΑ στο σοβαρό -και πρωτοφανές για τα αστικά δεδομένα- ενδεχόμενο να χάσει τον ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Άλλωστε, και ο Μητσοτάκης έτρεξε να «αναγνωρίσει» ως πραγματική αντιπολίτευση τον Ανδρουλάκη. Από την άλλη μεριά, η εμπειρία των προηγούμενων διασπάσεων του ΣΥΡΙ-

ΖΑ για επαναφορά στη λογική του «αντιμνημονιακού αγώνα» με επιστροφή στις... αριστερές του ρίζες αποδείχτηκε καταστροφική για την εκλογική καταγραφή των δυνάμεων αυτών, χωρίς στην πραγματικότητα να αποτελεί καν πιθανή επιλογή για τον ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή ακριβώς η αναζήτηση πολιτικού χώρου για να καλύψει, που να τον φέρνει και σε πιθανή θέση διακυβέρνησης είναι που μένει αναπάντητη και ταλανίζει τον ΣΥΡΙΖΑ, κάτι που εκφράστηκε στο παρελθόν από την ήττα στις εκλογές του 2019, συνεχίστηκε στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές και την παραίτηση Τσίπρα, για να καταλήξει στο «φαινόμενο» Κασσελάκη, το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών και τα τελευταία γεγονότα. Το δεδομένο είναι πως ούτε το τελευταίο συνέδριο, ούτε κάποιος από τους 4 υποψήφιους έχει απαντήσει ή έστω έχει σχηματίσει ένα περίγραμμα για την απάντηση στο πρόβλημα αυτό.

Στην ίδια αναζήτηση πολιτικού χώρου θα βρεθεί και το νέο κόμμα του Κασσελάκη. Με διαφορετικά, φυσικά, δεδομένα και απαλλαγμένος πλέον από τα βαρίδια και τις αγκυλώσεις της κατ' όνομα αριστεράς, που ποτέ ούτως ή άλλως δεν αποδέχτηκε. Έχει δώσει βέβαια σε αυτόν τον ένα χρόνο προεδρίας του και υπαρκτές του στην πολιτική σκηνή ψήγματα -έστω και θολά- της τοποθέτησής του. Έδωσε ένα στίγμα πολύ κοντινό στη λογική του πατρίς-θρησκεία-οικογένεια, με ξεκάθαρη τοποθέτηση υπέρ του NATO, ακόμα και στο Ισραήλ, business friendly, με προτάσεις ΣΥΝ-εργασίας εργαζομένων και εργοδοσίας κ.ο.κ. Βέβαια, στο «θολό» αυτό τοπίο θα «πέσει» επάνω στις πιο ακροδεξιές προσπάθειες του Βελόπουλου, της Λατινοπούλου ή εκείνες της Ζωής Κωνσταντοπούλου κ.ά. Με τον ίδιο, πάντως, να επιμένει στο ούτε δεξιά, ούτε αριστερά. Μένει να φανεί αν θα καταφέρει να βρει τον χώρο που ψάχνει και να διεκδικήσει από το σύστημα τη δική του «μερίδα» στα πράγματα για την εξυπηρέτηση της πολιτικής του.

Οι συνέπειες των θέσεων της Αριστεράς στο κίνημα από το Πολυτεχνείο μέχρι σήμερα

Έβγαλαν όλοι τα σωστά συμπεράσματα;

Από το 1974, οι απολογητές του συστήματος επιχειρούν να δώσουν στην επέτειο της εξέγερσης του Πολυτεχνείου μουσειακό χαρακτήρα ανώδυνης γιορτούλας, πλήρως προσαρμοσμένης στα μέτρα τους, όταν δεν την απαγορεύουν και δεν την πνίγουν στο αίμα. Και παρά την κατάσταση στην οποία βρίσκεται το κίνημα, μπορούμε να πούμε χωρίς κίνδυνο υπερβολής ότι κάθε χρόνο διαψεύδονται. Κάθε χρόνο το σύνθημα «Φονιάδες των λαών, Αμερικάνοι» επαναλαμβάνεται με αμείωτη ένταση και η πορεία του Πολυτεχνείου κάνει κάτι περισσότερο από το να κρατά τη φλόγα της εξέγερσης αναμμένη και τη συλλογική μνήμη ζωντανή. Θέτει με τον πιο επιτακτικό τρόπο ερωτήματα που αφορούν το παρόν και το μέλλον του κινήματος. Υπάρχει σήμερα ανάγκη συγκρότησης λαϊκού, επαναστατικού κινήματος ενάντια στον πόλεμο και στον ιμπεριαλισμό; Και μπορεί να συγκροτηθεί αυτόνομα, έξω και μακριά από κάθε έκφραση και εκδοχή του συστήματος;

Το ερώτημα τίθεται αδιάλειπτα, τηρουμένων των αναλογιών, από το '73 μέχρι σήμερα. Κι αυτό που μας ενδιαφέρει εδώ είναι οι απαντήσεις και τα συμπεράσματα των δυνάμεων της Αριστεράς, 51 χρόνια μετά. Πώς συνδέονται με τις πολιτικές κατευθύνσεις εκείνων των ημερών; Η σύνδεση αυτή αξίζει έστω και ακροθιγώς να διερευνηθεί όχι για να «ευλογήσουμε τα γένια μας» και να μοιράσουμε ευθύνες, αλλά για να συμβάλουμε στην οικοδόμηση μιας πλατιάς κινηματικής απάντησης απέναντι στους ιμπεριαλιστές και στους ντόπιους εκφραστές τους, που δεν θα εγκλωβιστεί στα δίκτυα της ηττοπάθειας.

ΚΚΕ: ποιος ιμπεριαλισμός;

Είναι πλέον γνωστή η στάση της αντι-ΕΦΕΕ (και του Ρήγα Φεραίου) ενάντια στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Οι δύο διακριτές πολιτικές γραμμές που συγκρούστηκαν εκείνες τις μέρες αποσιωπήθηκαν στη συνέχεια, σε μια επιχείρηση να παρουσιαστεί «ενιαία» η αντίσταση στη δικτατορία, ένα ψέμα πολύ βολικό τόσο για το αφήγημα που ήθελε να πουλήσει το σύστημα όσο και για αυτούς που «κατόπιν εορτής» καπηλεύτηκαν ανενδοίαστα τη σημασία της κατάληψης που δεν ήθελαν να γίνει. Και αφού τελικά έγινε, με την ολόψυχη υποστήριξη οργανωμένων αλλά και ανένταχτων αγωνιστών, οι ίδιες δυνάμεις που την πολέμησαν επέμεναν ότι τα συνθήματα έπρεπε να περιοριστούν αυστηρά σε συνδικαλιστικά, φοιτητικά αιτήματα, μακριά από... προβοκατόρικους εξτρεμισμούς του τύπου «Έξω οι βάσεις» και «Κάτω η Χούντα», που ετοιμαζόταν εξάλλου να «εκδημοκρατιστεί».

Σήμερα, αυτή η γραμμή βρίσκει την ολοκληρωμένη θα λέγαμε έκφρασή της στην πρόσφατη αναθεώρηση των Δοκίμων Ιστορίας του ΚΚΕ (τόμος Γ2) όπου αποφαίνεται ότι η χούντα δεν ήταν αμερικανοκίνητη. Εξάλλου, η ιμπεριαλιστική εξάρτηση της χώρας -κι η λέξη ακόμα ιμπεριαλισμός- έχει γενικότερα απαλειφθεί από τις αναλύσεις του, που ερμηνεύουν τον κόσμο με βάση τον ανταγωνισμό επιχειρηματικών ομίλων και θέτουν, με υπερεπαναστατική φρασεολογία, γενικόλογα αντικαπιταλιστικά καθήκοντα που δεν αμφισβητούν τα ξένα αφεντικά και αθλώνουν τους ντόπιους

εκφραστές τους. Δεν μας κάνει εντύπωση, λοιπόν, που ο ευρωβουλευτής του ΚΚΕ, Αλαβάνος, καλεί την ΕΕ να... ακούσει και να πάρει θέση για τη σφαγή στην Παλαιστίνη, αλλά δεν καλεί τους λαούς να κινητοποιηθούν.

Η γραμμή αυτή, της ανάθεσης και της παραίτησης, φτάνει από την... Ευρωβουλή μέχρι τα πρωτοβάθμια σωματεία που ελέγχει το ΚΚΕ. Η υπονόμηση κάθε αγώνα που περνάει τα όρια που θέτει το σύστημα, οι νόμοι που δεν χρειάζεται να ανατραπούν αλλά να μείνουν στα χαρτιά, οι εικονικές νίκες, η διαπαιδαγώγηση του λαού στη συνδιαχείριση, όλα αυτά δεν είναι συγκυριακά, έρχονται από πολύ μακριά, προσπάθησαν -αλλά απέτυχαν- να ποδηγετήσουν και τα γεγονότα του Νοέμβρη και έχουν βαθιά στο dna τους τη σφραγίδα του ρεφορμισμού.

Εξωκοινοβουλευτική Αριστερά: ο λιγότερο κακός ιμπεριαλιστής

Στο Πολυτεχνείο, η γραμμή της μαζικής αντιφασιστικής, αντιιμπεριαλιστικής εξέγερσης και της αποφασιστικής ρήξης με τη Χούντα και τα σχέδια «φιλελευθροποίησης» ήταν μειοψηφική στις οργανώσεις της Αριστεράς, αλλά επικράτησε επειδή ανταποκρινόταν στο κλίμα και

στις διαθέσεις του λαού και της νεολαίας.

Στη διάρκεια της μεταπολίτευσης, μεγάλο τμήμα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, παρά τις όποιες γενικόλογες αντιιμπεριαλιστικές κορόνες, λειτουργούσε και εξακολουθεί να λειτουργεί είτε ως ουρά του ΚΚΕ, συντηρώντας αυταπάτες για τις δυνατότητες και τις προθέσεις του, είτε υποτασσόμενο σε οικονομικές προσεγγίσεις που θεωρούν ξεπερασμένη την ανάγκη συγκρότησης αντιιμπεριαλιστικού μετώπου. Ένα ολόκληρο λεξιλόγιο τροτσκιστικών καταβολών, το οποίο εσχάτως έχει υιοθετήσει και το ΚΚΕ, γεμάτο ιμπεριαλιστικές πυραμίδες, αλυσίδες, πανιμπεριαλισμούς και «σχέσεις αλληλεξάρτησης» έχει επινοηθεί προκειμένου να συγκαλυφθεί η βασική αντίθεση ιμπεριαλιστικών και εξαρτημένων χωρών.

Αντί λοιπόν να γίνεται προσπάθεια συγκρότησης μετώπου πάνω στη θεμελιώδη αντίθεση ιμπεριαλισμού - λαών, τόσο κραυγαλέα και οξυμένη στη σημερινή ιστορική φάση, πολλές δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου αναζητούν τον «λιγότερο κακό ιμπεριαλιστή», κατ' αναλογία με τη «λιγότερο κακή κυβέρνηση», στον οποίον θα εναποθέσουν οι λαοί τις ελπίδες τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η ανοιχτή ή συγκαλυμμένη στήριξη της ρωσικής εισβολής στην Ου-

κρανία, η ενθουσιώδης αποδοχή των «Λαϊκών Δημοκρατιών» του Ντονμπάς που «χειραφετήθηκαν» προσαρτώντας τα εδάφη τους στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική Ρωσία! Να ηττηθεί το ΝΑΤΟ κι ας είναι κι από άλλον ιμπεριαλιστή - σφαγέα λαών!

Φέρουν τεράστια ευθύνη αυτού του είδους οι λογικές αναζήτησης προστάτη για τα φαινόμενα εκφυλισμού του κινήματος. Και κρύβουν την ίδια κι απαράλλακτη, χρόνια έλλειψη εμπιστοσύνης στις δυνάμεις του λαού! Πώς να μην καλλιεργούνται αυταπάτες, εκλογικές και άλλες, πώς να μην προκαλείται σύγχυση, πώς να μην οδηγούνται στην ηττοπάθεια και στην παραλυσία οι λαϊκές μάζες;

Η εξέγερση του Νοέμβρη περίτρανα κατέδειξε ότι το κίνημα συγκροτείται και δημιουργεί πολιτικά γεγονότα ιστορικής εμβέλειας όταν στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις. Έξω οι ΗΠΑ, έξω το ΝΑΤΟ, έξω οι βάσεις του θανάτου! Και τότε και σήμερα, οι λαοί εξεγείρονται όταν πετάνε από πάνω τους τη σκόνη των αυταπατών και αντιλαμβάνονται ότι δεν έχουν ανάγκη ούτε από εικονικά κινήματα ούτε από ψεύτικες νίκες και κουντικούς «εκδημοκρατισμούς» -και κυρίως δεν έχουν ανάγκη από προστάτες. Αυτό είναι το «μήνυμα» του Πολυτεχνείου.

Καλά κρατεί το εξοπλιστικό ντελίριο

Δεν έχει σταματημό η εξοπλιστική κούρσα. Ο Δένδιας ανακοίνωσε ότι ο αντιαεροπορικός αντι-dro-ne θόλος που προμόταρε τους τελευταίους μήνες πάει στην επιτροπή της Βουλής. Σύμφωνα με τις εξαγγελίες του υπουργού, θα καλύψει τη χώρα με κινητές μονάδες, χρησιμοποιώντας ως πλεονέκτημα τα 2.500 νησιά του Αιγαίου, ενώ στόχος του είναι να καλύπτει τη δράση των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων όπου και όταν επιχειρούν. Στην ίδια προκλητική ομιλία τόνισε ότι το πεδίο δράσης των Ενόπλων Δυνάμεων εκτείνεται από την Ερυθρά Θάλασσα και τον Κόλπο του Άντεν, τη ζώνη του Σαχέλ της Αφρικής, τα Βαλκάνια και φυσικά τη Ν.Α. Μεσόγειο! Και όπου αλλού ζητήσουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του, θα συμπληρώναμε εμείς...

Δεν έχει δημοσιευτεί ακόμα το κοστύμι που ράβουν στο λαό για τον περιβόητο ισραηλινή έμπνευσης Θόλο. Παρ' όλα αυτά, αρκεί η καταγραφή μονάχα των τελευταίων «αγορών του αιώνα» για να πειστεί και ο πλέον ανυποψίαστος ότι τα ποσά που διακινούνται είναι δυσθεώρητα για τα μεγέθη της χώρας. Είναι σε εξέλιξη η θηριώδης παραγγελία για 20+20 αμερικάνικα F-35 εκτιμώμενης αξίας 40 δισ., ενώ αναμένεται μέσα στο 2025 η πρώτη παράδοση σκάφους από τις 4 γαλλικές φρεγάτες Belharrag. Από τους Γάλλους επίσης αγοράσαμε μια ολόκληρη μοίρα Rafale, ενώ θα παραλάβουμε ακόμα 6 μαχητικά. 83 αεροσκάφη F-16 βρίσκον-

ται υπό αναβάθμιση (που μας εξασφάλισε η επίσκεψη Τσίπρα στον διαβολικά καλό Τραμπ), ενώ έχει ξεκινήσει ήδη η διαπραγμάτευση με τις ΗΠΑ για τον εκσυγχρονισμό άλλων 38 F-16. Και κάμποσες ακόμα αγορές πυραύλων, drones και τεθωρακισμένων.

Τα εξοπλιστικά πακέτα διαδέχονται το ένα το άλλο, με τους εργαζόμενους να ματώνουν για να χρυσοπληρωθούν τα όπλα που πουλάνε στον ελληνικό στρατό οι προστάτες του. Η Ελλάδα βρίσκεται για άλλη μια χρονιά πολύ ψηλά στις αμυντικές δαπάνες εντός ΝΑΤΟ, αφού θα ξοδέψει για φέτος το 3,7% του ΑΕΠ της, ενώ βρίσκεται πίσω μόνο από τις ΗΠΑ και την Πολωνία!

Η εξαρτημένη άρχουσα τάξη πιο ωμά εδώ και δεκαετίες στρατεύει τη χώρα στους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Αυτό προϋποθέτει τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη νατοϊκή βάση, με Σούδα και Αλεξανδρούπολη να ξεχωρίζουν. Προϋποθέτει την πολύμηνη εμπλοκή φρεγάτας σε πολεμική επιχείρηση ενάντια στους Χούθι στην Ερυθρά Θάλασσα καθώς και μια σειρά μικρότερης κλίμακας υπηρεσίες.

Σε αυτό το πλαίσιο επιταχύνονται και ο «εκσυγχρονισμός» του Ελληνικού Στρατού με πανάκριβα όπλα (που μοσχοπουλάνε φυσικά οι σύμμαχοι) καθώς και η επερχόμενη αλλαγή δόγματος στις Ένοπλες Δυνάμεις. Πάντα με το βλέμμα στη γείτονα αστική τάξη που, παρά τη φάση διατεταγμένης ελληνοτουρκικής φιλίας, δεν παύει να εί-

ναι η βασική ανταγωνίστρια. Ο θόλος θα προστατεύει από τους εχθρούς της χώρας στους οποίους, από ό,τι φωτογραφίζει με δηλώσεις διαρκώς το πολιτικό προσωπικό, περιλαμβάνονται το Ιράν και η Ρωσία. Ανήκουμε άλλωστε στη Δύση... και βρισκόμαστε εντός του πυραυλικού βεληνεκού των αντιπάλων της Δύσης. Βέβαια το Ιράν έκανε σουρωτήρι τον περιβόητο iron dome στην τελευταία επίθεση και χρειάστηκε τα αντιτορπιλικά των ΗΠΑ για να σωθούν τα προσχήματα για τους σιωνιστές.

Η αστική τάξη σέρνει το λαό και τη χώρα σε επικίνδυνες ατραπούς σε μια επικίνδυνη εποχή. Ο κόσμος της δουλειάς δεν έχει κανένα συμφέρον από αυτήν την πορεία που συνεχώς του φορτώνει νέα βάρη στην πλάτη και μετατρέπει σε στόχο τον τόπο όπου ζει. Δεν θα υπερασπίσουν την ασφάλειά του τα όπλα που πουλάνε οι ιμπεριαλιστές, ούτε φυσικά οι νατοϊκές βάσεις. Αυτά είναι στοιχεία μιας ταξικής πολιτικής που χτυπάει το σύνολο των δικαιωμάτων του και τελικά την ίδια τη ζωή.

Υπάρχει ζωτική ανάγκη λοιπόν να ενισχυθεί η αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική διάσταση της πάλης, που θα καταγγέλλει την πολεμική εμπλοκή και το εξοπλιστικό ντελίριο της αστικής τάξης. Αυτό βέβαια πέραν των άλλων προϋποθέτει τον απεγκλωβισμό ενός δυναμικού από αστικά αφηγήματα που βρίθουν εντός του κινήματος και λειτουργούν παραλυτικά για την ανάπτυξη της πάλης.

Οι λαοί παλεύουν και θα νικήσουν κόντρα στα σχέδια των ιμπεριαλιστών

Η εξέγερση του Νοέμβρη του '73 σφράγισε τη νεότερη ιστορία του τόπου. Η αναμέτρηση με τη φασιστική, στρατοκρατούμενη Χούντα σήμανε την αρχή της ανατροπής για την αμερικανοστηρίχτη τυραννία. Διαψεύδοντας όσους πίστευαν ότι η Χούντα θα μακροχρόνιζε, όπως άλλα φασιστικά καθεστώτα σαν αυτό του Φράνκο ή του Πινοσέτ, ο λαός και η νεολαία γύρισαν την πλάτη στις προσπάθειες του συστήματος για «φιλελευθεροποίηση» του καθεστώτος. Ακύρωσαν τις προσπάθειες των ιμπεριαλιστών και της αστικής τάξης να δώσουν ζωή στο φασιστικό καθεστώς, νομιμοποιώντας το μέσα από εκλογές. Οι επιδιώξεις των ρεφορμιστικών και αστικών δυνάμεων για συμμετοχή σε διαδικασίες που θα ελέγχονταν από το ίδιο το καθεστώς, όπως οι εκλογές που είχαν προκηρυχτεί και ποτέ δεν έγιναν, ακυρώθηκαν από την ορμή και την αποφασιστικότητα του λαϊκού ξεσηκωμού. Το κίνημα προσπέρασε τις ρεφορμιστικές παλινωδίες που στάθηκαν απέναντι σε αιτήματα και στόχους πάλης επιχειρώντας να το ελέγξουν. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου πάλεψε για τα λαϊκά δικαιώματα, για ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, βάζοντας στο κάδρο τους πραγματικούς εχθρούς του, χωρίς εκπρώσεις και αυταπάτες. Αναγνώρισε την ανάγκη να απαλλαγεί ο λαός από την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, με τα συνθήματα «ΕΞΩ ΑΙ ΗΠΑ», «ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ». Ακόμα και αν δεν υπήρχαν οι όροι συγκρότησης του επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος που θα μπορούσαν να θέσουν ζήτημα λαϊκής εξουσίας και σοσιαλισμού, η επαναστατική γραμμή κυριάρχησε στον λαϊκό ξεσηκωμό του Πολυτεχνείου, παρότι μειοψηφούσα στα πλαίσια των οργανώσεων που παρέμβαιναν στο κίνημα. Ο λαός και η νεολαία, που στάθηκαν απέναντι στα τανκς της Χούντας, αναμετρήθηκαν με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και διεκδίκησαν τα λαϊκά δικαιώματα και τις ελευθερίες από την βα-

θά εξαρτημένη αστική τάξη της χώρας, έβαλαν ταφόπλακα στο φασιστικό καθεστώς και κατέκτησαν δικαιώματα όπως το Άσυλο, που για δεκαετίες αργότερα αποτέλεσαν βάση ανάπτυξης και διεκδίκησης για το λαϊκό κίνημα στη χώρα.

51 χρόνια μετά, το Πολυτεχνείο συνεχίζει να εμπνέει τις νεότερες γενιές, που τιμούν τους νεκρούς αγωνιστές και αναζητούν τη συνέχεια της εξέγερσης σήμερα. Ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία αποτελεί το πεδίο αντιπαράθεσης του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού (ΝΑΤΟ, ΕΕ) από τη μια μεριά και των Ρώσων ιμπεριαλιστών από την άλλη. Οι ΗΠΑ-ΝΑΤΟ μέσω του ενεργούμενου τους Ζελένσκι επιδιώκουν να εξουδετερώσουν τη Ρωσία, που με το πυρηνικό της οπλοστάσιο αποτελεί τον νούμερο ένα αντίπαλό τους στη διεκδίκηση της παγκόσμια κυριαρχίας. Οι Ρώσοι ιμπεριαλιστές, από την άλλη, διεκδικούν τον δικό τους κυρίαρχο ρόλο στο παγκόσμιο σκηνικό και δεν διστάζουν να απειλήσουν με πυρηνικό όλεθρο ολόκληρη την Ευρώπη. Οι εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί και τραυματίες δεν πέφτουν στα πεδία των μαχών υπερασπιζόμενοι την πατρίδα και την ανεξαρτησία τους, αποτελούν την καύσιμη ύλη για τη μηχανή των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και αντιθέσεων. Κανένας από τους ιμπεριαλιστές δεν είναι διατεθειμένος να κάνει πίσω. Όπως και αν διαχειριστούν την κατάσταση οι ΗΠΑ μετά τη

επανεκλογή Τραμπ, όσο και αν καταφέρουν να συσπειρωθούν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, όποια συνεργασία με άλλες ιμπεριαλιστικές και περιφερειακές δυνάμεις αν συνάψει η Ρωσία, όποια δύναμη και αν φαίνεται να «κερδίζει» ή να «χάνει» σε κάθε φάση του πολέμου, το αποτέλεσμα για τους λαούς θα είναι το ίδιο. Κανένας ιμπεριαλιστής δεν θα αποτελέσει «σωτήρα» για κανένα λαό. Έχει ανοίξει η νέα φάση ξαναμοιράσματος του κόσμου και τα νέα σύνορα θα χαραχτούν από το αίμα των λαών, χωρίς εξαιρέσεις. Η νίκη για κάθε ιμπεριαλιστή του δίνει δύναμη και ορμή για να επιτεθεί στον επόμενο στόχο. Οι αυταπάτες για δυνατότητα «εκμετάλλευσης» των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών προς όφελος των συμφερόντων κάποιου λαού έχουν διαψευστεί πολλές φορές και συνήθως με τους λαούς να στρέφονται ο ένας απέναντι στον άλλο, να μακελεύονται σε άδικους πολέμους, να κυνηγιούνται λυσσασμένα από τους «προστάτες» ιμπεριαλιστές και τα ξεπουλημένα σκυλιά τους, την άρχουσα τάξη κάθε εξαρτημένης χώρας.

Οι λαοί όλου του κόσμου οφείλουν να αντισταθούν στον ιμπεριαλισμό, τον φασισμό και τον πόλεμο. Δεν έχουν ανάγκη από προστάτες και δεν μπορούν να σπαταλιούνται δυνάμεις σε τόσο αδιέξοδες και επικίνδυνες επιλογές. Η θέση τους είναι στο πλευρό του αγωνιζόμενου Παλαιστινιακού λαού, που δέχεται φασιστι-

κή, γενοκτονική επίθεση από το κράτος-δολοφόνο των Σιωνιστών. Με διεθνιστική αλληλεγγύη και συγκρότηση ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος, να παλέψει για «Λεύτερη Παλαιστίνη». Να σταθεί στο πλευρό των δοκιμαζόμενων λαών του Λιβάνου και της Μ. Ανατολής, που γίνονται και αυτοί στόχοι της πολεμικής μηχανής του Ισραήλ, με τη στήριξη των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών σε αντιπαράθεση με το Ιράν και τη Ρωσία αντίστοιχα.

Ο λαός στη χώρα είναι αντιμέτωπος με τη φτώχεια, την ακρίβεια και την καθημερινή βιοπάλη από τη μια μεριά και την απειλή του πολέμου από την άλλη. Τα δυο αυτά μέτωπα αλληλοτροφοδοτούνται από τις επιδιώξεις του κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών. Η μετατροπή της χώρας σε ΝΑΤΟϊκή βάση την καθιστά στόχο για τους Ρώσους ιμπεριαλιστές χωρίς να διασφαλίζει τίποτα για τον λαό. Η διάλυση της οικονομίας της χώρας και η εξάρτηση από τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, η στρατιωτικοποίηση των οικονομιών, η εξασφάλιση των κεφαλαίων για την παραγωγή όπλων και συστημάτων πολέμου και η συνολικότερη φασιστικοποίηση και απαξίωση της ανθρώπινης ζωής τροφοδοτούν ακόμα παραπέρα τη φτώχεια, την ακρίβεια, την κατάργηση εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Η ανάγκη συγκρότησης εργατικού, λαϊκού κινήματος πάει χέρι-χέρι με την ανάπτυξη αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού. Μπροστά σε τόσο κρίσιμες και επικίνδυνες για τους λαούς εξελίξεις, δεν μπορεί να υπάρξει το ένα χωρίς το άλλο.

Η μεγάλη αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση στις 17 Νοέμβρη, κάθε χρόνο για πάνω από πενήντα χρόνια, είναι καρφή στο μάτι των ιμπεριαλιστών και της εξαρτημένης άρχουσας τάξης. Στη σημερινή, ιδιαίτερα δύσκολη συγκυρία, αποτελεί ανάγκη ζωής η αναζήτηση των στόχων που πρέπει να βάλει το εργατικό,λαϊκό κίνημα και των διαδικασιών που θα το βοηθήσουν να συγκροτηθεί και να ατσαλωθεί απέναντι σε εχθρούς και ψεύτικους φίλους. Με το επαναστατικό κίνημα αποδυναμωμένο και τους ιμπεριαλιστές να προετοιμάζονται ανοικτά και χωρίς περιστροφές για τον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν υπάρχουν περιθώρια για καθυστερήσεις ούτε για αυταπάτες. Αποτελεί καθήκον κάθε αγωνιστή, κάθε πρωτοπόρας δύναμης να αναλάβει την ευθύνη που της αναλογεί και να συμβάλλει ώστε να αναπτυχθούν οι αγώνες και να χαραχτεί ο νέος δρόμος του αγώνα, που θα φέρει τις νίκες του μέλλοντος. Η συμμετοχή στην αντιπολεμική, αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση στις 17 Νοέμβρη στην Αμερικάνικη πρεσβεία αποτελεί σοβαρό καθήκον. Μπορεί να δώσει ηχηρή απάντηση στους ιμπεριαλιστές φονιάδες των λαών και τη σάπια εξαρτημένη και καταπιεστική αστική τάξη της χώρας και να συμβάλει στην κατεύθυνση συγκρότησης αντιπολεμικού, αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ!

Τρίκαλα
Εκδήλωση με τίτλο
«Βαδίζουμε στον δρόμο
του Νοέμβρη»

Σάββατο 16/11, 8:00 μ.μ.,
Σουίτα art café

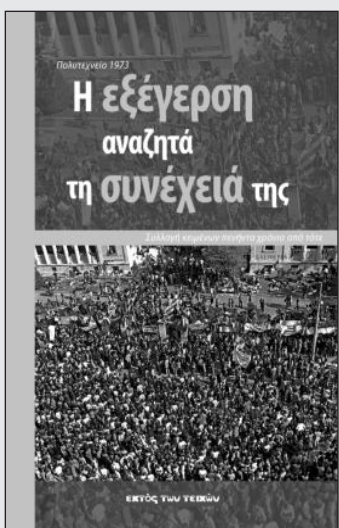
Αγωνιστικές Κινήσεις
Εκπαιδευτικών

Πολυτεχνείο 1973

Η εξέγερση
αναζητά
τη συνέχειά της

Συλλογή κειμένων
πενήντα χρόνια από τότε

Το βιβλίο που κυκλοφόρησε πέρυσι από τις εκδόσεις Εκτός των Τειχών, με αφορμή τα 50 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Νέο βιβλίο από τις εκδόσεις «Εκτός των Τειχών»

Οι λαοί δεν θα μείνουν θεατές
στην προετοιμασία του επόμενου
παγκόσμιου πολέμου

Συμβολή στην ανάγκη για αντιιμπεριαλιστικό-
αντιπολεμικό κίνημα

Με το κέντρο βάρους των ενδοιμπεριαλιστικών αντιθέσεων να βρίσκεται στον ανταγωνισμό ΗΠΑ-Ρωσίας, η κεντρική εκτίμηση που αναδειχνεται στην έκδοση αυτή είναι η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου!

Ταυτόχρονα, αναδεικνύονται οι πολλές μορφές της υποτίμησης του ζητήματος, της «κατάργησης» του ιμπεριαλισμού, της αναζήτησης «απαντήσεων» για λογαριασμό του προλεταριάτου και των λαών, στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Η πορεία «προετοιμασίας των όρων του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου» απέναντί της μπορεί να βρει μόνο ένα μαζικό αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα των εργατών και των λαών. Ένα τέτοιο κίνημα είναι αναπόσπαστα δεμένο με τη συνολική υπόθεση της ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Η προσοχή αυτή ολοκληρώθηκε στις παραμονές της εκλογής Τραμπ στις ΗΠΑ. Μια εκλογή που θεωρούμε ότι την καθιστά πιο επίκαιρη και πιο χρήσιμη στον στόχο της: να συμβάλει στη συγκρότηση του αν-

τιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος που «λείπει» και αποτελεί κρίσιμη και επείγουσα αναγκαιότητα για την εργατική τάξη και τους λαούς του κόσμου.

Έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος Άλκης

Είναι δυσβάστακτος ο πόνος όταν χάνεις συντρόφους και γίνεται ακόμη πιο επώδυνη η απώλεια όταν αφορά νέο σύντροφο και αγωνιστή, έναν νεολαίο, έναν πραγματικό φίλο.

Φτωχώναμε από την πρόωρη απώλεια του κομμουνιστή, συντρόφου μας, Άλκη Γραβάνη-Αποστολόπουλου και μαζί μας φτώχυνε και το νεολαϊκό κίνημα. Γιατί όταν χάνεται ένας νέος, που αποφασίζει από τα μαθητικά του χρόνια να συγκροτήσει μια συνείδηση

αντίστασης απέναντι στο κοινωνικό αυτό σύστημα και τις κυβερνήσεις του· όταν παλεύει να δημιουργήσει ένα μέλλον ανθρώπινο· όταν έχει όραμα για ένα καλύτερο αύριο· όταν αρνείται να αποδεχθεί την αδικία και την εκμετάλλευση, που συναντά από μαθητής· όταν εντάσσεται στους κοινωνικούς αγώνες όπως έκανε ο Άλκης, τότε πιστεύουμε ότι στην πραγματικότητα χάνεται ένας σπουδαίος αγωνιστής. Ένας αγωνιστής από εκείνους που αποτελούν ζωγόνο δύναμη στο άνυδρο τοπίο που διανύουμε. Είμαστε όμως σίγουροι ότι τέτοιοι αγωνιστές βάζουν γερά το λιθαράκι τους για να προχωρήσει μπροστά η κοινωνία μας και να δει καλύτερο μέλλον η νεολαία μας.

Ο Άλκης γεννήθηκε το 1992 και μεγάλωσε στην Τούμπα. Από μαθητής συνδέεται με το κίνημα, όταν ξεσπάνε οι μαθητικές κινητοποιήσεις και οι σχολικές καταλήψεις απέναντι στους ταξικούς φραγμούς που προωθεί η κυβέρνηση. Με την ευαισθησία που τον διακρίνει πρωτοστατεί στους μαζικούς αγώνες και τις καταλήψεις που προκαλεί η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Εντάσσεται στη Μαθητική Αντίσταση μπαίνοντας με πιο οργανωμένο τρόπο στους μαθητικούς αγώνες διαμορφώνοντας παράλληλα την πολιτική του φυσιογνωμία.

Το 2010 περνάει στην Ιατρική Σχολή Ιωαννίνων. Εντάσσεται στις Αγωνιστικές Κινήσεις και γρήγορα περνάει στην οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) από το πρώτο έτος, έχοντας διαμορφώσει την ιδεολογική και πολιτική του συγκρότηση κόντρα στην αστική ιδεολογία και απέναντι σε άλλες απόψεις και ρεύματα, που γέννησε εκείνη η πλούσια πολιτική περίοδος. Συμμετέχει από την πρώτη στιγμή στο φοιτητικό κίνημα, αναλαμβάνει καθοδηγητικά καθήκοντα, ενώ ταυτόχρονα είναι παρών σε όλες της δράσεις της οργάνωσης, σε όλους τους μικρούς και μεγάλους αγώνες του λαού στην πόλη των Ιωαννίνων.

Την περίοδο της καραντίνας επιστρέφει στη Θεσσαλονίκη και παρεμβαίνει ενεργά κόντρα στους αποκλεισμούς και τις απαγορεύσεις μαζί με την οργάνωση. Το 2021 πάει φαντάρος στον Έβρο ως γιατρός και το 2022 διορίζεται ως ειδικευόμενος Παθολόγος στο ΓΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ «Γ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ». Σχεδόν ταυτόχρονα, τον Νοέμβρη του 2022 διαγιγνώσκεται με καρκίνο.

Ο Άλκης διακρινόταν για την επιμονή του στις απόψεις του και δεν παραιτούνταν από την προσπάθεια να πείσει αλλιά και να παλέψει γι' αυτές. Παλεύει στα ίσια τις εκδηλώσεις της αρρώστιας και δεν σταματά να αγωνίζεται δίνοντας κουράγιο με τη στάση του στους οικείους του, αλλιά και στους συντρόφους του. Δεν σταματάει να εργάζεται, ούτε να συμμετέχει στην οργάνωση και το κίνημα. Συμμετέχει και παρακολουθεί τις διαδικασίες της 10ης Συνδιάσκεψης δίνοντας ένα δυνατό μήνυμα στους συντρόφους του για τον χαρακτήρα που πρέπει να δείχνουμε ακόμη και σε πολύ δύσκολες περιόδους της ζωής μας.

Πεισματάρης με κοφτερό μυαλό και πολύ χιούμορ. Αγγιξε πολύ κόσμο ο Άλκης στα 32 χρόνια του και τους άγγιξε βαθιά. Πολιτικά, κοινωνικά, συναισθηματικά. Όλοι έχουν να πένε για την ανιδιοτέλειά του, την προθυμία του, την προσφορά του.

Αγωνιστής με πολιτική οξυδέρκεια και αποφασιστικότητα, χωρίς ταλαντεύσεις, με ζηλευτή σταθερότητα στην υπεράσπιση της λαϊκής υπόθεσης. Αγαπητός και πιστός φίλος στη νεολαία της οργάνωσης. Ένας νέος που στάθηκε με όλες του τις δυνάμεις στο πλευρό των εργατών, με το μέρος των καταπιεσμένων. Πάλεψε μέχρι τέλους την αρρώστια του, αφήνοντας πολύτιμη παρακαταθήκη στους συντρόφους του και ιδιαίτερα στους νεότερους για το περιεχόμενο της έννοιας του λαϊκού αγωνιστή, την ουσία της ένταξης στο κίνημα και σε μια κομμουνιστική οργάνωση. Να μάθουμε, να παλεύουμε στα πάνω και στα κάτω της ζωής, με όραμα μια καλύτερη κοινωνία, όπως μας έδειξε ο Άλκης.

Εκφράζουμε τα πιο θερμά μας συλλυπητήρια στη μητέρα του Ελένη, στον πατέρα του Χρήστο και στον αδελφό του Ιάσονα.

Άλκη, πολύτιμε σύντροφε. Θα σε θυμόμαστε για πάντα και θα σε τιμάμε με τους αγώνες μας.

14 Νοέμβρη 2024
Το Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)

ΑΠΕΡΓΙΑ 20 ΝΟΕΜΒΡΗ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Ίση, πλήρης, δωρεάν περίθαλψη για όλο τον λαό, εργαζόμενοι με μόνιμη σταθερή δουλειά με δικαιώματα

Αναβρασμός υποβόσκει στους εργαζόμενους στην περίθαλψη. Αναμενόμενο, καθώς η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει ολομέτωπη επίθεση. Τόσο στο μέτωπο των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών εργαζόμενων, όσο και στο μέτωπο του δικαιώματος του λαού στη δωρεάν περίθαλψη.

Ο αναβρασμός αυτός, που γίνεται φανερός απ' όσους βιώνουν την κατάσταση των κρατικών νοσοκομείων και των υπόλοιπων δομών του συστήματος περίθαλψης, είναι κατά βάση υπόκωφος, εξαιτίας της κακής κατάστασης και της οργανωτικής, πολιτικής αποσυγκρότησης των συνδικαλιστικών οργάνων. Αυτή η αποσυγκρότηση είναι που δίνει το δικαίωμα στις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες των κυβερνητικών παρατάξεων να προσπαθούν να εκτονώσουν την κατάσταση με 24ωρες απεργίες που σωστά χαρακτηρίζονται "τουφεκίες στον αέρα". Είναι αυτή η αποσυγκρότηση, μαζί με την αγωνία του ρεφορμισμού να καταθέσει τις "υπεύθυνες" προτάσεις του, που δίνει το πάτημα στο κυβερνητικό επιτελείο να κομπάζει για το έργο του.

Ωστόσο, οι εργαζόμενοι κι ο λαός δεν σκύβουν το κεφάλι. Το είδαμε στις μαζικές διαδηλώσεις υπεράσπισης των κατά τόπους νοσοκομείων, παλιότερα σε πολλές πόλεις αλλά και πρόσφατα στη Δράμα και στο Ηράκλειο. Το είδαμε στις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στην Ψυχιατρική Περίθαλψη ενάντια στη διάλυση των νοσοκομείων και την παράδοσή τους στα νύχια της ιδιωτικής πρωτοβουλίας -κερδοσκοπικής ή «φιланθρωπικής». Το είδαμε στις κινητοποιήσεις των εργαζόμενων στα παιδιατρικά νοσοκομεία ενάντια στο κλείσιμο του νοσοκομείου Πεντέλης αλλά και στην παράδοση των Ογκολογικών Τμημάτων σε άλλους γνωστούς "φιλάνθρωπους" μεγαλοκαρχαρίες.

Αυτές οι κινητοποιήσεις, όσο κι αν δείχνουν αποσπασματικές, χωρίς συνέχεια και καπελωμένες απ' την προτασεολαγνεία των ρεφορμιστών, αποτελούν ένδειξη αν όχι και απόδειξη των αγωνιών και των διαθέσεων του λαού μας να υπερασπιστεί τις κατακτήσεις και τα δικαιώματά του, βαδίζοντας στον δρόμο του αγώνα.

Κι αυτό το γνωρίζει πολύ καλά το σύστημα και οι πολιτικοί εκφραστές του και προετοιμάζονται κατάλληλα. Έχοντας εξοπλιστεί μ' ένα αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο, το βάζουν σε εφαρμογή κινώντας διώξεις ενάντια σε αγωνιστές εργαζόμενους επιχειρώντας να τρομοκρατήσουν και να φιμώσουν κάθε φωνή διαμαρτυρίας και αντίθεσης στην αντιλαϊκή πολιτική. Οι διώξεις στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς είναι η αιχμή του δόρατος μιας επιχειρήσης καταστολής κάθε διεκδικητικού αγώνα και κάθε φωνής αντίστασης ενάντια στην αντιλαϊκή λαίλαπα. Έτσι, απεργίες, όπως του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου Αθηνών, βγαίνουν παράνομες με fast track δικαστικές αποφάσεις. ΕΔΕ κινούνται ενάντια σε μέλη Διοικητικών Συμβουλίων με πρόσχημα ακόμα και εσωτερικές διαδικασίες των σωμάτων. Μέλη ΔΣ μετατίθενται και μετακινούνται σε άλλους οργανισμούς, ή δέχονται μηνύσεις γιατί κατήγγειλαν την κυβερνητική πολιτική, όπως συνέβη στο νοσοκομείο Χαλκίδας. Συνελεύσεις χαρακτηρίζονται παράνομες. Συμβάσεις επικουρικών, ακόμα και εκλεγμένων σε συνδικαλι-

στικά όργανα, δεν ανανεώνονται γιατί διεκδίκησαν τα δικαιώματά τους.

Ενάντια σ' αυτό το κλίμα τρομοκρατίας που προσπαθούν να στήσουν η κυβέρνηση και τα ενεργούμενά της (οι διοικήσεις των νοσοκομείων) και ενάντια στη συνειδητή νωθρότητα και αβελτηρία των ξεπουλημένων συνδικαλιστικών ηγεσιών, που χρειάστηκαν μήνες -εν μέσω μιας καταιγίδας αντιδραστικών αντιλαϊκών κυβερνητικών μέτρων- για να καλέσουν μια 24ωρη γενική πανελλαδική απεργία, οι υγειονομικοί εργαζόμενοι έχουν μια ευκαιρία να αξιοποιήσουν την "τουφεκία στον αέρα". Να δώσουν μια απάντηση στους κομπασμούς του κυβερνητικού επιτελείου, ν' αντισταθούν στην αντιλαϊκή πολιτική, να σκεπάσουν με τα αιτήματά τους τις ξεψυκισμένες προτάσεις του ρεφορμισμού.

Η επίθεση δεν έχει πιάσει τα όριά της ακόμα. Η खुδαία παραδοχή του πρωθυπουργού και του υπουργού του μέσα στη Βουλή ότι δεν πρόκειται να εντάξουν στα ΒΑΕ το νοσοκομειακό προσωπικό αποκαλύπτει τα σχέδιά τους και τις προθέσεις τους. Ούτε προσλήψεις σκοπεύουν να κάνουν, ούτε αυξήσεις να δώσουν. Θέλουν τους εργαζόμενους να δουλεύουν χωρίς ωράριο (βλ. απογευματινά ιατρεία και χειρουργεία), χωρίς αποδοχές (εκτός από επιδόματα έναντι ή νομιμοποιημένα "φακελάκια"), χωρίς ανάπαυση και μέχρι τα βαθιά γεράματα, καθώς η συνταξιοδότηση γίνεται άπιαστο όνειρο (κάπου κοντά στα εβδομήντα). Και ο λαός να χρυσοπληρώνει για στοιχειώδεις παροχές. Από τα φάρμακα μέχρι και το χειρουργείο.

Και όσο κι αν προσπαθούν να ντύσουν με φτιασίδα την αποκρουστική πολιτική τους, δεν μπορούν ν' αποκρύψουν την πραγματικότητα. Ότι η επίθεση θα συνεχιστεί με τις αλλαγές στη λειτουργία των νοσοκομείων, όπου τα κακόφημα DRG (Διαγνωστικά Ομογενείς Ομάδες) επιβάλλουν αυστηρά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια στην χρηματοδότηση των νοσοκομείων, των κλινικών και των τμημάτων. Για να οδηγήσουν τους εργαζόμενους σε ακόμη μεγαλύτερη εντατικοποίηση και τον λαό σε ακόμα φτωχότερη πρόσβαση σε περίθαλψη, εκτός αν διαθέτει κομπόδεμα. Και τελικά, όπως έγινε παντού όπου εφαρμόστηκαν τα DRG (ούτε ένα ελληνοποιημένο όνομα δεν μπήκαν στον κόπο να φτιάξουν), να οδηγήσουν σε κλείσιμο νοσοκομείων και τμημάτων που «δεν αποδίδουν οικονομικά». Συγχωνεύσεις, αλλαγές χρήσης είναι οι εκφράσεις που χρησιμοποιούν αλλά το νόημα είναι το ίδιο.

Στην απεργία της 20ης Νοέμβρη μπορεί και πρέπει να δοθεί μια πρώτη απάντηση στην αντιλαϊκή πολιτική, με τη συμμετοχή όλων των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, στα κέντρα υγείας και σε κάθε δομή. Να ακουστεί η φωνή τους ενάντια στα αντεργατικά σχέδια της κυβέρνησης. Ενάντια στην τρομοκρατία, την καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και τις διώξεις των αγωνιστών.

Για μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Για ίση, πλήρη δωρεάν περίθαλψη για όλο τον λαό.

Μόνο κοροϊδία περί μέσου μισθού έχει να προσφέρει στους εργαζόμενους η κυβέρνηση

Δεν είχε προλάβει, μάλλον, να διαβάσει τα στοιχεία της Eurostat η υπ. Εργασίας Κεραμέως όταν μας «εξηγούσε» πόσο καλοπληρωμένοι είμαστε, σε συνέντευξή της στο ΑΠΕ-ΜΠΕ στις 10/11. Τρεις μέρες νωρίτερα, η Eurostat δημοσίευε τα μισθολογικά στοιχεία του 2023, με την Ελλάδα στην τρίτη απ' το τέλος θέση σε μέσο μισθό πλήρους απασχόλησης (17.013€/έτος - μέσος όρος Ε.Ε.-27: 37.863€/έτος), πάνω μόνο από Ουγγαρία και Βουλγαρία, αλλά αυτή τη χρονιά κάτω από Πολωνία και Ρουμανία. Η μεταβολή απ' το 2022 ήταν μόλις +3,69%, ενώ κατά μέσο όρο στην Ε.Ε. αυξήθηκε +6,50% και στις χώρες με τους πιο χαμηλούς μισθούς κινήθηκε από +13,66% (Βουλγαρία) ως +17,76% (Ρουμανία). Όσο δε για το 2022, στην πρόσφατη έκθεσή τους σχετικά με την «κοινωνική ευημερία», ο ΟΟΣΑ κατατάσσει την Ελλάδα πάνω μόλις απ' το Μεξικό και την Κολομβία ως προς τους μισθούς (ανάμεσα στις 35 χώρες που περιλαμβάνει) και στις τελευταίες θέσεις ως προς διάφορα χαρακτηριστικά μεγέθη, όπως το ποσοστό ληξιπρόθεσμων ενοικίων, δόσεων και λογαριασμών κ.ά.

Οι αριθμοί και τα ποσοστά έχουν τη σημασία τους, ειδικά όταν η κυβέρνηση επιδίδεται σε τακτική βάση σε κάθε είδους λαθροχειρία, προκειμένου να εμφανίσει το μαύρο άσπρο και να κάνει τους εργαζόμενους να νιώθουν λίγο-πολύ τρελοί (και οπωσδήποτε μόνοι) απέναντι στη σκληρή πραγματικότητα που βιώνουν. Η Κεραμέως έριξε το «εντυπωσιακό» ποσό των 1.430€ ως μέσο μισθό πλήρους απασχόλησης σήμερα (αν και τα επίσημα στοιχεία του ΕΦΚΑ φτάνουν ως τον 12ο/2023 και τον υπολογίζουν στα 1.318€), και των 1.252€ ως μέσο

μισθό γενικά, έναντι των 1.036€ το 2019. Πλάι τους έβγαλε και διάφορα θεωρητικά ποσοστά με βάση την υποτιθέμενη «δέσμευση» ότι ο μέσος μισθός θα ξεπεράσει τα 1.500€ το 2027, ενώ μίλησε και για «παράλληλη μείωση των ασφαλιστικών εισφορών κατά περίπου 6 ποσοστιαίες μονάδες» βάζοντας μαζί και τις εργοδοτικές, που δεν προσμετρούνται στον μικτό μισθό, στον οποίο αναφέρονται τα διάφορα ποσά που καταγράφονται.

Το μέγεθος του μέσου μισθού (αυτού που βρίσκεται στα 1.252€ μικτά), από μόνο του δεν φωτίζει και πολύ την πραγματικότητα. Πρώτα απ' όλα, το επίπεδο των τιμών είναι διαφορετικό σήμερα απ' ό,τι πχ. το 2019 (που αρέσκεται να χρησιμοποιεί ως αναφορά η κυβέρνηση). Η ονομαστική διαφορά του 20,8% γίνεται περίπου 4%, αν διορθώσουμε με τον αντίστοιχο μέσο επίσιο δείκτη τιμών καταναλωτή. Αυτός ο δείκτης μάλιστα θεωρείται γενικά πως υποεκτιμά την ακρίβεια όπως τη ζουν τα λαϊκά νοικοκυριά, τόσο περισσότερο όσο χαμηλότερο είναι το εισόδημά τους. Επιπλέον, η αύξηση τα τελευταία χρόνια του ποσοστού όσων δουλεύουν με πλήρη απασχόληση έναντι της μερικής, από μόνη της αυξάνει τον μέσο μισθό. Όπως είχαμε γράψει και σε προηγούμενο φύλλο της

ΠΣ, το μέσο ωρομίσθιο σε όρους αγοραστικής δύναμης είναι το πλέον ενδεικτικό του πόσο αμείβεται η δουλειά στην Ελλάδα· κι αυτό βρίσκεται στον πάτο της ΕΕ, στο 45% του μέσου όρου το 2023, μειούμενο συνέχεια.

Υπάρχουν κι άλλες πλευρές που κρύβονται με τη χρήση του μέσου μισθού. Σημαντική, η κατανομή των μισθών. Καθώς ο μέσος όρος επηρεάζεται απ' τις ακραίες τιμές και με δεδομένο ότι τα στοιχεία συμπεριλαμβάνουν τα στελέχη κάθε επιπέδου, δηλαδή ακόμα και διευθύνοντες συμβούλους(!), ο διάμεσος μισθός θα ήταν πολύ πιο ενδεικτικός. Ο διάμεσος, δηλαδή ο μισθός κάτω απ' τον οποίο βρίσκονται το 50% των εργαζόμενων στη χώρα, δεν καταγράφεται επίσημα, εκτιμάται όμως λιγότερο απ' το 80% του μέσου. Αυτό αναδεικνύει πως η μεγάλη πλειοψηφία των μισθωτών παίρνει πολύ λιγότερα απ' τον μέσο μισθό, για τον οποίο μιλάει η κυβέρνηση. Εξηγεί δε και γιατί οι περισσότεροι εργαζόμενοι βλέπουν τον εαυτό τους τόσο χαμηλότερα απ' τα 1.430€ που λέει η Κεραμέως. Άλλωστε, η ονομαστική διαφορά του μέσου μισθού το 2024 απ' το 2019 (20,8%) είναι πολύ μικρότερη απ' αυτή του κατώτατου (27,7%), γεγονός που επιβεβαιώνει πως η αύξηση του κατώτατου δεν συνεπά-

γεται αντίστοιχη αύξηση όλων των μισθών. Στην Ελλάδα των διαλυμένων συλλογικών συμβάσεων, οι μισθοί όλο και περισσότερων εργαζόμενων συμπιέζονται πιο κοντά στον κατώτατο.

Τα κυβερνητικά στελέχη προσπαθούν να δημιουργήσουν εντυπώσεις, ακριβώς γιατί ξέρουν και ότι οι μισθοί είναι στα τάρταρα με τους εργαζόμενους να παλεύουν για την επιβίωση (πόσο μάλλον την αξιοπρεπή διαβίωση) και ότι η πολιτική τους θα χειροτερεύει την κατάσταση, καθώς απαιτεί ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και του εργαζόμενου λαού. Οι αστικές φλυαρίες περί «ελεύθερης αγοράς εργασίας» που «αυτορρυθμίζεται» και θα οδηγήσει σε «καλούς μισθούς» μέσω «ανάπτυξης», δεν είναι παρά προπαγάνδα χωρίς περιεχόμενο, που η εργατική τάξη ακούει πάνω από διακόσια χρόνια. Αυτό που επιδιώκει το κεφάλαιο είναι να έχει απέναντί του τους εργαζόμενους αποσυγκροτημένους και σε ατομικό επίπεδο, την ώρα που το ίδιο χρησιμοποιεί όλα του τα όπλα: ένα ολοκληρωτικό πολιτικό σύστημα στην υπηρεσία του, ένα αστικό νομικό πλαίσιο που ποινικοποιεί τη συλλογική οργάνωση και δράση, ένα αστικό κράτος που καταστέλλει κάθε προσπάθεια συγκρότησης πραγματικών όρων συλλογικής διαπραγμάτευσης.

Ο μόνος δρόμος που μπορεί να οδηγήσει τους εργαζόμενους σε βελτίωση είναι η οικοδόμηση των δικών τους εργαλείων πάλης. Κι αυτή δεν θα γίνει στη βάση της αστικής νομιμότητας, δηλαδή της «έγκρισης» απ' το κεφάλαιο και το σύστημα, αλλά στη βάση της δικής τους αποφασιστικότητας να παλέψουν για τα συμφέροντά τους.

ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗ ΣΥΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

Στην ίδια ρότα, με παχιά λόγια και διαστρεβλώσεις

Περίσσεψαν τα παχιά λόγια, η διαστρέβλωση, αλλή και οι αντιφάσεις στην πανελλαδική σύσκεψη που πραγματοποίησε το ΠΑΜΕ το διήμερο 9-10 Νοέμβρη στο Γαλάτσι. Με στόχο «υποτιθείται» την ισχυροποίηση» και «την ανατροπή της άσχημης κατάστασης του συνδικαλιστικού κινήματος» η σύσκεψη άφησε περισσότερα ερωτηματικά σε όποιον πραγματικά αναζητά απαντήσεις για την υπόθεση της εργατικής τάξης.

Γιατί, αν εξαιρέσεις κανείς την καταμέτρηση συνδικαλιστικών οργανώσεων που συμμετείχαν στη σύσκεψη (αυξημένες στις 590, σύμφωνα με τους διοργανωτές), σε όλα τα υπόλοιπα **οι απαντήσεις εκκρεμούν**. Εκκρεμεί η απάντηση για τον απολογισμό που κάνει το ΠΑΜΕ για την πορεία του εργατικού κινήματος στη χώρα από την προηγούμενη σύσκεψή του. Εκκρεμεί η απάντηση για τη φάση στην οποία βρισκόμαστε και τους στόχους που μπαίνουν. Για την ακρίβεια, σε όλα αυτά αφήνεται να πλανιέται μια μεγάλη θολούρα. Καθόλου περίεργο βέβαια για τις δυνάμεις του ρεφορμισμού που συνηθίζουν να σαλπίζουν «αντεπιθέσεις» και να βλολγάνε τα γένια τους με κάθε ευκαιρία, την ώρα που η κατάσταση της εργατικής τάξης επιδεινώνεται διαρκώς και με σαφή τη δική τους ευθύνη.

Πού βρίσκεται, λοιπόν, η αλήθεια; Στη διαπίστωση ότι «η επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματά μας συνεχίζεται. Εμείς συνεχώς είμαστε οι χαμένοι, ενώ ταυτόχρονα οι ιδιοκτήτες των επιχειρηματικών ομίλων συνεχώς είναι οι κερδισμένοι» και στα «μεγάλα εμπόδια που βάζει ο χαμηλός βαθμός οργάνωσης» ή στις απανωτές «νίκες» που απολογίζονται κάθε τόσο οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ, οι οποίες γεννούν και τις γνωστές κορόνες του τύπου «στις 20 Νοέμβρη να προκαλέσουμε πραγματικό σεισμό»;

Δεν περιμένουμε κανέναν ειλικρινή απολογισμό από τους ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ, γιατί, πολύ απλά, ένας τέτοιος απολογισμός θα έπρεπε να αναδείξει και τις δικές τους ευθύνες. Ευθύνες για την υπονόμευση μεγάλων απεργιακών αγώνων, όπως ο αγώνας για να μην περάσει ο νόμος Χατζηδάκη ή ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση. Ευθύνες για την κατάσταση των συνδικάτων, την απομαζικοποίησή τους και την υποταγή τους στην αστική νομιμότητα. Ευθύνες για τη συνέχιση της ίδιας αποπροσανατολιστικής γραμμής στο

εργατικό κίνημα, που, το οδηγεί να γίνεται ουρά του αστικού κοινοβουλευτισμού μέσα από διάφορες προτάσεις νόμου που καταθέτει το ΠΑΜΕ ή το ΚΚΕ στη βουλή.

Πώς να μην περισσεύει, λοιπόν, η **διαστρέβλωση**; «*Μαζί οργανώσαμε μεγάλες απεργίες για να αντιμετωπίσουμε την επίθεση κυβέρνησης, κεφαλαίου. Απέναντι στον νόμο Χατζηδάκη, τον νόμο Γεωργιάδη, ακρηστεύσαμε διατάξεις, αφήσαμε στα χαρτιά την επίθεση στο δικαίωμα της απεργίας και της συνδικαλιστικής οργάνωσης με τη στάση οργανωμένων απειθαρχίας*». Αυτός είναι ο απολογισμός μίας δύναμης που σύρθηκε πίσω από την ΓΣΕΕ για την ακύρωση της απεργίας στις 3 Ιούνη 2021 ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη. Αυτός είναι ο απολογισμός μίας δύναμης που πρωτοστατεί στην εφαρμογή του νόμου αυτού στήνοντας ηλεκτρονικές κήλipes και γράφοντας τα νέα σωματεία στο ΓΕ-ΜΗΣΟΕ για να είναι «νόμιμα». Αυτός είναι ο απολογισμός μίας δύναμης που σέρνεται (όταν δεν καταφέρνει να υπονομεύσει) πίσω από πραγματικούς αγώνες ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και το χτύπημα του δικαιώματος στην απεργία.

Αλλά και μίας δύναμης που ενώ διακηρύσσει ότι θέλει «*ισχυρά σωματεία στους χώρους δουλειάς και στους κλάδους που θα διασφαλίζεται η μαζική και δημοκρατική συμμετοχή των ίδιων των εργαζομένων*» πρωτοστατεί σε **τραμπουκισμούς** απέναντι σε όποιον διαφωνεί με τη συμβιβαστική γραμμή της, όπως έγινε αυτές τις μέρες και στις εκλογές του ΣΕΤΗΠ σε βάρος της Ταξικής Πορείας.

Ακόμη και τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη θέλει να πιστωθεί το ΠΑΜΕ, διαστρεβλώνοντας πλήρως τον χαρακτήρα των κινητοποιήσεων, αλλά και τη στάση του που έσπευσε να τις μαζέψει: «*Οι μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη απέδειξαν την ισχυρή δύναμη της οργάνωσης και τις δυνατότητες που έχει το εργατικό κίνημα να βάζει τη σφραγίδα του στις εξελίξεις*».

Αλλά και στο ζήτημα της συμμαχίας με άλλα στρώματα φαίνεται να «*εξεχνούν*» κάποια πράγματα: «*Σταθήκαμε πλάι πλάι με τους φοιτητές [...] Σταθήκαμε δίπλα στους αγωνιζόμενους αγρότες*» αναφέρουν, ενώ έκαναν ό,τι περνούσε απ' το χέρι τους για να μη συναντηθούν οι εργαζόμενοι με τις φοιτητικές

και τις αγροτικές κινητοποιήσεις στη φάση της ανάπτυξής τους.

Ούτε στο «μέτωπο» που υποτίθεται ότι ανοίγει απέναντι στις ηγεσίες ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, καταφέρνει να πείσει: «*Μαζί αντιμετωπίσαμε τα εμπόδια στην οργάνωση αυτών των μεγάλων αγώνων που έβαλε η θλιβερή ηγεσία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ*». Αλήθεια, αφού είναι έτσι, γιατί σέρνεται διαρκώς πίσω από τον σχεδιασμό της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ; Γιατί περίμενε ως τις 20 Νοέμβρη για την προκήρυξη απεργίας, την ώρα που η επίθεση στην εργατική τάξη διαρκώς εντείνεται; Πώς και δεν αρκούσαν τα 590 σωματεία για τη συγκρότηση ενός αγωνιστικού μετώπου, μιας κεντρικής μάχης ενάντια στη βάρβαρη αντεργατική πολιτική; Μήπως γιατί αυτή η καταγραφή συσκοτίζει την πραγματική κατάσταση αυτών των σωματείων; Ή μήπως γιατί οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ δεν έχουν καμία διάθεση για πραγματική σύγκρουση με την αστική πολιτική; **Στην πραγματικότητα ισχύουν και τα δύο!**

Γιατί η γραμμή του ρεφορμισμού στα σωματεία είναι η ίδια, γνωστή γραμμή που ακολουθούν εδώ και χρόνια: η γραμμή της συνδιαλλαγής με τις αστικές δυνάμεις, η γραμμή της υποταγής στην αστική νομιμότητα. **Οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ δεν θέλουν τα σωματεία όπλα των εργαζομένων, αλλά διαπραγματευτικά χαρτιά στην υπηρεσία του ρόλου του ΚΚΕ στο κεντρικό πολιτικό παιχνίδι.**

Και αυτό φαίνεται καθαρά και από την ιδιαίτερη αναφορά που κάνουν στην ΠΑΣΚΕ, τώρα που το ΠΑΣΟΚ διεκδικεί τον ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης: «*θα δώσουμε σφοδρές μάχες το επόμενο διάστημα ενάντια*» σε αυτήν την προσπάθεια «*που θα κάνουν οι δυνάμεις της σοσιαλδημοκρατίας, ειδικά η ΠΑΣΚΕ...*».

Αυτό που πραγματικά έχει ανάγκη το εργατικό κίνημα δεν είναι εικονική πραγματικότητα, παχιά λόγια και «ενέσεις τόνωσης νηικού» που προσφέρουν απλόχερα οι ρεφορμιστές του ΠΑΜΕ. Αυτό που έχει ανάγκη είναι **πραγματικοί αγώνες** για την ανατροπή της βάρβαρης αντεργατικής πολιτικής, **συγκρότηση** των οργάνων πάλης του σε πραγματικά ταξική (και άρα ανεξάρτητη από το αστικό κράτος) κατεύθυνση και με **προοπτική** τη συνολική ανατροπή του συστήματος της εκμετάλλευσης και όχι τη διαχείρισή του.

ΣΕΤΗΠ

Τραμπουκισμοί, ψέματα και αντιδημοκρατικές πρακτικές
Παλιά μου τέχνη κόσκινο...

Μ' αυτές τις πρακτικές επιλέγει να αντιπαρεσθαι στις απόψεις της Ταξικής Πορείας η απερχόμενη διοίκηση του ΣΕΤΗΠ. Την Κυριακή 3/11, στο χώρο που διεξάγονται οι εκλογές του ΣΕΤΗΠ (Συνδικάτο Εργατοϋπαλλήλων στις Τηλεπικοινωνίες και την Πληροφορική), μέλη της Ταξικής Ενότητας (ΠΑΜΕ) μαζί κι ο πρόεδρος του ΔΣ, επιτέθηκαν σε μέλη της Ταξικής Πορείας που διακινούσαν την προκήρυξη τους στον χώρο των εκλογών. Με σπρωξίματα, βρισιές και «αλυσίδες» προσπάθησαν να απομακρύνουν τα μέλη της Ταξικής Πορείας. Μάλιστα, με κραυγές και τραμπουκισμούς, έσκιαν και το ίδιο το υλικό που μοιραζόταν. Μια επίθεση που, με κίνδυνο τραυματισμού μελών του σωματείου, απώτερο σκοπό είχε τη φήμωση της τοποθέτησης της Ταξικής Πορείας για τις επερχόμενες εκλογές. Μια τοποθέτηση που πάει κόντρα στην προσπάθεια της διοίκησης και του ΠΑΜΕ να κάνουν το πρώτο βήμα για την εφαρμογή των νόμων Χατζηδάκη-Γεωργιάδη στο ΣΕΤΗΠ.

Για πρώτη φορά στο σωματείο εφαρμόζονται και ηλεκτρονικές κάλπες στη διαδικασία των εκλογών. Μια απόφαση που η διοίκηση του ΣΕΤΗΠ σκοπίμως δεν δημοσιοποίησε ποτέ, ούτε σε διαδικασία συνέλευσης όταν ρωτήθηκε, ούτε σε κάποιο δελτίο τύπου σχετικά με τις εκλογές. Τελικά το... ανακοίνωσε την ώρα που κατατίθενταν τα ψηφοδέλτια, σε όσους συναδέλφους ρωτήσανε. Η δικαιολογία πως οι ηλεκτρονικές κάλπες δεν θα λειτουργούν, συνεπώς κανένας συναδέλφος δεν θα μπορέσει να ψηφίσει μ' αυτόν τον τρόπο, είναι αστεία και επικίνδυνη για το εργατικό κίνημα! Η πλειοψηφία προσπαθεί με «κόλπα» ν' αποπροσανατολίσει τους συναδέλφους απ' την ουσία του ζητήματος, που είναι η εφαρμογή διατάξεων των αντεργατικών νόμων. Την ίδια στιγμή που δηλώνει «μέγας πολέμιος» του νόμου Χατζηδάκη, και ενώ στο παρελθόν κατήγγειλε τις ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ για εφαρμογή του νόμου όταν έβαζαν ηλεκτρονικές ψηφοφορίες πχ. στον σύλλογο εργαζομένων της Cosmote.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι δυνάμεις του ΚΚΕ και του ΠΑΜΕ καταφεύγουν σε τέτοιες ενέργειες για ν' αποφύγουν την πολιτική αντιπαράθεση. Για να μην πάμε πιο πίσω, πριν λίγες βδομάδες, με διαδικασίες fast track, χωρίς καμία ενημέρωση (παρότι η εκλεγμένη αντιπρόσωπος της Ταξικής Πορείας προσπάθησε επανειλημμένα να επικοινωνήσει με κάποιον απ' τους υπεύθυνους) και με μια εφορευτική επιτροπή άφαντη, το Εργατικό Κέντρο Θεσπρωτίας (διοίκηση ΠΑΜΕ) προχώρησε σε συνέδριο, αποκλείοντας τη συμμετοχή και την κατάθεση ψηφοδελτίου της Ταξικής Πορείας.

Αντιλήψεις και πρακτικές εντελώς έξω απ' τα πλαίσια του κινήματος, που ακόμα και συστημικές δυνάμεις διστάζουν να χρησιμοποιούν. Αντιλήψεις που προκύπτουν απ' την ιδιοκτησιακή λογική που έχει το ΚΚΕ/ΠΑΜΕ για το κίνημα και τους αγώνες. Αντιλήψεις που απορρέουν απ' τη γραμμή συμβιβασμού απέναντι στο σύστημα, τη γραμμή υποταγής στην αστική νομιμότητα, που όσο το σύστημα τη στενεύει, τόσο πιο δεξιά θα σέρνει και τις δυνάμεις του ΚΚΕ/ΠΑΜΕ.

Τελικά πόσο μακριά βρίσκεται η αντίληψη ότι «ο νόμος θα μείνει στα χαρτιά» και «δεν θα εφαρμοστεί» απ' την σιωπηλή εφαρμογή του; Διότι όταν οι δυνάμεις μας, ενώ ψηφίζοταν ο νόμος Χατζηδάκη, έβαζαν στο εργατικό κίνημα τη γραμμή της ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ του νόμου, οι υπόλοιπες δυνάμεις του εργατικού κινήματος αυτές τις πολιτικές προτάσεις είχανε. Οι ίδιοι που τότε λοιδορούσαν τη γραμμή της ανατροπής του νόμου σήμερα έρχονται να τον εφαρμόσουν. Το σύστημα και το κράτος όμως δεν ψηφίζουν αντεργατικούς νόμους για να τους έχουν στο συρτάρι. Τους ψηφίζουν για να τους εφαρμόζουν. Όσο υπάρχουν στο νομικό οπλοστάσιό τους, και όσο ο συσχετισμός για τους εργαζομένους συνεχίζει να είναι αρνητικός, τόσο πιο αποφασιστικά θα επιβάλλονται.

Όλα τα αντεργατικά-αντισυνδικαλιστικά εκτρώματα έρχονται να υπηρετήσουν έναν και μοναδικό σκοπό. Τον αφοπλισμό λαού και εργαζομένων απ'

τα όργανα πάλης τους, μπροστά στη συνεχιζόμενη αντιλαϊκή λαίλαπα. Διότι οι αλλαγές στα καταστατικά των σωματείων που επιβάλλει ο νόμος Χατζηδάκη έρχονται ν' ακυρώσουν τη βάση συμφωνίας των μελών του σωματείου για τη συλλογική τους πάλη. Διότι η εγγραφή στο ΓΕΜΗΣΟΕ έρχεται ν' αμφισβητήσει τη νομιμότητά τους, νομιμότητα που κερδίζεται απ' την αποφασιστική συμμετοχή και στήριξη των εργαζομένων, και όχι από κρατικά μητρώα. Διότι οι ηλεκτρονικές ψηφοφορίες έρχονται για να δοθεί η ευκαιρία στο κράτος να παρεμβαίνει στις διαδικασίες του σωματείου, ενώ οι αποφάσεις του πρέπει να παίρνονται απ' τους εργαζομένους του με φυσική παρουσία και να διαφυλάσσονται από τους ίδιους.

Η ΑΠΟΧΗ από αυτές τις εκλογές του ΣΕΤΗΠ είναι η μόνη ουσιαστική απάντηση απέναντι στην εφαρμογή του νόμου. Απέναντι στο μακρύ χέρι του συστήματος, που θέλει σωματεία «νόμιμα» και «καθωσπρέπει» για να μπορεί να τα ελέγχει. Είναι η μόνη κατεύθυνση που έχουν οι εργαζόμενοι για να υπερασπιστούν την οικονομική και πολιτική ανεξαρτησία των σωματείων τους απ' τον κρατικό μηχανισμό. Είναι μια κατεύθυνση πάλης που δεν θέλει σωματεία «σφραγίδες», παρακλάδια της εργοδοσίας ή στον πλήρη έλεγχο του συστήματος και του κράτους, αλλά σωματεία ΟΡΓΑΝΑ ΠΑΛΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.

ΑΠΕΧΟΥΜΕ απ' τις εκλογές γιατί θέλουμε να προωθήσουμε αυτήν τη γραμμή πάλης στο εργατικό κίνημα. Ένα σωματείο μπορεί να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα των εργαζομένων του κλάδου μόνο όταν δρα και ζει ανεξάρτητα απ' το κράτος και την εργοδοσία. Μ' αυτήν την έννοια, η ανατροπή των νόμων Χατζηδάκη-Γεωργιάδη είναι όρος επιβίωσης για κάθε σωματείο.

Πρέπει κάθε εργαζόμενος στον κλάδο, κάθε μέλος του σωματείου να σκεφτεί πολύ σοβαρά ποια κατεύθυνση θα υπηρετηθεί. Την κατεύθυνση που βγάζει βορά τα σωματεία στον κρατικό μηχανισμό και την εργοδοσία, και είναι διατε-

θειμένη να μέχρι και να τραμπουκίσει συνδικαλιστές για την εφαρμόσει ή την κατεύθυνση σύγκρουσης και ανατροπής του νόμου, τη γραμμή της υπεράσπισης της ελεύθερης συνδικαλιστικής δράσης και της απεργίας; Μόνο η δεύτερη μπορεί να βάλει τους εργαζομένους του κλάδου σε θέση μάχης για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους.

ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΜΕ ΑΠΕΡΙΦΡΑΣΤΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΦΙΜΩΣΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΩΝ ΦΩΝΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ!

ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ!

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΕΣ! ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ!

ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΣΙΦΛΙΚΙ ΚΑΝΕΝΟΣ!

ΑΜΕΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΕΚΛΟΓΩΝ ΣΤΟ ΣΕΤΗΠ ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΚΑΛΠΕΣ!

ΣΤΙΣ 20/11 ΑΠΕΡΓΟΥΜΕ! ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΜΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ!

Θεσσαλονίκη

Αποτελέσματα των εκλογών στον ΣΕΦΙΕ

Το Σαββατοκύριακο 2-3 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του ΣΕΦΙΕ Θεσσαλονίκης-Βόρειας Ελλάδας (Σωματείο Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια και τα Ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια). Στη διαδικασία συμμετείχαν 4 ψηφοδέλτια, της Αγωνιστικής Συνδικαλιστικής Κίνησης (ΠΑΜΕ), το ενιαίο ψηφοδέλτιο Αγωνιστικής Ενότητας/Κίνησης Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια Θεσσαλονίκης (με αναφορά εν μέρει στο ΝΑΡ και στον Εργατικό Αγώνα), των Αγωνιστικών Κινήσεων Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών και της Αγωνιστικής Συσπείρωσης (με αναφορά στην ΑΡΙΣ).

Παρατηρήθηκε αύξηση της συμμετοχής, με 124 ψηφίσαντες σε σχέση με τους 106 το 2022. Φυσικά, ακόμα και μ' αυτή την άνοδο, το σωματείο παραμένει ουσιαστικά χαμηλής μαζικότητας, με αδυναμία ν' ανοίξει μέτωπα με την εργοδοσία στα πολύ συγκεκριμένα ζητήματα που αναδείχθηκαν τα τελευταία χρόνια.

Βασικότερο ζήτημα που απασχόλησε το σωματείο τη διετία που πέρασε απ' τις προηγούμενες αρχαιρεσίες ήταν η απόλυση της μισής του διοίκησης (μαζί

και της προέδρου) απ' τα Εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη, λόγω της συμμετοχής τους στις απεργίες τον Μάρτη του '23 (για το έγκλημα στα Τέμπη). Παρά την ευθεία εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, το ΠΑΜΕ αρνήθηκε σθεναρά να κινήσει το σωματείο και τον κλάδο σε αγωνιστική κατεύθυνση για να παρθούν πίσω οι απολύσεις. Οι όποιες κινήσεις έγιναν, ήταν μετά από δική μας παραιnesη και πίεση. Αξιοποίησαν μέχρι και τη δικαιολογία ότι δεν ήταν ευθύνη του δικού μας σωματείου, αλλά του ΣΙΕΛΒΕ, που είναι το σωματείο για τα ιδιωτικά σχολεία.

Παρά τις προσπάθειές μας αυτό το διάστημα, ως Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών είχαμε μειωμένη στήριξη σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές, με αποτέλεσμα να χάσουμε την έδρα στο ΔΣ, ενώ αντίθετα εκλέξαμε αντιπρόσωπο στο συνέδριο της ΟΙΕΛΕ (Ομοσπονδία Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών Λειτουργιών Ελλάδας). Το αποτέλεσμα αυτό δείχνει την ανάγκη το σχήμα μας να βελτιώσει την πολιτική και συνδικαλιστική σχέση με τους συναδέλφους, τόσο αυτούς που μας στηρί-

ζουν, όσο και του κλάδου συνολικά. Απ' την άλλη, απαραίτητο βήμα στην κατεύθυνση πιο δυναμικής και μαζικής παρουσίας στο σωματείο, είναι η σταθερή και τακτική παρέμβαση στους χώρους δουλειάς. Το αποτέλεσμα θα είναι ενδυ-

ναμωτικό όχι μόνο για το σχήμα και τις απόψεις που παλεύει, αλλά και για το ίδιο το σωματείο και τη δυνατότητά του να συσπειρώνει τους συναδέλφους στον κλάδο και να οργανώνει τους αγώνες που απαιτούνται.

	2024	2022	Για ΟΙΕΛΕ (2024)
Ψηφίσαντες	124	106	115
Λευκά	0	0	0
Άκυρα	1	0	0
Αγωνιστική Συνδικαλιστική Κίνηση	80 (5 έδρες)	71 (5 έδρες)	78 (4 αντιπρόσωποι)
Αγωνιστική Ενότητα Κίνηση	24 (1 έδρα) κοινό ψηφοδέλτιο	20 (1 έδρα)	21 (1 αντιπρόσωπος) κοινό ψηφοδέλτιο
Εκπαιδευτικών στα Φροντιστήρια της Θεσσαλονίκης		6	
Αγωνιστική Συσπείρωση	11 (1 έδρα)	—	7
Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών	8	9 (1 έδρα)	9 (1 αντιπρόσωπος)

Οι δισεκατομμυριούχοι επέλεξαν Τραμπ

Μια απλή αναζήτηση στο διαδίκτυο αποκαλύπτει δεκάδες ονόματα αμερικάνων δισεκατομμυριούχων που, με τον ένα ή τον άλλον τρόπο, στήριξαν τον Τραμπ στις προεδρικές εκλογές. Η βρετανική Guardian ανέφερε πως πάνω από 60 δισεκατομμυριούχοι ενίσχυσαν οικονομικά τον προεκλογικό αγώνα του.

Κορυφαία είναι, βέβαια, η περίπτωση του Ίλον Μάσκ, ο οποίος όχι μόνο είχε συχνή και αρκετά ...θεατρική παρουσία στις προεκλογικές συγκεντρώσεις του Τραμπ, αλλά θα συμμετέχει και στη νέα κυβέρνηση ως επικεφαλής του νέου υπουργείου Κυβερνητικής Αποτελεσματικότητας, του οποίου το αντικείμενο θα είναι η δραστική μείωση της γραφειοκρατίας και ο «περιορισμός» του κράτους.

Οι δισεκατομμυριούχοι του πετρελαίου παραδοσιακά στηρίζουν τους Ρεπουμπλικάνους, ωστόσο αυτό που φαίνεται να έκανε τη διαφορά σε αυτές τις εκλογές ήταν η στάση της Silicon Valley, δηλαδή των μεγαλοκεφαλαιούχων της υψηλής τεχνολογίας. Οι οποίοι, μάλιστα, λόγω της εμπλοκής τους με τα κοινωνικά δίκτυα, αλλά και τον παραδοσιακό τύπο, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην εκλογή Τραμπ.

Για παράδειγμα, μεγάλη εντύπωση έκανε η κίνηση του ιδιοκτήτη της Amazon και της Ουάσινγκτον Ποστ Τζεφ Μπέζος, ο οποίος δεν στήριξε μεν ανοιχτά τον Τραμπ, όμως ούτε και την Χάρις... Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες, η εμβληματική εφημερίδα, η οποία ήταν σχεδόν σημαία των Δημοκρατικών, δεν τους υποστήριξε ανοιχτά, αλλά κράτησε ουδέτερη στάση, με αποτέλεσμα να χάσει περίπου το 10% των συνδρομητών της. Την ίδια στάση κράτησαν και οι Los Angeles Times, των οποίων ο ιδιοκτήτης Πάτρικ Σουν-Σιονγκ ακύρωσε την προ-

γραμματισμένη υποστήριξή του στη Χάρις.

Τον δρόμο της σιωπηλής υποστήριξης ακολούθησαν και οι Μαρκ Ζούκερμπεργκ της Meta (Facebook, Instagram) και ο Τιμ Κουκ της Apple. Ωστόσο, άλλα μεγάλα ονόματα της Silicon Valley υποστήριξαν ανοιχτά τον Τραμπ, όπως ο Λάρι Έλison της Oracle και ο Ντέιβιντ Σακς.

Ο Τραμπ είχε επίσης σημαντική απήχηση στον τομέα των κρυπτονομισμάτων, μετά τη δήλωσή του ότι σκοπεύει να κάνει τις ΗΠΑ «την υπερδύναμη του bitcoin του κόσμου». Οπότε δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι η τιμή του bitcoin τραβάει την ανηφόρα, σημειώνοντας το ένα ιστορικό υψηλό μετά το άλλο και πλησιάζοντας τα 90.000 δολάρια. Όπως επίσης και ότι υποστηρίχθηκε από τους αδελφούς Ουίνκλβος, ιδρυτών της πλατφόρμας ανταλλαγής κρυπτονομισμάτων Gemini.

Μόλις οριστικοποιήθηκε το αποτέλεσμα των εκλογών, οι αγορές στράφηκαν προς αυτούς που πίστεψαν ότι θα έχουν καλύτερες προοπτικές με την εκλογή Τραμπ, με αποτέλεσμα ένα «ράλι» που απέφερε τεράστια κέρδη. Ίλον Μασκ, Λάρι Έλison, Γουόρεν Μπάφετ, Τζεφ Μπέζος και Λάρι Πέιτζ κέρδισαν περίπου 53 δισ. δολάρια!

Η πλειοψηφία της αφρόκρεμας του αμερικάνικου κεφαλαίου γύρισε την πλάτη στους Δημοκρατικούς, κάτι που, βέβαια, δεν σημαίνει ότι η άλλη πλευρά, που στις τάξεις της έχει τον Μπίλ Γκέιτς και τον Μάικλ Μπλούμπεργκ, είναι αδύναμη ή ότι σκοπεύει να παρατήσει τις αξιώσεις της για την πορεία συνολικά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Ο Τραμπ έχει τάξει πολλά στο μεγάλο κεφάλαιο, από το οποίο και ο ίδιος προέρχεται άλλωστε. Για παράδειγμα, το νέο υπουργείο του Μασκ έχει στόχο να διευκολύνει τις επιχειρήσεις, και να τις

απαλλάξει από την ...ενοχλητική παρουσία του κράτους. Αυτό θα σημαίνει φυσικά μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων.

Η ακραία ταξική πολιτική του ενάντια σε εργαζόμενους και μετανάστες είναι ήδη διακηρυγμένη, όπως επίσης και η σκανδαλώδης φορολογική εύνοια προς το κεφάλαιο, με τη μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων από το 21% στο 15%.

Επιπλέον, αυτοί οι ηγέτες και πρωτοπόροι της ιδιωτικής πρωτοβουλίας θα περιμένουν να ροκανίσουν ζεστό κρατικό χρήμα μέσω των τεράστιων συμβολαίων σε διάφορους τομείς (π.χ. στην υψηλή τεχνολογία και το διάστημα) που περιμένουν ως αντάλλαγμα.

Τέλος, μάλλον έχει μια βάση αυτό που γράφεται ότι αρκετοί είναι αυτοί που δεν ήθελαν να βρεθούν απέναντι στον Τραμπ προεκλογικά, φοβούμενοι να μην μπουν στο στόχαστρό του και συμπεριληφθούν σε αυτούς που θα θέλει να «εκδικηθεί».

Όλα αυτά έχουν, αναμφίβολα, σημα-

σία και δεν μπορούν να προσπεραστούν. Όμως όταν μιλάμε για την πρώτη ιμπεριαλιστική υπερδύναμη στον κόσμο, που έχει στόχο να ηγεμονεύσει στον πλανήτη και για να το κάνει αυτό πρέπει να αντιμετωπίσει και να νικήσει κατά κράτος τους αντιπάλους της, δεν μπορούμε να μείνουμε μόνο στην οικονομική συνδιαλλαγή, όσο μεγάλη κι αν είναι.

Όσο σαφής ήταν η επιλογή των αμερικάνων μεγαλοκεφαλαιούχων σε μια εμφυλιοπολεμική εκλογική μάχη, τόσο ασαφείς παραμένουν οι απαντήσεις που επιτακτικά αναζητούνται στα μεγάλα, επείγοντα και καθοριστικά ζητήματα που αντιμετωπίζει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Ο Τραμπ είναι αυτός που μπορεί όχι μόνο να εκφράσει, αλλά και να υλοποιήσει την υπερδεξιά κατεύθυνση στο εσωτερικό της χώρας και απέναντι στον λαό, αλλά και να εκφράσει τον εθνικισμό της υπερδύναμης, το MAGA, με το οποίο θα επιχειρήσει να αντιμετωπίσει τους αντιπάλους της, τον αμερικάνικο λαό και τους λαούς όλου του κόσμου.

Τα αποτελέσματα, μένει να τα δούμε...

Ελληνοαμερικανικές σχέσεις

Συγκρατημένος πανικός, φασιστικοποίηση, αναδιαμόρφωση πολιτικού σκηνικού και πολιτική αστάθεια

Από συγκρατημένο πανικό δείχνει να διακατέχεται το κυβερνητικό επιτελείο, κατανοώντας ότι είναι υποχρεωμένο να συνεχίζει την «πλεύση» σε ακόμη πιο βαθιά, θολά, φουρτουνιασμένα, αχαρτογράφητα και επικίνδυνα νερά που φέρνει η εκλογή Τραμπ.

Η κυβέρνηση μάλιστα έχει κάθε λόγο να βρίσκεται σε αυτή τη θέση. Είναι η ίδια η πραγματικότητα που το επιβεβαιώνει και όχι η τουλάχιστον αφελής και αποπροσανατολιστική κριτική που δέχεται από αντιπολιτευόμενους δεξιούς και ακροδεξιούς «κύκλους» στο αστικό πολιτικό πλαίσιο, ότι σιωπηλά πόνταρε στην υποψήφια των Δημοκρατικών, ανίκανη να αντιληφθεί το πολιτικό ρεύμα που διαμόρφωσε η υποψηφιότητα Τραμπ.

Αυτή η θέση, επίσης, δεν αφορά μόνο τη ΝΔ, που από κυβερνητική θέση διαχειρίζεται την αστική εξουσία, αλλά συνολικά το αστικό πολιτικό σύστημα. Ο Κ. Μητσοτάκης έθεσε το ζήτημα στην πραγματική του διάσταση, μιλώντας σε εκδήλωση του υπ. Εξωτερικών λίγες ώρες μετά τη νίκη Τραμπ, τονίζοντας ότι «οι ελληνοαμερικανικές σχέσεις θα είναι σταθερά ισχυρές και παραγωγικές. Ο χαρακτήρας τους είναι στρατηγικός και το πρόσημό τους εθνικό και όχι παραταξιακό. Προσδοκώ σε ακόμα στενότερη συνεργασία».

Βέβαια, όταν ο πρωθυπουργός αναφέρεται στο εθνικό πρόσημο, εκπροσωπώντας μια ντόπια αστική τάξη δίχως εθνική συνείδηση, ουσιαστικά δηλώνει την πρόθεση και την υποταγή του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού στις αναγκάιες αναπροσαρμογές που θα απαιτηθούν, όσο η πολιτική η «πολιτική Τραμπ» θα

συγκεκριμενοποιείται.

Η συνάντηση Μητσοτάκη-Πομπέο με το ταξίδι αστραπή του πρώην υπ. Άμυνας των ΗΠΑ στην πρώτη θητεία Τραμπ επιχειρήσε, είτε με τη συμβολική πλευρά, είτε με την ουσιαστική, να μετριάσει τον συγκρατημένο πανικό. Η μη ένταξη του Πομπέο στο νέο κυβερνητικό σχήμα, μάλλον τον ενέτεινε, οδηγώντας κυβερνητικά στελέχη, όπως ο Ν. Δένδιας, σε δηλώσεις απείρου κάλλους, να τοποθετείται πριν την κυβέρνηση Τραμπ για το μέτωπο της Ουκρανίας. Έτσι, ερωτηθείς, σε εκδήλωση του Ελληνοαμερικανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου και του Αμερικανικού Κολλεγίου Ελλάδος, φρόντισε να υπογραμμίσει την ευελιξία και την προσαρμοστικότητα της ντόπιας αστικής τάξης και του πολιτικού προσωπικού στις ανάγκες του εκάστοτε αμερικανικού σχεδιασμού, λέγοντας ότι «το καλύτερο που θα μπορούσε να ελπίζει η Ουκρανία είναι να παγώσουμε τη σύγκρουση ως έχει, και να αφήσουμε τα θέματα που έχουν να κάνουν με κυριαρχία, εδαφική ακεραιότητα να συζητηθούν μόλις ωριμάσει ο χρόνος». Ακόμη, σε μια στιγμή υποτέλειας και πανικού είπε ότι «είναι προς το συμφέρον των ΗΠΑ να στηρίζουν ό,τι η Ελλάδα θεωρεί σωστό».

Το πρόβλημα διογκώνεται και περιπλέκεται για την ΝΔ και το αστικό πολιτικό σύστημα καθώς οφείλει να διαχειριστεί την διπλή ιμπεριαλιστική εξάρτηση (από ΗΠΑ και ΕΕ). Η αναδιαμόρφωση των σχέσεων- αντιθέσεων που θα επιδιώξει η «πολιτική Τράμπ» με τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρώπης θα εκφραστεί με αναταράξεις στο εσωτερικό της χώρας μας.

Ήδη ο πρωθυπουργός εκδήλωσε αυτό το άγχος του

μπροστά στις «πιέσεις» που θα δεχτεί η ελληνική οικονομία από την πολιτική των δασμών, δηλώνοντας ότι: «Ως προς το εμπόριο και τις πολιτικές των δασμών, θέλω να πιστεύω ότι μπορεί να υπάρξει μια ζώνη συνεννόησης με τις ΗΠΑ όσον αφορά την Ευρώπη. Η Κίνα είναι μια ξεχωριστή υπόθεση. Αλλά πιστεύω ότι μπορούμε να αποφύγουμε έναν εμπορικό πόλεμο με τις ΗΠΑ, ο οποίος τελικά δεν πιστεύω ότι θα αποβεί προς όφελος κανενός».

Αλλά και με τη συνολική του τοποθέτηση ότι «πρέπει να διαχωρίσουμε τις ελληνοαμερικανικές με τις ευρωαμερικανικές σχέσεις. Οι σχέσεις Ελλάδας-ΗΠΑ είναι στρατηγικού χαρακτήρα...», την ίδια στιγμή που η ΕΕ «οφείλει να αναζητήσει δυναμικά τη θέση της σε έναν παγκόσμιο χάρτη που αλλάζει διαρκώς. Να κάνει πιο ανταγωνιστική την ευρωπαϊκή οικονομία. Να οικοδομήσουμε τη στρατηγική μας αυτονομία σε νέες συνθήκες».

Με όλα τα ζήτημα, λοιπόν, ανοιχτά και υπό διαμόρφωση, το δεδομένο είναι ότι η νίκη Τραμπ απελευθέρωσε τις ακροδεξιές-εθνικιστικές δυνάμεις σε παγκόσμιο επίπεδο αλλά και στη χώρα μας. Η πρώτη άμεση αντίδραση «Καν' το όπως ο Τραμπ» που πανηγυρίστηκε τόσο από τα ακροδεξιά κοινοβουλευτικά και μη μορφώματα όσο και από κυβερνητικά στελέχη, αποτυπώνει και προμηνύει την ακόμη πιο δεξιά και αντιδραστική μετατόπιση του αστικού πολιτικού σκηνικού, την κλιμάκωση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Ταυτόχρονα, όμως, συμβάλλει σε μια νέα φάση αναδιαμόρφωσης του αστικού πολιτικού σκηνικού, μεγαλύτερης αβεβαιότητας και ρευστότητας, διευρυμένης πολιτικής αστάθειας.

Διαχείριση Τραμπ

Μπροστά σε δύσκολες αποφάσεις για τον πλανήτη

Η 5η του Νοέμβρη επισφράγισε την επιστροφή ενός «πλειοψηφικού» Τραμπ: σε εκλέκτορες, ψήφους, στον έλεγχο Βουλής, Γερουσίας και Ανώτατου Δικαστηρίου! Κανένας περιορισμός δεν φαίνεται να υπάρχει για τα κέντρα που στηρίζουν τον πρώην και επόμενο πρόεδρο των ΗΠΑ.

Ο «Τραμπ 2» είναι σε ευνοϊκότερη θέση από τον «Τραμπ 1», αλλά το διεθνές τοπίο είναι σημαντικά διαφορετικό. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας, πήρε «δεσμεύσεις», χωρίς ωστόσο συγκεκριμένες λεπτομέρειες. Και αυτό ίσως είναι ένδειξη ότι η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ δεν θα υποστεί σημαντικές αλλαγές. Όσο και αν οι τρέχουσες γεωπολιτικές συνθήκες καθιστούν δύσκολες τις προβλέψεις, η επάνοδος του σηματοδοτεί, ενδεχομένως, μια σειρά από σημαντικές αναταραχές στην προσέγγιση της Ουάσιγκτον στις εξωτερικές υποθέσεις, εν μέσω

παράλληλων και επάλληλων κρίσεων. Πολλοί δυτικοί αναλυτές προσεφλούν ότι οι εξελίξεις σε όλα τα μέτωπα θα επιταχυνθούν, μέχρι την ανάληψη της προεδρίας στις αρχές του 2025.

Στην ΕΕ, ως ολόκλητη, η συντριπτική πλειονότητα των ηγετών τελεί σε σύγχυση. Βέβαια στο πλαίσιο επιμέρους κρατών μελών (π.χ. Ουγγαρία, Ιταλία) επικρατεί άλλη προσέγγιση! Ο Μακρόν και ο Σολτς έσπευσαν να τηλεφωνήσουν στον Τραμπ μετά τα αποτελέσματα. Ήταν για να τον συγχαρούν ή για να εκφράσουν τις ανησυχίες τους για τον πόλεμο στην Ουκρανία και για την κατάσταση στη Μ. Ανατολή;

Η Ευρώπη, που είναι περισσότερο εκτεθειμένη στις συνέπειες του πολέμου στην Ουκρανία, η προοπτική για μια «ταχεία λύση» και μείωση της αμερικανικής βοήθειας (σε συνδυασμό με την απειλή Τραμπ να τους στείλει «νέο λογαριασμό»)

προκαλεί ποικίλες ανησυχίες και αφόρητη πίεση. Ταυτόχρονα ενισχύεται ο προβληματισμός, αλλά και φόβος, για το πόσο ο «τραμπισμός» (που προβάλλει ως δυναμικός τρόπος αποδοκιμασίας του σημερινού status όχι μόνο στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ευρώπη) είναι σε θέση να πρωτοδοτήσει τη Λεπέν στη Γαλλία και την «Εναλλακτική» για τη Γερμανία.

Η Ρωσία κρατά στάση αναμονής, χωρίς να κρύβει την αίσθηση υπεροχής επί του ουκρανικού πεδίου. Το Κρεμλίνο κρατά αποστάσεις από τη νίκη του Τραμπ, στη λογική πως οι δηλώσεις που γίνονται κατά τη διάρκεια των προεκλογικών εκστρατειών δεν έχουν πολλή σχέση με ό,τι ακολουθεί. Διαρροές ωστόσο από τη Μόσχα αναφέρουν ότι ο Πούτιν εξετάζει αν οι στόχοι της εξωτερικής πολιτικής του Τραμπ θα μπορούσαν να ευθυγραμμιστούν με τα ρωσικά συμφέροντα! Οστόσο ο εκπρόσωπος του Κρεμλίνο

χαρακτήρισε τις ΗΠΑ «εχθρική χώρα» «που εμπλέκεται σε πόλεμο εναντίον της Ρωσίας»...

Σημειωτέον πως στη διάρκεια της πρώτης θητείας του ο Τραμπ υιοθέτησε μια διεκδικητική προσέγγιση έναντι της Ρωσίας, ακόμη και αν έκανε διφορούμενες δηλώσεις. Πρόσφατα, τον περασμένο Μάιο, μια εισήγηση (από δύο πρώην αρχηγούς εθνικής ασφάλειας του Τραμπ) ανέφερε ότι οι ΗΠΑ θα συνεχίσουν τη στρατιωτική και οικονομική στήριξη προς το Κίεβο, με «προσαρμογές» όσον αφορά τον όγκο και το είδος της βοήθειας, την οποία θα εξαρτήσουν από την έναρξη ειρηνευτικών συνομιλιών με τη Ρωσία.

Το δέλεαρ για τη Ρωσία: η κατοχύρωση ουκρανικών εδαφών σε συνδυασμό με κατευστέρηση(;) εισόδου της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Είναι δεδομένη η πίεση από το πολιτικό κατεστημένο και τους ευρωπαίους συμμάχους, ιδίως την Πολωνία και τα κρά-

τη της Βαλτικής, για οποιαδήποτε δραστική αλλαγή. Ο Τραμπ δύσκολα μπορεί να αγνοήσει τις δεσμεύσεις που έχουν αναλάβει οι ΗΠΑ έναντι του ΝΑΤΟ και των συμμάχων τους στην Ευρώπη.

Το σημερινό γεωπολιτικό πλαίσιο δεν εξαντλείται στον συνεχιζόμενο πόλεμο στην Ουκρανία.

- Είναι δεδομένη η αντίσταση της Μόσχας σε κάθε προσπάθεια αμερικανικής παρέμβασης σε αυτό που ορίζει ως στρατηγικό της περιβάλλον, δηλ. χώρες της πρώην Σ. Ένωσης. Ζητήματα που επιβάλλουν ότι οι ΗΠΑ, ανεξάρτητα από την ηγεσία τους, θα διατηρήσουν μια επιθετική στάση απέναντι στη Ρωσία.

- Σε ό,τι αφορά τη Μ. Ανατολή, είναι δύσκολο να αντλήσει κανείς συμπεράσματα από την προηγούμενη θητεία του Τραμπ. Σήμερα η Μ. Ανατολή ακροβατεί στα πρόθυρα ενός γενικευμένου πολέμου. Οι αλλαγές είναι σημαντικές και όλοι οι

περιφερειακοί παράγοντες περιμένουν το πώς θα κινηθεί ο νέος πρόεδρος των ΗΠΑ. Το κίνητρο αυτών των παραγόντων να προχωρήσουν μονομερώς σε κινήσεις προσαρμογής είναι πολύ ισχυρό! Η εκλογή Τραμπ δείχνει να ενθαρρύνει τον Νετανιάχου απέναντι στο «στόχο Ιράν». Η Μ. Ανατολή παραμένει ψηλά στην ατζέντα του Τραμπ. Οι Συμφωνίες του Αβραάμ, ένα σύνολο συμφωνιών που προωθήθηκαν από

την πρώτη κυβέρνησή του και αφορούσαν την εξομάλυνση των σχέσεων του Ισραήλ με τέσσερα αραβικά κράτη, θα χρειαστούν μια ουσιαστική επανεκκίνηση. Κρίσιμο ζήτημα η αποκατάσταση της αξιοπιστίας της αμερικανικής επιρροής στην περιοχή. Αλλά αυτό πλέον δεν δείχνει εύκολο.

- Η προσέγγιση των ΗΠΑ με την Κίνα είναι, στρατηγικά, ο πιο σημαντικός τομέας της εξωτερικής της πολιτικής και αυτός

που θα έχει ίσως τις μεγαλύτερες επιπτώσεις. Ο Τραμπ έχει δείξει μικρότερο ενδιαφέρον για την υπερδощιση της Ταϊβάν, προτάσσοντας τον εμπορικό πόλεμο, πράγμα που το Πεκίνο δείχνει να εκτιμά ιδιαίτερα! Στην προηγούμενη προεδρία του ο Τραμπ χαρακτήρισε την Κίνα «στρατηγικό ανταγωνιστή» και επέβαλε δασμούς σε ορισμένες κινεζικές εισαγωγές στις ΗΠΑ. Αυτό πυροδότησε αντίστοιχα μέτρα από το Πεκίνο. Σήμερα δεν φαίνεται να είναι τόσο απλό!

Δεν είναι ακριβής η εικόνα που θέλει τις ΗΠΑ να κυριαρχούνται από την αντιπαράθεση του «απομονωτισμού» με τον «διεθνισμό». Στην πραγματικότητα εξετάζονται διαφορετικές μορφές παρεμβατισμού. Κάτι σαν ρεαλιστική. Η προηγούμενη προεδρία Τραμπ έχει δείξει ότι, όταν έρχεται αντιμέτωπος με την πραγματικότητα της παγκόσμιας ισχύος και τις στρατηγικές δεσμεύσεις των ΗΠΑ, διατηρεί σε μεγάλο βαθμό πολιτικές ευθυγραμμισμένες με τα συμφέροντα που εκπροσωπεί η λεγόμενη «πολιτική τάξη». Η διαδρομή των ΗΠΑ δεν επιτρέπει προσεγγίσεις του τύπου «επιστρέφουν στον απομονωτισμό». Είναι άλλο πράγμα η επαναξιολόγηση των στόχων μιας έτσι κι αλλιώς παρεμβατικής πολιτικής.

Άλλωστε, αυτήν την επαναξιολόγηση την «επιβάλλει», μ' έναν τρόπο, η συνέχιση της σχετικής αποδυνάμωσης των ΗΠΑ έναντι των ανταγωνιστών τους σε μια σειρά επίπεδα, γεγονότος που αλληλεπιδρά με την κλιμάκωση της αμφισβήτησης της αμερικανικής πρωτοκαθεδρίας στον πλανήτη (Ουκρανία, BRICS, Ν.Α. Ασία-Ειρηνικός και όχι μόνο).

Λέγεται ότι οι ΗΠΑ είναι εθισμένες στη μεταπολεμική διπολική θεώρηση και αντιπαράθεση. Έτσι, αυτό που φαίνεται σαν ένας πιθανός αναπροσανατολισμός στις σχέσεις με τη Ρωσία θα αποτελέσει, πιθανότατα, ένα ακόμη κεφάλαιο στη συνέχεια της πολιτικής της αντιπαράθεσης, με κάποιες τακτικές τροποποιήσεις. Τελικά, η κυβέρνηση Τραμπ θα είναι όμηρος των πολύπλοκων και βαθιών δομών της εσωτερικής ισχύος των ΗΠΑ και των απαιτήσεων του ΝΑΤΟ.

Οι ΗΠΑ βρίσκονται σε διπλή κρίση εντός και εκτός συνόρων. Η εσωτερική κατάσταση, ως απόρροια της διεθνούς δυσστασίας, σήμερα αντανάκλα τις δυσκολίες προσαρμογής και αποφασιστικής αντιμετώπισης του νέου διεθνούς τοπίου που αναδύεται εν μέσω μεγάλης εξέαρσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της φάσης προετοιμασίας του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου.

Νίκη Τραμπ: αντανάκλαση επιδιώξεων αλλά και αδιεξόδων

Το εσωτερικό μέτωπο, τα χαρακτηριστικά της ψήφου και οι διαιρέσεις / αντιθέσεις της αμερικάνικης κοινωνίας

Τελικά, παρά τη συντονισμένη προσπάθεια ορισμένων σημαντικών κέντρων εξουσίας που ελέγχουν εκτός των άλλων ΜΜΕ και «εταιρείες μέτρησης της κοινής γνώμης» μέσα στις ΗΠΑ, για να δημιουργήσουν την κατάλληλη δημοσκοπική εικόνα, ώστε να ανατρέψουν την πορεία προς τη νίκη του Τραμπ, κάτι τέτοιο όχι μόνο δεν αποφεύχθηκε αλλά γύρισε και μπούμερανγκ όσον αφορά στην αξιοπιστία τους. Πάντως από αυτή την άποψη διατήρησης κάποιων ισορροπιών εντός του συστήματος, καθόλου τυχαία δεν ήταν η άρνηση της διοίκησης της Washington Post να υποστηρίξει την Καμάλα Χάρις.

Οι διαιρέσεις των «από πάνω», οι αντιφάσεις της πολιτικής Τραμπ και η νέα «σύνθεση»

Εξίσου σημαντικά ήταν τα κέντρα εξουσίας που συντάχθηκαν πίσω από τον Τραμπ. Ο εξαγγελλόμενος από τον Τραμπ νέος κύκλος μεγάλων δασμών σε μια σειρά προϊόντα τόσο γενικά σε όλες τις χώρες (10% με 20%) όσο και ειδικότερα στην Κίνα (έως και 60%!), είναι γεγονός ότι έσπρωξε σημαντικά τμήματα του Βιομη-

χανικού κεφαλαίου προς το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα, όταν επιπλέον οι υποσχέσεις Μπάιντεν στην αρχή της θητείας του για στήριξη της πραγματικής οικονομίας αποδείχτηκαν κενού πολύ λίγες. Έτσι, ο Σκοτ Πολ, πρόεδρος της Συμμαχίας Αμερικανικών Βιομηχανιών, δήλωσε ότι «η οικονομική ατζέντα του νέου προέδρου των ΗΠΑ δεν στοχεύει μόνο στην ανάπτυξη, αλλά και στην αποκατάσταση των καλών θέσεων εργασίας και των υγιών κοινοτήτων που κάποτε υποστήριξε η μεταποίηση και στην απεξάρτηση από την Κίνα, που είναι γεωπολιτικός εχθρός των ΗΠΑ». Βέβαια αποτελεί γρίφο πώς μια πολιτική ακόμα μεγαλύτερων δασμών, η οποία θα αυξήσει κατακόρυφα και τις τιμές πολλών πρώτων υλών ή μισομεταποιημένων προϊόντων που έχει ανάγκη η αμερικανική βιομηχανία, θα δημιουργήσει όρους ανταγωνιστικότητας των αμερικανικών προϊόντων και δεν θα γυρίσει μπούμερανγκ. Όταν ήδη υπάρχει το προηγούμενο, τόσο της πρώτης θητείας Τραμπ όσο και της θητείας Μπάιντεν. Πολύ περισσότερο εάν η ύψωση ακόμα μεγαλύτερων τελών προστατευτισμού (που πάντα είναι αμφίδρομα, οι αποδέκτες των δασμών θα απαντήσουν περισσότερο ή λιγότερο κι αυτοί με δασμούς) συνδυαστεί με την υλοποίηση μιας πολιτικής μαζικών απελάσεων μεταναστών, που απο-

τελούν τη μεγάλη δεξαμενή του φτηνού εργατικού δυναμικού για τις ΗΠΑ.

Φυσικά, αν και όντως υπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ των μερίδων της μεγαλοαστικής ιμπεριαλιστικής τάξης των ΗΠΑ, σε μια εποχή που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός «ψάχνεται» για να αντιμετωπίσει τη σχετική του αποδυνάμωση έναντι των ανταγωνιστών του, αυτές είναι περισσότερο ρευστές απ' ό,τι παλιότερα και υποκινείται σε μια σειρά ανακατατάξεις. Έτσι το γεγονός ότι ο Τραμπ και το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα απολαμβάνει «παράδοσιακά» τη στήριξη των μεγάλων μονοπωλίων του πετρελαίου δεν απέτρεψε την πιο emblematic φιγούρα της μεγαλοαστικής τάξης που ασχολείται με την «πράσινη μετάβαση», τον Έλον Μασκ, να πρωτοστατήσει στην εκλογή του και να καταλάβει και θέση στην κυβέρνηση που ετοιμάει ο Τραμπ. Γενικότερα πρέπει να παρατηρήσουμε πως ο Τραμπ, και αυτό αποτελεί μια επίσης σημαντική διαφορά σε σχέση με το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα και τις σχέσεις του πριν από αυτόν, προσπαθεί να πετύχει μια νέα ας πούμε «σύνθεση» συμφερόντων στα «άνω πατώματα» με άξονα το «Make America Great Again» (MAGA). Σ' αυτό το πλαίσιο μπορεί να γίνει κατανοητή και η απειλή για δασμούς 100% ή και 200% στα αυτοκίνητα που αμερικανικές εταιρείες παράγουν σε

εργοστάσια που έχουν μεταφέρει στο Μεξικό. Η δημιουργία της, η παραπέρα συγκρότησή της ή πολύ περισσότερο η μακροήμευση αυτής της νέας «σύνθεσης» θα εξαρτηθεί -αν όχι σε απόλυτο- σε πολύ σημαντικό βαθμό από τις επιτυχίες που θα υπάρξουν για τις ΗΠΑ σε σχέση με τις παγκόσμιες επιδιώξεις τους. Άλλωστε είναι εδώ και καιρό διαπιστωμένη για την πρώτη ιμπεριαλιστική χώρα του πλανήτη, η άρρηκτη σχέση των εσωτερικών εξελίξεων με την υλοποίηση ή όχι των παγκόσμιων στόχων της.

Η ακτινογραφία της ψήφου και οι αιτίες της

Το ότι οι εκλογές στις ΗΠΑ είναι εδώ και πολύ καιρό οι εκλογές στις οποίες με τον πιο αποκάλυπτο τρόπο παρεμβαίνουν τα δισεκατομμύρια των υπερπλούσιων χορηγών των δύο κομμάτων, δεν μπορεί να εξηγηθεί από μόνο του το αποτέλεσμα. Γιατί αυτό δεν είναι μόνο ένας δείκτης της δυνατότητας μερίδων της αστικής τάξης να στοιχίζουν πίσω από τις αντιδραστικές τους επιδιώξεις τμήματα των λαϊκών μαζών, αλλά αντανακλά με στρεβλό και παραμορφωτικό φυσικά τρόπο, τα σοβαρά προβλήματα, τις βαθιές αντιθέσεις και τα αδιέξοδα

που διαπερνούν το σώμα της αμερικανικής κοινωνίας.

Κάποιοι αναλυτές, όχι άδικα, μιλούν για ήττα της Χάρις μέσα από την οποία προήλθε η νίκη του Τραμπ. Χαρακτηριστικό στοιχείο για την προσέγγιση αυτή είναι το γεγονός ότι ο Τραμπ συγκέντρωσε 2 εκατομμύρια λιγότερες ψήφους από τις εκλογές του 2020 ενώ η Καμάλ Χάρις 13 εκατομμύρια ψήφους λιγότερες. Τα στοιχεία που έχουν βγει για τις κοινωνικές ομάδες που στήριξαν τους δύο υποψηφίους δείχνουν ότι χωρίς να υπάρχει μια ραγδαία αύξηση των ποσοστών του Τραμπ, έχουμε μια γενική μείωση των ποσοστών της Χάρις, με πιο σημαντική την πτώση στους νέους, τους ισπανόφωνους και τους Ασιάτες. Συνολικά, λοιπόν, η αποχή ανήλθε σε 16 περίπου εκατομμύρια περισσότερα από το 2020, γεγονός που δείχνει πως παρά τη φανερά πολυμένη κατάσταση και την ώθηση των ΜΜΕ, υπάρχει ένα δυναμικό που αρνείται τα ψεύτικα διλήμματα. Μάλιστα, μπορούμε βάσιμα να υποθέσουμε πως ρόλο έχουν παίζει τόσο οι εργατικοί αγώνες της τελευταίας περιόδου, όπως και οι μεγάλες κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη με επίκεντρο τα αμερικανικά πανεπιστήμια.

Άραγε, πώς να μην πέσουν τα ποσοστά και οι ψήφοι υποστήριξης στην Χά-

ρις, όταν επί προεδρίας Μπάιντεν συνεχίστηκε, παρά τις παχυλές υποσχέσεις, η καθοδική πορεία του βιοτικού επιπέδου ευρύτεων λαϊκών στρωμάτων; Δίπλα στη λευκή εργατική τάξη των μεσοδυτικών πολιτειών της «σκουριάς» (των άλλοτε «διαμαντιών» της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας και μεταποίησης) που ζει σε συνθήκες μεγάλης φτώχειας και ανασφάλειας και που συνεχίζει να γυρνάει την πλάτη στο Δημοκρατικό Κόμμα, προστέθηκαν οι ισπανόφωνοι και οι νέοι που νιώθουν εξαπατημένοι και εγκυβουν για τη μεγαλοαστική τάξη από την παγκόσμια ανάταση των ΗΠΑ. Που κι αυτό, δηλαδή το ψίχουλο, είναι απορίας άξιο πώς θα δοθεί, όταν ταυτόχρονα η πολιτική Τραμπ σημαίνει για το εσωτερικό ραγδαία κλιμάκωση της επίθεσης στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα.

Από τα προηγούμενα, αβίαστα μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα πως οι αγώνες των εργατών και των νέων είναι ακόμα πολύ αδύναμοι και βρίσκονται ακόμα στην αρχή του δρόμου για να συμβάλουν στην κάλυψη του μεγάλου και πολύχρονου κοινωνικού και πολιτικού κενού που προκύπτει από την κατάσταση αποσυγκρότησης της εργατικής τάξης και την απουσία αξιόμαχων επαναστατικών δυνάμεων στο εσωτερικό και της ιμπεριαλιστικής μητρόπολης.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ποιο «ρήγμα» προκαλεί η οικονομική πολιτική του Τραμπ;

Ποια είναι η μεγάλη αλλαγή που θα φέρει η οικονομική πολιτική του Τραμπ; Το ερώτημα αφορά το συνολικό οικονομικοπολιτικό πρόγραμμα της επερχόμενης «διοίκησης» Τραμπ και τη γενικότερη διαφοροποίησή του από αυτό των Δημοκρατικών, ίσως και των «παραδοσιακών» Ρεπουμπλικάνων κατά ορισμένους αναλυτές.

Το οικονομικό πρόγραμμα της προηγούμενης διοίκησης Τραμπ, που θεωρήθηκε, χωρίς περιστροφές ή «μακιγιαρίσματα», ανοιχτά φιλικό στις επιχειρήσεις, από διάφορες πλευρές χαρακτηριζόταν ως «επιτυχημένο», όμως αυτό που παραδόθηκε ως οικονομία των ΗΠΑ στον Μπάιντεν μόνο έτσι δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί.

Θα μπορούσε βέβαια το επιτελείο του Τραμπ να ισχυριστεί πως δεν έφτανε μία τετραετία, να επικαλεστεί την πανδημία κ.λπ., αλλά στους Δημοκρατικούς παραδόθηκε μία οικονομία με τον πληθωρισμό «να χτυπά κόκκινο» και χωρίς να επιτευχθεί η πολυπόθητη επιστροφή των αμερικάνικων επιχειρήσεων στο made in USA. Αντίθετα, η κρίση της πανδημίας απέδειξε για άλλη μία φορά πόσο «χρεωμένη» και εξαρτημένη ήταν η παγκόσμια οικονομία στις κινέζικες εφοδιαστικές αλυσίδες.

Όσον αφορά την... ασυνέχεια της οικονομικής πολιτικής ανάμεσα σε Τραμπ και Μπάιντεν, μπορούμε με αποδείξεις επίσης να ισχυριστούμε πως ο δεύτερος δεν ενέτεινε βέβαια, ωστόσο διατήρησε την επιθετική πολιτική δασμών απέναντι στην Κίνα του πρώτου, ενώ όσον αφορά τους Ευρωπαίους το πολυδιαφημισμένο πρόγραμμα IRA του Μπάιντεν (που έδινε κίνητρα για μετεγκαταστάσεις επιχειρήσεων στις ΗΠΑ) μπορούμε να πούμε πως άσκησε σημαντικές πιέσεις στους ευρωπαίους συμμάχους, ίσως μεγαλύτερες από τις απειλές των προστατευτικών δασμών.

Αν λοιπόν είναι θολά από την πρώτη τετραετία τα σημεία ουσιαστικής διαφοροποίησης των δύο οικονομικών πολιτικών, τι πρέπει να υποθέσουμε για την τετραετία που ξεκινά το Γενάρη του '25; Υπάρχει ένα τετράπτυχο της ακολουθητέας οικονομικής πολιτικής του επιτελείου Τραμπ που από πρώτη άποψη μάλιστα δεν φαίνεται να τον διαφοροποιεί από τις «παραδοσιακές» οικονομικές πολιτικές των Ρεπουμπλικάνων:

Μείωση της φορολογίας για τις επιχειρήσεις, αύξηση των δασμών ειδικά απέναντι στην Κίνα και σε όσους «ενδιάμεσους» διευκολύνουν την προώθηση

των κινέζικων εμπορευμάτων και υπηρεσιών, αμφισβήτηση των διακρατικών συλλογικών ρυθμίσεων και στροφή (;) στα ορυκτά καύσιμα με αμφισβήτηση των κινήτρων ανάπτυξης των λεγόμενων «πράσινων» επενδύσεων.

Σε αυτό το τετράπτυχο προστίθεται η ένταση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής και ο έλεγχος της Κεντρικής Τράπεζας των ΗΠΑ με ταυτόχρονη χαλάρωση της συμβολής της στις διακρατικές και διατραπεζικές ρυθμίσεις και μηχανισμούς.

Ξεχωριστή διάκριση αποτελούν οι τοποθετήσεις για τα κρυπτονομίσματα και για την υποστήριξη που θα έχουν στο πλαίσιο της οικονομικής πολιτικής της διοίκησης Τραμπ. Ο ίδιος ο Τραμπ δήλωσε ότι θα δημιουργήσει στρατηγικό απόθεμα στα κρυπτονομίσματα! Εξάλλου, οι μετοχές των εταιρειών που διαχειρίζονται φακέλους κρυπτονομισμάτων εκτινάχθηκαν όταν σταθεροποιήθηκε το εκλογικό αποτέλεσμα.

Όπως όμως γράφει η επιθεώρηση Politico, στην πρώτη τετραετία ο Τραμπ δεν άλλαξε κάτι στο καθεστώς χρηματοδότησης των επιχειρήσεων και της οικονομίας. Γενικότερα συνέχισε δηλαδή την πολιτική της κυβέρνησης Ομπάμα και από αυτή την άποψη έχει την αξία της η τοποθέτηση κορυφαίου στελέχους της BlackRock ότι σε βάθος χρόνου δεν έχουν καμία επίπτωση οι εκλογές καθώς «δουλεύουμε και με τις δύο διοικήσεις».

Αν όλα τα παραπάνω λοιπόν τα θεωρήσουμε ως «φάρμακα» για την οικονομία των ΗΠΑ, σίγουρα συνολικά και για το καθένα υπάρχει... αντίδοτο που περιορίζει την ισχύ τους. Αποδείχτηκε όλα αυτά τα χρόνια και με διαδοχικές κυβερνήσεις ότι από μόνη της η φοροαπαλλαγή δεν έφτασε για να αντιμετωπίσει το δομικό και ριζικό πρόβλημα της αμερικάνικης οικονομίας, που είναι η σχετική υποχώρηση της επενδυτικής θέσης των ΗΠΑ, παγκόσμια καταγεγραμμένη πια και από τα επίσημα στατιστικά στοιχεία.

Οι δασμοί από την άλλη και όσον αφορά την Κίνα και γενικότερα έχουν και την πλευρά της απάντησης του «άλλου» και την εμπλοκή σε έναν αμοιβαία καταστροφικό κύκλο. Όσο δε για τους δασμούς στα ευρωπαϊκά εμπορεύματα, γράφτηκε ότι ο αχός που σηκώνουν είναι μεγαλύτερος από το πραγματικό τους απότυπωμα καθώς πολλές ευρωπαϊκές επιχειρήσεις παράγουν επί αμερικάνικου εδάφους...

Ακόμα και για τη δραστική μείωση και αναστροφή

των μεταναστευτικών ρευμάτων, το Ινστιτούτο Πίτερσον υπολογίζει ότι απέλαση 1,3 εκατ. εργατών θα σήμαινε συρρίκνωση της καπιταλιστικής οικονομίας των ΗΠΑ κατά 2,1%, οδηγώντας την στην ύφεση. Αυτό προφανώς και αντίκειται σε μερίδες του κεφαλαίου που παράγουν κερδοφορία χρησιμοποιώντας δηλωμένη και αδήλωτη εργασία των μεταναστών. Όπως εξάλλου υποστηρίζουν κέντρα και «δεξαμενές σκέψης» που στήριξαν την προεκλογική εκστρατεία του Τραμπ, το θέμα της αντιμετώπισης της πρωτοκαθεδρίας στις τεχνολογίες αιχμής, φορτωμένο μάλιστα με την... απογοήτευση από τις οικονομικές αποδόσεις των επιχειρήσεων ανάπτυξης τεχνητής νοημοσύνης, είναι ένα βάρος που το κληρονομεί από τη διοίκηση Μπάιντεν. Και δεν δίνονται απαντήσεις με την αύξηση των εξορύξεων, επιφανειακών και... βαθέων.

Από μόνη της δε η παρουσία του Μασκ στο Υπουργικό Συμβούλιο δεν φτάνει για να το απαντήσει. Αλήθεια, πώς συμβιβάζεται η δέσμευση των Ρεπουμπλικάνων να ακυρώσουν το σχέδιο Μπάιντεν που έβαζε ως στόχο μέχρι το 2030 τα μισά αυτοκίνητα μέσω της ηλεκτροκίνησης να έχουν μηδενικούς ρύπους με αυτή την παρουσία;

Σε κάθε περίπτωση και όσον αφορά τα ζητήματα ανταγωνισμού με τους Ευρωπαίους, μπορούμε να δούμε τα οικονομικά μέτρα της επερχόμενης διοίκησης των Ρεπουμπλικάνων και ως «πολιτικά μέτρα» συμμόρφωσης των συμμάχων. Όπως εξάλλου είχε πει ο γνωστός και μη εξαιρετός Κίσινγκερ, ενίοτε «είναι πιο δύσκολο να είσαι φίλος των ΗΠΑ παρά εχθρός»!

Μια τέτοια λειτουργία (συμμορφωτική) των οικονομικών μέτρων, που επιδιώκει να διασπάσει, π.χ., τους φίλους και συμμάχους και να τους υποχρεώσει σε ξεχωριστές σχέσεις με τον (Αμερικάνο) ηγεμόνα, μπορεί να προκαλέσει τα εντελώς αντίθετα αποτελέσματα (δεν είναι τυχαίες μετά την εκλογή Τραμπ οι αναφορές ξανά στο σχέδιο Ντράγκι).

Με δυο λόγια, αδυνατούμε να δούμε ένα ποιοτικό ρήγμα στην οικονομική πολιτική που έχει εξαγγείλει ο Τραμπ τουλάχιστον ευθέως ανάλογο του ρήγματος που έχει προκληθεί στην αμερικάνικη κοινωνία με βάση την πρόσφατη προεκλογική πόλωση.

Είναι ορισμένα πράγματα για το οποία η οικονομία από μόνη της έχει αδυναμία να δώσει απαντήσεις απέναντι στη συμπυκνωμένη οικονομία (η φράση είναι του Λένιν) που αποτελεί η πολιτική...

Αμερικάνικες εκλογές και γυναίκα

Έντονο άρωμα γυναίκας είχε η προεκλογική περίοδος των αμερικάνικων εκλογών. Είχε σημαντική θέση στην καμπάνια των Δημοκρατικών. Η Καμάλα Χάρις και το επιτελείο της εμφανίστηκαν ως υπερασπιστές των δικαιωμάτων της γυναίκας. Άνοιξαν μέτωπο απέναντι στον Τραμπ για τον μισογυνισμό του, για την αποστρόφη του στη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα, ιδιαίτερα για την πρόσθεσή του να απαγορεύσει τις αμβλώσεις. Επίσης, σήκωσαν τους τόνους για τις καταγγελίες που υπήρχαν σε βάρος του για σεξουαλική παρενόχληση. Εκείνος φάνηκε να μην πτοείται και αντεπιτέθηκε με απαξιωτικές εκφράσεις. Η Χάρις διατήρησε την πρωτιά των Δημοκρατικών στην ψήφο των γυναικών, ιδιαίτερα των μαύρων, αλλά με ψαλιδισμένη την απόσταση από το ποσοστό των Ρεπουμπλικάνων.

Οι διαφορές ανάμεσα στα δύο αντίπαλα στρατόπεδα είναι υπαρκτές. Ένα προεκλογικό σποτάκι των Δημοκρατι-

κών με τη Τζούλια Ρόμπερτς αποδεικνύει παράλληλα το πόσο πολύ μοιάζουν. Σε αυτό, η διάσημη ηθοποιός απευθυνόταν στις παντρεμένες γυναίκες ψηφοφόρους, υπενθυμίζοντάς τους πως η ψήφος είναι μυστική, άρα δεν θα τους έπαιρνε χαμπάρι ο σύζυγος αν ψήφιζαν διαφορετικά από εκείνους. Δεν καλούν τη γυναίκα να διεκδικήσει ίσα δικαιώματα. Την καλούν να χειριστεί πονηρά την καταπίεσή της. Ως εκπρόσωποι της αστικής τάξης, δεν αμφισβητούν τη θέση της μέσα στην οικογένεια.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι Δημοκρατικοί χρησιμοποιούν το γυναικείο ζήτημα, τα ζητήματα ταυτότητας φύλου, μιλούν για τη βία κατά των γυναικών στις προεκλογικές τους καμπάνιες ή για να τονώσουν ο προφίλ τους. Το 2011, ο Ομπάμα χρειαζόταν δράσεις για να ενισχύσει τη δημοτικότητά του. Επιλέχτηκαν τρία θέματα: ο γάμος των ομοφυλοφίλων, τα δικαιώματα για τα παιδιά των μεταναστών και οι σεξουαλικές επιθέσεις και κακοποιήσεις γυ-

ναϊκών. Αυτά εξακολουθούν να προβάλλονται ως κυρίαρχα. Όλες αυτές οι αταξικές και ακίνδυνες για το σύστημα θεωρίες, που χρειάστηκε να χρηματοδοτηθούν αδρά για να μπορέσουν να σταθούν στα πόδια τους, συγκροτούν το ρεύμα του ριζοσπαστικού-φεμινισμού, που με τη σειρά τους υποστηρίζουν το περίφημο κίνημα metoo και μπερδεύουν τα δημοκρατικά δικαιώματα της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας με το γυναικείο. Χωρίς να μπορούμε να πούμε πως οι θεωρίες αυτές έχουν πιάσει τα όριά τους, φαίνεται πως δεν μπορούν να απαντήσουν στα αυξημένα προβλήματα των γυναικών.

Ο Τραμπ μίλησε στην προεκλογική του εκστρατεία για τα οικονομικά ζητήματα που απασχολούν τους Αμερικάνους και έταξε πολλά. Σε αυτή τη βάση κέρδισε ψήφους από γυναίκες. Δεν γοητεύτηκαν από την προσωπικότητά του ούτε σημαίνει πως αποδέχονται το αντιδραστικό παραλήρημά του. Μένει να δούμε αν ο νέος πρόεδρος της Αμε-

ρικής θα πραγματοποιήσει τις προεκλογικές του εξαγγελίες. Το σίγουρο είναι πως μια γενικευμένη απαγόρευση των αμβλώσεων θα είναι ένα πολύ βαρύ χτύπημα στα δικαιώματα των γυναικών και θα έχει γενικότερες επιπτώσεις, που θα φύγουν έξω από τα σύνορα.

Κάποιοι, ακόμα και στη χώρα μας, βιάζονται να ταχθούν στα ζητήματα αυτά με τους Δημοκρατικούς. Ούτε οι Ρεπουμπλικάνοι ούτε οι Δημοκρατικοί μπορούν ή θέλουν να δώσουν στα πραγματικά προβλήματα των γυναικών κάποια λύση. Αντίθετα τα συγκαλύπτουν. Το μεγάλο στοίχημα είναι να αποτελέσει ξανά το γυναικείο ζήτημα απόθεση του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Οι γυναίκες δεν μπορούν να περιμένουν πρόσκληση. Πρέπει να στοιχηθούν στις γραμμές του. Δεν μπορούν να κατακτήσουν καμιά ελευθερία, αν δεν παλέψουν μαζί με τους άντρες για το δικαίωμα στην οργάνωση και στον αγώνα.

Απεργία 20 Νοέμβρη Να ανοίξει ο δρόμος της μαζικής πάλης

Λίγες μέρες πριν την πανεργατική απεργία στις 20 Νοέμβρη και η καθημερινότητα με την οποία έρχονται αντιμέτωποι λαός και εργαζόμενοι κάνει ακόμα πιο αναγκαία τη συμμετοχή και τη μαζικοποίησή της. Μια απεργία που μοιάζει να μην έχει ένα συγκεκριμένο επίδικο αλλά, στην πραγματικότητα, με όλα τα επίδικα του κόσμου. Τα ζητήματα δηλαδή που αγγίζουν κάθε επίπεδο και βιώνουν σ' όλους τους τομείς της ζωής τους η εργατική τάξη, οι εργαζόμενοι και όλα τα λαϊκά στρώματα που ποδοπατούνται απ' την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης.

Μισθοί πείνας που εξατμίζονται στα μισά του μήνα απ' την καλπάζουσα ακρίβεια στα βασικά αγαθά, εξαντλητικά ωράρια και εργοδοτική αసుδοσία σε βάρος ακόμα και των πιο στοιχειωδών εργασιακών δικαιωμάτων, την ίδια στιγμή που παιδεία και υγεία γίνονται όλο και πιο απρόσιτες, όλο και πιο ακριβές για τα λαϊκά νοικοκυριά. Και στο βάθος, το εφιαλτικό σενάριο ενός γενικευμένου πολέμου. Κι αν κάποιοι τολμήσουν να σηκώσουν κεφάλι απέναντι σ' αυτή την ζοφερή κατάσταση, τους περιμένουν απολύσεις, διώξεις και καταστολή.

Η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι λοιπόν, που έχουν κάθε λόγο ν' απεργήσουν, πρέπει να δουν αυτή την απεργιακή μάχη ως δική τους υπόθεση. Όχι μονάχα για να παλέψουν και να διαδηλώσουν ενάντια σε εργοδοσία και κυβέρνηση που τους τσακίζουν ζωή και δικαιώματα (ζήτημα διόλου αμελητέο), αλλά και για ν' ανακαλύψουν ξανά τα κοινά τους ταξικά συμφέροντα, να πάρουν θάρρος και να πιστέψουν στη δυνατότητα νικηφόρων αγώνων, που μόνο ο δρόμος της συλλογικής πάλης μπορεί να πετύχει.

Όσο σημαντική κι αν είναι η μαζικοποίηση κι η μαχητικότητα της απεργίας, τα δεδομένα που μπορεί να παράξει άμεσα είναι συγκεκριμένα. Το βλέμμα κι ο σκοπός κάθε αγωνιστή, κάθε αριστερής δύναμης που θέλει να συμβάλει στην ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής, βρίσκεται στο πώς η απεργία δεν θα είναι «μία από τα ίδια», μια βαλβίδα εκτόνωσης της λαϊκής οργής που θα βάλει ξανά στον πάγο τις αγωνιστικές διαθέσεις και τις δυνατότητες ενός σημαντικού δυναμικού που κινείται με κάθε ευκαιρία. Αυτή η μάχη πρέπει να γίνει η αρχή και το ορόσημο ενός νέου κύκλου αγώνων, αντιστάσεων και διεκδικήσεων, για να χτιστούν καλύτεροι όροι για την αμέσως επόμενη μέρα, ώστε ο λαός να βρίσκεται ξανά στον δρόμο.

Να γίνει η «ευκαιρία» οι εργαζόμενοι να ξεκαθαρίσουν φίλους και εχθρούς, να ξεπεράσουν τις απαξιωμένες και ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, που χρησιμοποιούν το κίνημα για να πλασαριστούν καλύτερα στον ρόλο του συστημικού συνομιλητή και κόβουν τα πόδια κάθε αγωνιστικού ξεσπάσματος. Ν' απορρίψουν τον δρόμο της ανάθεσης και του εικονικού «κινήματος» στις οποίες καλούν οι δήθεν «ταξικές δυνάμεις» του ΠΑΜΕ, που η υποταγμένη στην αστική νομιμότητα πρακτική τους οδηγεί στον συμβιβασμό.

Απέναντι στα αδιέξοδα που γεννά το σύστημα, ενάντια στις «εύκολες λύσεις» που προτείνουν οι διάφοροι καλοθελητές, η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι πρέπει να βαδίσουν στην αντίθετη κατεύθυνση, να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις για να σπάσει η απογοήτευση και η αίσθηση ανημπορίας. Απ' την επαύριο της απεργίας πρέπει ν' ανοίξουν συζητήσεις σε κάθε χώρο εργασίας, να

μπολιαστεί η καθημερινότητα στη δουλειά με την πολιτική κουβέντα ώστε να αξιοποιηθεί η αγανάκτηση, η οργή, το κάθε αγωνιστικό σκίρτημα και να οδηγηθεί σε κινηματική κατεύθυνση. Αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει να βαδίσουν η εργατική τάξη κι οι εργαζόμενοι για να εμπιστευθούν ξανά την οργανωμένη πάλη, να ζωντανέψουν τα συλλογικά τους όργανα, που, απ' τη μια, με τόση μανία χτυπάει η κυβερνητική κι η εργοδοτική επίθεση και, απ' την άλλη, οι εργατοπατέρες προσπαθούν να βάλουν στον πάγο για να μην αμφισβητηθούν οι δικοί τους σχεδιασμοί και τα δικά τους όρια.

Μ' αυτό το πνεύμα μπήκε και το ΚΚΕ(μ-λ) στη μάχη για να φτάσει το μήνυμα της απεργίας σε όσο το δυνατόν πλατύτερο κόσμο. Με παρεμβάσεις, εξορμήσεις και εκδηλώσεις, σε εργασιακούς χώρους, σε γειτονιές και σχολές,

μέσα απ' την κομματική δράση αλλά και μέσω των μετωπικών σχημάτων που στηρίζει, απηύθυνε και θα συνεχίσει να απευθύνει ευρύ κάλεσμα για μαζική συμμετοχή στις 20 Νοέμβρη. Για συσπείρωση μεγαλύτερου αριθμού εργατών, λαού και νεολαίων, για να δοθεί πραγματικό ταξικό περιεχόμενο, για να γίνει αυτή η απεργία έμπνευση και βάση για την επόμενη μέρα. Για να μπορούν οι εργαζόμενοι να βάλουν φραγμό στην επίθεση του συστήματος, να διεκδικήσουν συλλογικές συμβάσεις με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και εργασιακά δικαιώματα, να υπερασπιστούν τον ανεξάρτητο απ' το κράτος και την εργοδοσία ταξικό συνδικαλισμό, ν' ανατρέψουν τους αντεργατικούς νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη, να κερδίσουν ανθρώπινους όρους δουλειάς και ζωή με ελευθερίες και δικαιώματα.

Για την κλαδική απεργία Μισθωτών Τεχνικών και Οικοδόμων στις 6 Νοέμβρη

Την Τετάρτη 6/11 πραγματοποιήθηκε κλαδική απεργία με κοινό κάλεσμα του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών και της Ομοσπονδίας Οικοδόμων. Απεργιακές συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Στο κέντρο της Αθήνας, κάποιες εκατοντάδες απεργών απ' τους κλάδους των μισθωτών τεχνικών και των εργατών οικοδόμων συγκεντρώθηκαν στην Πλατεία Κάνιγγος, ενώ ακολούθησε διαδήλωση μέχρι το υπουργείο Εργασίας. Κεντρικό αίτημα των απεργιακών κινητοποιήσεων η διεκδίκηση Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων.

Η απεργία στις 6/11 είναι η τρίτη κοινή απεργιακή κινητοποίηση των συλλογικών οργάνων των δύο κλάδων τον τελευταίο χρόνο, με στόχο, σύμφωνα με τις ανακοινώσεις των διοικήσεων, την κλιμάκωση της πίεσης προς την εργοδοσία του κλάδου των κατασκευών και των μελετών. Κάνοντας μια αποτίμηση των κινητοποιήσεων, θα λέγαμε σίγουρα ότι η πραγματοποίηση απεργιακών συγκεντρώσεων σ' όλες τις μεγάλες πόλεις είναι ένα πρώτο και αρκετά σημαντικό γεγονός. Από εκεί και πέρα, όμως, η μαζικότητα των συγκεντρώσεων ήταν γενικά μικρή και, με βάση τα χαρακτηριστικά και τις απαιτήσεις της μάχης για υπογραφή κλαδικών συμβάσεων, σαφέστερα κατώτερη των περιστάσεων.

Διαβάζοντας τις ανταποκρίσεις των κινητοποιήσεων στα σάιτ του ΠΑΜΕ, δημιουργούνται σειρά προβληματισμών. «Καθολική απεργία σε γιαπιά και εργοτάξια». Το γεγονός ότι η «καθολική συμμετοχή» δεν εκφράζεται σε επίπεδο δρόμου με τη μαζική συμμετοχή στις απεργιακές συγκεντρώσεις είναι κάτι το οποίο σίγουρα δεν θα πρέπει να προσπερνιέται. Επιπλέον, δεν μπορεί το κλείσιμο εργοταξίων με απόφαση της εργοδοσίας, όπως συμβαίνει σε αρκετές περιπτώσεις, να προσμετρείται με τον ίδιο τρόπο και να βαφτίζεται, για λόγους εντυπώσεων, «καθολική συμμετοχή».

Την ίδια στιγμή, για το Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών, η συμμετοχή στην απεργία και τις απεργιακές συγκεντρώσεις εργαζομένων κατά πολύ λιγότερων ακόμη κι από αυτούς που συμμετέχουν κατά κανόνα στη γενική συνέλευση του σωματείου (τουλάχιστον στην Αθήνα), είναι επίσης ένα γεγονός που θα έπρεπε να προβληματίζει ιδιαίτερα. Είναι πραγματικά ζητούμενο αν ο κλάδος, πέρα από ορισμένα μέγιστα εργοτάξια στα οποία πραγματοποιήθηκαν καλέσματα του σωματείου, γνώριζε για την απεργία. Επιπλέον γεννάται το ερώτημα: το ΣΜΤ είναι σε θέση να δημιουργήσει ένα κεντρικό γεγονός στον κλάδο των κατασκευών και των μελετών χωρίς τη «σκέπη» της Ομοσπονδίας Οικοδόμων;

Όλα τα παραπάνω επιβεβαιώνουν την κριτική που ασκούμε για τις επιλογές των διοικήσεων των σωματείων, κυρίως πάνω σε 2+1 βασικά ζητήματα. 1) Μπορεί να συγκροτηθεί κάτι ουσιαστικό και ελπιδοφόρο για τον κλάδο αν στηρίζεται σε μια εικονική πραγματικότητα και σε ενέσεις επίπλαστης αισιοδοξίας; 2) Μπορούν να συγκροτηθούν όροι διεκδίκησης χωρίς την πλατιά, αποφασιστική και ουσιαστική συμμετοχή της βάσης του κλάδου στις διαδικασίες και τις αποφάσεις κάθε σωματείου;

Τα ερωτήματα που αναδεικνύονται απ' την πραγματικότητα και οι απαντήσεις που δίνει κάθε συνδικαλιστική δύναμη, εδράζονται στο μάλλον βασικότερο απ' τα ζητήματα και το οποίο δεν περιορίζεται στον συγκεκριμένο κλάδο. Πρόκειται για το τι σωματεία, τι εργαλεία πάλης, με ποια χαρακτηριστικά και σε ποια κατεύθυνση χρειάζομαστε ενάντια στην εργασιακή βαρβαρότητα. Η Ταξική Πορεία παρεμβαίνει με μόνιμο στόχο τα συλλογικά όργανα να υπηρετούν τα εργατικά συμφέροντα και να οικοδομούν όρους συγκρότησης των εργαζομένων. Να αποτελούν δικά τους όπλα στην αντιπαράθεσή τους με την εργοδοσία και την κυβερνητική πολιτική. Ο δρόμος αυτός έχει απαιτήσεις που πρέπει να αναγνωρίζονται. Σε συνθήκες σκληρής ταξικής επίθεσης απ' τη μεριά του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, κάθε επιχείρηση καλλιέργειας αυταπατών αυτάρκειας και εφησυχασμού απ' τις κυρίαρχες δυνάμεις, όχι μόνο δεν μπορεί να βελτιώσει τη θέση των εργαζομένων, αλλά λειτουργεί και διαλυτικά. Και πρέπει να αντιπαλεύεται, ανοίγοντας δρόμο για μαζικούς, αποφασιστικούς αγώνες.

Ποινικοποιούν τις μαθητικές κινητοποιήσεις

Στις 31/10 η αστυνομία εισέβαλε στο 14ο Γυμνάσιο Πειραιά και προσήγαγε 4 παιδιά με την υποψία ότι θα προχωρούσαν σε κατάληψη! Δύο βδομάδες πριν, 13 αστυνομικοί εισέβαλλαν σε κατάληψη του ΕΠΑΛ Καλαμαριάς στη Θεσσαλονίκη και κυνηγούσαν μαθητές που βρίσκονταν μέσα, με τους υπόλοιπους μαθητές έξω από το σχολείο να διαμαρτύρονται και να αρνούνται να μπουν για μάθημα ως ένδειξη διαμαρτυρίας. Την 1η/11 η Εισαγγελία ζήτησε από τη Διεύθυνση του 2ου Γυμνασίου Καλαμαριάς ονόματα μαθητών που ήταν στο 15μελές την περσινή σχολική χρονιά και στοιχειά επικοινωνίας των γονιών τους με αφορμή μια κατάληψη που έγινε την 1η Φεβρουαρίου το 2024! Στις 16/9 έφεραν την αστυνομία στους μαθητές του 2ου ΓΕΛ Θεσσαλονίκης, επειδή έκαναν για 4η μέρα αποχή από τα μαθήματα με αίτημα να λειτουργήσει τμήμα θεωρητικής κατεύθυνσης στο σχολείο. Όλα αυτά τα περιστατικά στην αρχή του σχολικού έτους! Ενός σχολικού έτους που ξεκίνησε με την κυβέρνηση να δείχνει ξεκάθαρα την πρόθεσή της να προχωρήσει σε συγχωνεύσεις τμημάτων, κατευθύνσεων, σχολείων ολόκληρων κι από την άλλη με τους μαθητές να οργανώνουν κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις αυτές.

Όσο νωρίτερα μάθει κανείς ότι όταν αντιστέκεται και αντιδρά, θα καταστέλλεται, τόσο το καλύτερο. Η υπουργική απόφαση που δημοσιεύθηκε τον Σεπτέμβρη, μία μέρα πριν ανοίξουν τα σχολεία, ορίζει ότι μπορούν να παρθούν μέτρα κατά μαθητών που εμφανίζουν «αποκλίνουσα» συμπεριφορά εντός και εκτός (!) σχολικής μονάδας. Είναι η ίδια υπουργική απόφαση με την οποία η χρήση κινητού στο σχολείο οδηγεί στην εφαρμογή του «παιδαγωγικού μέτρου της αποβολής»! Μόνο που «αποκλίνουσα» συμπεριφορά για το υπουργείο Παιδείας είναι η διοργάνωση μιας κινητοποίησης, η συμμετοχή σε μια συνέλευση σχολείου ή σε μια διαδήλωση.

Δεν είναι ποτέ πολύ μικρός κανείς για να να φέρουν την αστυνομία. Άλλωστε, για να υλοποιήσουν τις πολιτικές αποφάσεις τους δεν δίστασαν στη Χαλκιδική να καλέσουν αστυνομία για να απομακρύνει παιδί δημοτικού από το σχολείο του! Και όλα αυτά επειδή ήθελαν αντί για δύο τμήματα να έχουν ένα τμήμα Ε΄ τάξης με 25 μαθητές, για να μην

χρειαστεί να φέρουν επιπλέον εκπαιδευτικό!

Η τηλε-εκπαίδευση είναι και αυτή ένα μέσο καταστολής. Από την πρώτη στιγμή, βέβαια, συζητήθηκε το ζήτημα στους μαθητές και σε διάφορα σχολεία, παράλληλα με την κατάληψη, αποφασίζεται και αποχή από τα τηλε-μαθήματα. Φέτος ανακοίνωσε ότι οι εκδρομές θα χάνονται αν ένα σχολείο κάνει κατάληψη πάρα την -υποτίθεται- κανονική διεξαγωγή μαθημάτων με τηλε-εκπαίδευση. Αυτό μάλλον δείχνει ότι οι μαθητικές καταλήψεις δεν σταμάτησαν ή δεν μειώθηκαν στον βαθμό που ήλπιζε η κυβέρνηση και άρα έπρεπε να προχωρήσει σε αυστηροποίηση των μέτρων.

Θέλουν να τρομοκρατήσουν είτε με το γκλομπ του μπάτσου είτε με την αυστηροποίηση των ποινών. Θέλουν μαθητές πειθαρχημένους, στρατιωτάκια ακούνητα αμίλητα αγέλαστα. Θέλουν να διαμορφώσουν ένα σχολείο όπου ο καθηγητής που διεκδικεί αξιοπρεπείς συνθήκες και ο μαθητής που διεκδικεί εκπαίδευση χωρίς ταξικούς αποκλεισμούς, θα διώκονται. Ένα σχολείο που ο συνδικαλισμός είτε μαθητών είτε καθηγητών δεν θα έχει χώρο. Μέσω της εκπαιδευτικής διαδικασίας θέλουν να αναπαράγεται η κυρίαρχη ιδεολογία και να μην παρεκκλίνει κανείς από αυτό.

Ιδιαίτερα τους μαθητές θα λέγαμε ότι τους φοβούνται, επειδή ξέρουν καλύτερα ότι το μέλλον που τους πλασάρουν δεν είναι και πολύ δελεαστικό. Είτε ο μαθητής συνεχίσει με σπουδές στο Πανεπιστήμιο είτε βγει άμεσα στην αγορά εργασίας, πρέπει να έχει στο μυαλό του ότι όσοι σηκώνουν κεφάλι, αντιμετωπίζουν συνέπειες. Δεν θα πρέπει να αντιμιλάει όταν τον διαγράφουν από τη σχολή, όταν περνάνε μέτρα για να δυσκολέψουν την φοίτησή του. Αντίστοιχα, δεν θα πρέπει να αντιμιλάει στο αφεντικό και να σηκώνει κεφάλι, να ζητάει αξιοπρεπή μισθό.

Έχουν προχωρήσει και στο παρελθόν σε διώξεις μαθητών και τους σέρνουν μέχρι και στις αίθουσες των δικαστηρίων, ιδιαίτερα όταν πρέπει να καταστείλουν σημαντικά κινήματα όπως αυτό που εκδηλώθηκε το 2011. Όμως, όσο ξύλο και να ρίξει η αστυνομία, όπως αποβολές και να μοιράσουν, η σαπίλα της κοινωνίας δεν κρύβεται. Και οι μαθητές θα συνεχίσουν να διεκδικούν και να υπερασπίζονται τα δικαιώματά τους.

Η τιθάσευση των μαθητών περνάει άμεσα από νέες διώξεις για... ποτά

Το τελευταίο διάστημα πολλαπλασιάζονται τα δημοσιεύματα για μαθητές που καταλήγουν στο νοσοκομείο εξαιτίας της χρήσης ποτών σε χώρους διασκέδασης και ύστερα από χοροεσπερίδες που διοργανώνονται εκεί από σχολεία. Φαίνεται πως ο καταγιγισμός από δημοσιεύματα δεν είναι τυχαίος, αφού η κυβέρνηση απεργάζεται διατάξεις που προβλέπουν νέες ποινικές διώξεις εις βάρος μαθητών και γονέων! Οι εκδηλώσεις/χοροεσπερίδες των μαθητών θα υπεισέρχονται σε ελέγχους από την αστυνομία και, αν εντοπιστεί χρήση αλκοολούχων ποτών και καπνικών μέσων, θα μπαίνει «λουκέτο στο συγκεκριμένο κατάστημα», αλλά και μαθητές και γονείς θα είναι αντιμέτωποι με βαρύτατες συνέπειες. Οι γονείς θα είναι αντιμέτωποι με την κατηγορία «παραμέλησης τέκνων» και θα αντιμετωπίζουν έως και πέντε χρόνια φυλάκιση!

Αυτά τα μέτρα έρχονται να προστεθούν στο ασφυκτικό πλαίσιο ποινών και περιορισμών που έχουν επιβληθεί στα σχολεία, στην απειλή των περιορισμένων απουσιών, στις μονοήμερες αποβολές που πέφτουν βροχή, στις βαριές ποινές που φτάνουν μέχρι και σε πενήνήμερες αποβολές και αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος. Φαίνεται πως στόχος της κυβέρνησης είναι και η άμεση μεταβίβαση της απειλής και της τρομοκρατίας και στους γονείς. Προβλέπεται ότι σε περίπτωση ζημιάς από κάποιο μαθητή στο σχολείο, θα είναι αντιμέτωποι οι γονείς του με βαρύτατες οικονομικές και ποινικές συνέπειες. Με τα νέα μέτρα που σχεδιάζουν, σε περίπτωση που πιαστεί μαθητής να καταναλώνει αλκοόλ, οι γονείς θα αντιμετωπίζουν έως και φυλάκιση!

Εδραίνονται κλίμα τρομοκρατίας στα σχολεία, και στο κάδρο μπαίνουν και οι γονείς που θα αντιμετωπίζουν βαρύτατες κατηγορίες, αλλά και οι εκπαιδευτικοί που διώκονται όταν αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους και για τα δικαιώματα των μαθητών τους και περνούν από τη μέγγενη της αξιολόγησης. Τα μέτρα αυτά της κυβέρνησης δεν επιβάλλονται γιατί η κυβέρνηση φυσικά «νοιάζεται για την υγεία των μαθητών» ή για «τη βία στα σχολεία», όπως διατυμπανίζει. Τόσα χρόνια, εξάλλου, τα κέντρα διασκέδασης με τις πλάτες της αστυνομίας έχουν στήσει μεγάλη μπίζνα μέσα από τις χοροεσπερίδες μαθητών και είναι πολλές οι φορές που έχουν εντοπιστεί να δίνουν νοθευμένα ποτά σε ανήλικους.

Στόχος της κυβέρνησης λοιπόν είναι να εδραιωθεί ένα γενικότερο κλίμα πειθάρχησης και τρομοκρατίας, ώστε να καταπνίξει τις αντιστάσεις μαθητών, εκπαιδευτικών, γονιών και να μάθει μια ολόκληρη γενιά να σκύβει το κεφάλι για να δεχτεί άκριτα το μέλλον της εκμετάλλευσης και των πολέμων για το οποίο την προορίζουν.

Η κυβέρνηση σπέρνει τον τρόμο στα σχολεία, σε μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς! Πρέπει το αυταρχικό κλίμα τρομοκρατίας στα σχολεία να σπάσει. Να παλέψουν μαθητές, εκπαιδευτικοί και γονείς να παρθούν πίσω όλα τα μέτρα ποινών, αυστηροποίησης των απουσιών αλλά και η αξιολόγηση που είναι ο μοχλός για να εδραιωθούν όλα αυτά και για να προχωρήσει η επίθεση της κυβέρνησης σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Έβγαλε και φέτος την υποχρέωση η ΚΝΕ για το μαθητικό συλλαλητήριο

Με μικρή ομολογουμένως μαζικότητα πραγματοποιήθηκαν μαθητικά και φοιτητικά συλλαλητήρια σε αρκετές πόλεις της χώρας στις 4/11. Οι διαδηλώσεις καλέστηκαν αρχικά με πρωτοβουλία της ΚΝΕ, που κάθε χρόνο καλεί σε μαθητικές κινητοποιήσεις στις αρχές Νοέμβρη με όρους έως και επετειακούς. Χωρίς να έχουν πραγματοποιηθεί συνελεύσεις σε σχολεία και σχολές δεν υπήρχε ένα κλίμα που να ευνοήσει τη μαζικοποίηση των διαδηλώσεων. Κάποιες μέρες πριν, το κάλεσμα μετατράπηκε σε μαθητικό - φοιτητικό, χωρίς όμως να υπάρχει αντίστοιχη συζήτηση στις σχολές, παρόλο που διάφορα επίδικα ήταν και παραμένουν ανοιχτά.

Στην Αθήνα φάνηκαν ακόμα μια φορά οι ιδιοκτησιακές λογικές της ΚΝΕ, αφού η περιφρούρηση της φρόντισε να σχηματίσει αλυσίδες γύρω από τους μαθητές για να μην πλησιάσουν τα μαθητικά μπλοκ άλλες αριστερές δυνάμεις.

Ένας σημαντικός παράγοντας που λειτούργησε αποτρεπτικά στη μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων ήταν η τρομοκρατία που προσπαθούν να επιβάλλουν στα σχολεία. Από την αρχή της χρονιάς οι μαθητές ήρθαν αντιμέτωποι με συγχωνεύσεις τμημάτων και αποβολές, ενώ όλα τα τελευταία χρόνια η τηλεκαταστολή του webex λειτουργούσε απεργοσπαστικά ενάντια στις μαθητικές καταλήψεις. Ταξικοί αποκλεισμοί, πειθάρχηση, καταστολή και τρομοκρατία ήταν και παραμένουν ακόμα στην ημερήσια διάταξη των σχολείων που θέλουν να διαμορφώσουν. Συλλαμβάνουν μαθητές και διώκουν εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται, για να μάθουν στη νεολαία ότι απαγορεύεται να σηκώνει κεφάλι.

Η λογική με την οποία αντιμετωπίζει η ΚΝΕ και κομμάτια της ρεφορμιστικής αριστεράς το κίνημα και τις κινητοποιήσεις είναι βαθιά προβληματική και πρέπει να ξεπεραστεί. Μία εικονική -προγραμ-

ματισμένη από διμήνου- κινητοποίηση και μετά τίποτα. Το γεγονός ότι το παρουσιάζει σαν κάτι «μεγαλειώδες» αποδεικνύει την άποψη που έχει για το μαζικό κίνημα. Η συντονιστική επιτροπή μαθητών Αθήνας, που φτιάχτηκε και ελέγχεται από την ΚΝΕ, αποφάσισε τη συνέχεια του αγώνα... με μια συναυλία στα μέσα Δεκέμβρη. Από την άλλη, στους φοιτητικούς συλλόγους, ενώ έχει ανοίξει το ζήτημα της διαγραφής 334.000 φοιτητών, οι δυνάμεις της ΚΝΕ όχι απλά δεν καλούν σε συνελεύσεις, αλλά τις μπλοκάρουν ανοιχτά, καλώντας τον φοιτητικό κόσμο να αντισταθεί στις διαγραφές υπογράφοντας ανώνυμα σε ηλεκτρονικό ψήφισμα!

Μαθητές και φοιτητές πρέπει να προσπεράσουν αυτές τις αδιέξοδες λογικές. Να προχωρήσουν σε μαζικές γενικές συνελεύσεις και να πάρουν αγωνιστικές αποφάσεις. Μόνο μέσα από τη συλλογική και οργανωμένη πάλη μπορούν να κερδίσουν οι νεολαϊστικές μάζες τα δικαιώματά τους.

Ο αγώνας ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις, ζωτικής σημασίας για κάθε λαϊκό αγώνα

Δεν αποτέλεσε έκπληξη η γραπτή έκθεση, κατ' επίφαση «γνωμοδότησης» του πειθαρχικού συμβουλίου για τη συντρόφισσα Χρύσα Χοτζόγλου, που αν και με αρνητική ψήφο όλων των μελών για τη θέση της σε αργία, καταγράφει επί της ουσίας τη μεθόδευση της απόλυσής της καθαρά για τη συνδικαλιστική της δράση. Η εκπαιδευτικός και μέλος του Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Πειραιά, που ακολούθησε τις αποφάσεις του κλάδου και εναντιώθηκε στην εφαρμογή της αξιολόγησης, δίπλα στους συναδέλφους και τους μαθητές της, κατηγορείται με ψέματα και διαστρεβλώσεις για χαρακτηριστικά αναξιοπρεπή, ανάρμοστη και ανάξια για υπάλληλο συμπεριφορά, ότι προκάλεσε αναστάτωση, ότι παραβίασε τον Ποινικό Κώδικα, ότι προκάλεσε ταραχή και ψυχική πίεση κ.ο.κ.

Όμως, ταυτόχρονα καταγράφει και εμφανέστατα το πόσο ζορίστηκε το υπουργείο από τη μαζική και πέρα από προσδοκίες κινητοποίηση όχι μόνο έξω από την Περιφερειακή Διεύθυνση αλλά και πανελλαδικά. Γιατί είναι σαφές πως, αν δεν ήταν αυτής της κλίμακας η κινητοποίηση, το υπουργείο θα είχε προχωρήσει στα σχέδιά του τόσο να τη θέσει σε αργία όσο και να περάσει στην απόλυση του Δ.Χ. μια και είναι αναπληρωτής και άρα ευκολότερος στόχος μπροστά στο εμπόδιο της μονιμότητας.

Όλο αυτό το διάστημα οι διώξεις δεν υποτιμήθηκαν, δεν αφέθηκαν στην τύχη τους, δεν πήραν προσωπικά χαρακτηριστικά, αλλά πολύ σωστά εκτιμήθηκε ότι ανοίγει ένας δρόμος σοβαρότατου χτυπήματος κάθε έκφρασης συνδικαλιστικής και λαϊκής διεκδίκησης, της καταστολής κάθε αγώνα.

Με αυτή τη λογική, λοιπόν, ο μόνος δρόμος απάντησης δεν θα μπορούσε να είναι άλλος παρά η προσπάθεια δημοσιοποίησης και μαζικοποίησης του κινήματος ενάντια στις διώξεις, ως ζήτημα αιχμής κάθε δράσης. Η πρωτοβουλία που πάρθηκε να απευθυνθούμε όσο γίνεται πιο πλατιά σε κάθε συλλογικότητα, σε κάθε αγωνιστή, να δημιουργηθεί η ανοικτή συνέλευση με τη λογική να συμπορευτούν όσο πιο πολλά κομμάτια του μαζικού αγώνα, μπόρεσε να παράξει ένα σοβαρό πολιτικό γεγονός, που άλλαξε τους σχεδιασμούς όσων θέλουν σιγή νεκροταφείου στο ξήλωμα δικαιωμάτων. Σωστά εκτιμήθηκε ότι πρέπει να είμαστε σε επαγρύπνηση απέναντι σε ένα σύστημα του οποίου η προσπάθεια τρομοκράτησης είναι βασικός μοχλός επιβολής της αντιλαϊκής πολιτικής, ακόμα και μετά το

αποτέλεσμα των 5 ψήφων κατά του να τεθεί η Χ.Χ. σε αργία.

Οι διώξεις όχι μόνο δεν σταμάτησαν, αλλά εντάθηκαν σε διάφορους χώρους δουλειάς. Όπως αυτή της μη ανανέωσης σύμβασης της Λίνας Παλλάκη, εργαζόμενης επί έτη στο τμήμα της Ιατρικής στο ΕΚΠΑ, επειδή δημοσιοποίησε ότι θέλουν να κλείσουν το τμήμα έρευνας όλων των εξετάσεων των αιματολογικών ασθενών, αφήνοντάς τους στον αέρα, η απόλυση του συναδέλφου Αντωνίου, από το ΕΚΠΑ, που εναντιώθηκε στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, η κλιμάκωση της επίθεσης σε όσους εναντιώνονται στην αξιολόγηση καθώς και στην εκπαιδευτικό σε σχολείο του Ταύρου που ανάρτησε πανό για την Παλαιστήνη που είχαν φτιάξει με τους μαθητές της. Το σύστημα δείχνει ακόμα πιο επιθετικά τα δόντια του, όταν ανταμώνουμε στους δρόμους του αγώνα με τη νεολαία, που μπορεί να πυροδοτήσουν την οργή της.

Παρά τη σοβαρότητα των εξελίξεων, υπάρχει η παρακαταθήκη που κατέγραψε η συνεννόηση διαφορετικής προέλευσης συλλογικότητων που μέχρι σήμερα έδρασαν και συνεχίζουν να δρουν από κοινού, έχοντας στο επίκεντρο ότι παλεύουμε να αποτρέψουμε όλες τις διώξεις με έναν κοινό τρόπο, που δεν είναι άλλος από την αναγκαιότητα να παραμείνει στο επίκεντρο το ζήτημα, να διευρυνθεί όλο και πλατύτερα και να γενικευτεί σε κάθε χώρο που μπαίνει στο στόχαστρο. Έχοντας αποκομίσει τα αναγκαία συμπεράσματα ότι η αρνητική γνωμοδότηση απέναντι στο να τεθεί σε αργία η Χ.Χ. ήταν αποτέλεσμα της μαζικής αντίδρασης απέναντι σ' αυτήν την προοπτική, της πλατιάς συσπείρωσης δυνάμεων του κινήματος και της ευρείας δημοσιοποίησης του θέματος.

Από την πρόσφατη διαδικασία της ανοικτής συνέλευσης ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και απολύσεις στις 10 Νοεμβρίου, προέκυψε ομόφωνα ότι οι κινητοποιήσεις πρέπει να συνεχιστούν με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα, γιατί ΤΙΠΟΤΑ δεν έχει τελειώσει. Συνεπώς συνεχίζουμε την καμπάνια δημοσιοποίησης του ζητήματος (υπογραφές, ψηφίσματα, εκδηλώσεις, κινητοποιήσεις). Βάζουμε τις διώξεις στην πρώτη γραμμή του αγώνα των κινητοποιήσεων που έχουμε μπροστά μας! Είναι σημαντικό να ενισχύσουμε αυτό που αποτύπωσε η κινητοποίηση στις 23/10 με τους παραπέρα αγώνες μας. με συνεχείς κινητοποιήσεις και παρεμβάσεις.

Αποφάσεις ανοιχτής συνέλευσης

1. Συνέχιση της καμπάνιας της συλλογής υπογραφών και αφισκοκόλληση της αφίσας που εκδόθηκε με απόφαση της 1ης Συνέλευσης.
2. Δημιουργία blog/site, ως ηλεκτρονικού χώρου ενημέρωσης για τις συνδικαλιστικές διώξεις αλλά και για τα καλέσματα κινητοποιήσεων σε σχέση με αυτές. Θα υπάρξει ενημέρωση για τη δημιουργία του.
3. Κάλεσμα στη γενική απεργία την Τετάρτη 20/11.
4. Νέα ανοικτή Συνέλευση την Κυριακή 8/12, σε χώρο που θα ανακοινωθεί.
5. Συνέντευξη Τύπου στις αρχές Δεκέμβρη, όπου θα παρουσιαστούν πλήθος συνδικαλιστικών διώξεων που είναι σε εξέλιξη.
6. Κάλεσμα στα Δικαστήρια στις 9 και

13/12 κατά τη δίκη διαδηλωτών της (απαγορευμένης τότε) πορείας του Πολυτεχνείου του 2020.

7. Κάλεσμα στα Δικαστήρια στις 17/12, κατά τη δίκη των εργαζομένων του Σωματείου στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, το οποίο παρέμβηκε για τα σοβαρά εργασιακά προβλήματα και τις συνεργασίες των πανεπιστημίων που βοηθούν το Ισραήλ, στη «Βραδιά του ερευνητή» στο ΕΚΠΑ.

8. Κάλεσμα στα Δικαστήρια στις 18/12 κατά τη δίκη 62 διαδηλωτών, ανάμεσά τους και δύο εκπαιδευτικών, που συνελήφθησαν στις πορείες το 2020 (απαγορευμένες τότε) για την επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου.

Η «πανεπιστημιοποίηση» των ΤΕΙ που δεν ήρθε ποτέ Στον αέρα τα πτυχία χιλιάδων σπουδαστών Μηχανικών

Όπως είναι γνωστό, το 2019 με νόμο του ΣΥΡΙΖΑ καταργήθηκαν όλα τα ΤΕΙ και μετονομάστηκαν σε Πανεπιστήμια με φαστ τρακ διαδικασίες. Τα Τμήματα που προέκυψαν από την υποτιθέμενη πανεπιστημιοποίηση των ΤΕΙ διαφημίζονταν ότι θα είχαν τα επαγγελματικά δικαιώματα των αντίστοιχων πανεπιστημιακών σχολών. Όπως ήταν αναμενόμενο, κάτι τέτοιο δεν συνέβη ποτέ. Αντίθετα, με μοχλό την «πανεπιστημιοποίηση», δεκάδες τμήματα συγχωνεύθηκαν και πολλά άλλα έμειναν στον αέρα και οδηγήθηκαν στην κατάργηση. Η μισθολογική διάκριση στον δημόσιο τομέα μεταξύ των κλάδων ΠΕ (Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης) και ΤΕ (Τεχνικής Εκπαίδευσης) παρέμεινε ακριβώς όπως ίσχυε από το 2001, με τους αποφοίτους των πρώην ΤΕΙ να εξακολουθούν μέχρι σήμερα να αμείβονται με χαμηλότερους μισθούς. Πρόσθετα προβλήματα αντιμετώπισαν οι σχολές μηχανικών που από το 2019 μέχρι σήμερα δεν δίνουν στους αποφοίτους τους τα επαγγελματικά δικαιώματα που έχουν οι απόφοιτοι των υπόλοιπων πολυτεχνικών σχολών.

Ενδεικτικά, τα πτυχία των Σχολών Μηχανικών του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής (ΠΑΔΑ) δεν αναγνωρίστηκαν ποτέ ως ισοτίμα με τα ανώτατα, με τον Κυριάκο Πιερρακάκη να δηλώνει γενικά και αόριστα ότι υπάρχουν επιτροπές που εργάζονται πάνω στο θέμα της αντιστοίχισης των επαγγελματικών δικαιωμάτων των πρώην ΤΕΙ με τμήματα Πολυτεχνικών σχολών ΑΕΙ, χωρίς να καταλήγουν πουθενά. Την Άνοιξη του 2024 στα τμήματα των Ναυπηγών, των Μηχανολόγων Μηχανικών, των Τοπογράφων, των Ηλεκτρολόγων Ηλεκτρονικών, των Πολιτικών Μηχανικών, των Μηχανικών Πληροφορικής, εγκρίθηκε η αντιστοιχία τους με τα Πολυτεχνικά τμήματα, αλλά αυτή συνέχισε να μεταφράζεται σε άνισα επαγγελματικά δικαιώματα, εμπαίζοντας δεκάδες χιλιάδες σπουδαστές.

Η κατοχύρωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των σπουδαστών μπορεί να έρθει μόνο μέσα από τους μαζικούς τους αγώνες. Συλλογικά και οργανωμένα, αυτή η μεγάλη μάζα νέων έχει κάθε λόγο να διεκδικήσει και να διευρύνει τα δικαιώματά της. Λόγω της αποδιοργάνωσης του φοιτητικού κινήματος και με ευθύνη των αστικών και ρεφορμιστικών απόψεων, οι σπουδαστές πελαγοδρομούν σε δικαστικές αίθουσες και νομικές διεκδικήσεις. Ο Σύλλογος Διπλωματούχων Μηχανικών του ΠΑΔΑ διεκδικεί νομικά να εκδοθούν ΚΥΑ. Οι απόφοιτοι του Τμήματος Μηχανικών Γεωτεχνολογίας και Περιβάλλοντος καθώς και των Μηχανικών Ορυχείων του ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας-Κοζάνης απαιτούν να αναγνωριστούν τα πτυχία τους με προεδρικό διάταγμα και έχουν προσφύγει στα δικαστήρια. Η απόφαση που εκδόθηκε από το Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών στις 29 Οκτωβρίου δέχεται ότι το Ελληνικό Δημόσιο ευθύνεται για την παρατεταμένη παραβίαση των δικαιωμάτων των αποφοίτων και υποχρεούται να τους καταβάλει αποζημιώσεις για ηθική βλάβη. Και εκεί κλείνει τη συζήτηση. Σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιεύονται, κατά την τελευταία πενταετία, το υπουργείο Παιδείας έχει πληρώσει πάνω από 1,5 εκατ. ευρώ σε αποζημιώσεις σε πτυχιούχους μηχανικούς. Μόνο μέσα στο 2023 και το 2024 έχουν δημοσιευτεί πάνω από 18 αποφάσεις επί ομαδικών προσφυγών στα Διοικητικά Πρωτοδικεία και στο ΣτΕ. Ωστόσο, το αποτέλεσμα παραμένει το ίδιο. Στην αγορά εργασίας οι Μηχανικοί των πρώην ΤΕΙ αντιμετωπίζονται ως παιδιά ενός κατώτερου θεού και αποκλείονται από ορισμένες θέσεις, ενώ αμείβονται λιγότερο στο δημόσιο.

Σύμφωνα με στοιχεία της ΕφΣυν, η κατάσταση αυτή ωθεί χιλιάδες νέους και εργατικό δυναμικό που έχουν αποφοιτήσει από τα πρώην ΤΕΙ στο εξωτερικό και «», σχολιάζει σε πρόσφατο άρθρο. Ωστόσο, τόσο η «πανεπιστημιοποίηση» των ΤΕΙ, όσο και η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων έχουν κοινό παρονομαστή: τη συρρίκνωση του χάρτη των προσβάσιμων από τα φτωχά λαϊκά στρώματα πανεπιστημίων και τον ταξικό αποκλεισμό από το δικαίωμα στις σπουδές για χιλιάδες νέους, την ώρα που τα επαγγελματικά δικαιώματα των αποφοίτων συμπίεζονται για όλους προς τα κάτω και επ' ουδενί δεν «ανωτατοποιούνται» με άνωθεν πρωτοβουλίες.

Παλαιστίνη, Λίβανος

Ασταμάτητα εγκλήματα και μεγαλύτερα αδιέξοδα για τους σιωνιστές

Η πλήρης στήριξη των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ συνεχίζει να θρέφει τα δολοφονικά σχέδια του Ισραήλ. Είναι τέτοια η αδιαφορία του, που ο ίδιος ο Νετανιάχου παραδέχθηκε πριν από λίγες μέρες το καθολικά πασιφανές: πως δηλαδή ο ίδιος έδωσε το πράσινο φως για την επίθεση με τους βομβητές που πραγματοποιήθηκε το Σεπτέμβριο εναντίον της λιβανικής Χεζμπολάχ. Μια επιθετική ενέργεια που οδήγησε σε όξυνση της αντιπαράθεσης.

Το σιωνιστικό κράτος δεν περίμενε το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών για να αποδείξει ότι δεν γνωρίζει όρια στην επιθετικότητά του. Η στήριξη των ΗΠΑ είναι διαχρονική και ανεξάρτητη από το ποιος κυβερνά. Η μια συμφωνία διαδέχεται την άλλη, με τελευταία αυτήν με την «Boeing» για αγορά άλλων 25 μαχητικών νέας γενιάς F-15 παραδοτέα ως το 2030 και ύψους 5,2 δισ. δολαρίων, αλλά και την απόφαση του Πενταγώνου να στείλει νέες ενισχύσεις σε βομβαρδιστικά και αντιτορπιλικά με το αντίστοιχο προσωπικό.

Όλα δείχνουν πως ανεβαίνει το επίπεδο αντιπαράθεσης και είναι απαραίτητη η θωράκιση του Ισραήλ (αλλά και η δυνατότητα απάντησης) σε πιθανή επίθεση από το Ιράν. Ο ίδιος ο Τραμπ δεν χάνει ευκαιρία να υπενθυμίζει ότι το Ιράν είναι η πηγή του κακού στην περιοχή και το κατηγορήσε ευθέως για την απόπειρα δολοφονίας του.

Ανήμερα των αμερικανικών εκλογών, ο Νετανιάχου απέλυσε τον υπουργό Άμυνας Γκάλαντ επικαλούμενος «κρίση εμπιστοσύνης». Στη θέση του τοποθέτησε τον Ισραήλ Κατς, υπουργό Εξωτερικών και εσωκομματικό αντίπαλό του. Η απογοήπηση του Γκάλαντ δεν σημαίνει ότι δεν είναι αρκετά σιωνιστής. Η πορεία του πολέμου, έτσι όπως επιλέχθηκε να διεξαχθεί, επιτάσσει κλιμάκωση και επέκταση των μετώπων (και προς το Ιράν -σε αυτό συμφωνεί και ο νέος πλανητάρχης) και αρραγές εσωτερικό μέτωπο. Οι δηλώσεις του Γκάλαντ το τελευταίο διάστημα αποτελούσαν παραφωνία.

Πρώτη και καλύτερη η διαφωνία του με τις επιχειρήσεις στο Λίβανο, η προτροπή του για σύναψη συμφωνίας για να τερματιστεί ο πόλεμος, καθώς «δεν είναι δυνατόν να νικήσουμε». Σύμφωνα με ισραηλινούς αναλυτές, «η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι» και προκάλεσε την οριστική ρήξη ήταν η έκδοση προ-σχεδίων επιστράτευσης για τους υπερ-ροθόδοξους άντρες Χαρεντί. Αφορά 66.000 άνδρες σε ηλικία στράτευσης που, για θρησκευτικούς λόγους, έχουν απαλλαγεί από τη στρατιωτική θηρσκειά. Αποτελεί σημείο τριβής ανάμεσα στα δεξιά και υπερεθνικιστικά κόμματα που δεν έχει βρει τη λύση του και οδήγησε και σε εκλογές πριν από μερικά χρόνια. Υπονοούνται, όμως, προβλήματα και στο στρατό (εφεδρείες, αποφυγή στράτευσης νέων, αντιδράσεις στον πόλεμο κ.λπ.) τα οποία σε καμία περίπτωση δεν συμφέρει το σιωνιστικό κράτος να ομολογούνται.

Ο Κατς, με το υποκοριστικό «μπουλντόζα» (δηλωτικό της ήρεμης δύναμης που διαλύει κάθε αντίσταση), διετέλεσε υπουργός Οικονομικών και Πληροφοριών σε δύσκολες περιόδους. Η συμβολή του στην παραπληροφόρηση και διαστρέβλωση της πραγματικότητας ως υπουργός Εξωτερικών αποδεικνύει τη χρησιμότητά του για το σιωνιστικό κράτος, ικανή να παρακάμψει τις αντιδράσεις της αντιπολίτευσης και τις διαδηλώσεις Ισραηλινών. Η δήλωσή του για τις επιχειρήσεις στο Λίβανο είναι «αποστομωτική»: «Καταφέραμε να διατηρήσουμε τη νομιμότητα και να αποτρέψουμε αποφάσεις διεθνών φορέων και χωρών που μας ζητήσαν να σταματήσουμε τον πόλεμο άνευ όρων».

Η παραπάνω δήλωση, ωστόσο, δεν μπορεί να κρύψει τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει ο ισραηλινός στρατός, καθώς δεν μπορεί να εισχωρήσει και να εδραιώσει την παρουσία του στο νότιο Λίβανο. Η Χεζμπολάχ συνεχίζει να εκτοξεύει ρουκέτες σε στρατιωτικούς στόχους στο Ισραήλ τη στιγμή που αυτό χτυπάει αδιακρίτως άμαχο πληθυσμό σε νό-

το, ανατολή και βορρά. Η κυβέρνηση του Λιβάνου χαρακτήρισε έγκλημα πολέμου τη φονική επίθεση με μη επανδρωμένο αεροσκάφος στη νότια πόλη της Σιδώνας. Καταγγέλλει βομβαρδισμούς νοσοκομείων στις περιφέρειες της Τύρου και της Μπααλμπέκ και κατηγορεί το Ισραήλ πως δεν σέβεται περιοχές που έχουν χαρακτηριστεί από την UNESCO κομμάτι της παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς (όπως οι πόλεις Τύρος και Σιδώνα).

Η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής τείνει να γίνει έμφυτο χαρακτηριστικό των σιωνιστών. Η Γάζα μοιάζει να ζει παρατεταμένα την «ώρα μηδέν». Αξιωματούχοι του ΟΗΕ δηλώνουν ότι όλοι «κινδυνεύουν άμεσα να πεθάνουν από ασθένειες, λιμό και βία». Από τα 600 φορτηγά που έμπαιναν την ημέρα, τώρα πια μόνο 30 μεταφέρουν ανθρωπιστικό υλικό και τρόφιμα. Είναι περιττό να αναφέρουμε ότι γίνονται βομβαρδισμοί. Ολόκληρη η λωρίδα της Γάζας είναι ισοπεδωμένη, οι Τζενίν, Τούμπας, Τουλκαρέμ στη Δυτική Όχθη μετρούν μόνο αυτή την εβδομάδα εκατοντάδες επιθέσεις εποίκων και

στρατού.

Οι στρατιώτες-χούλιγκαν στους δρόμους του Άμστερνταμ ήταν σοκαριστικά ειλικρινείς: «Δεν υπάρχουν σχολεία στη Γάζα γιατί δεν υπάρχουν παιδιά!». Δεν υπάρχει δυνατότητα ιατρικής περίθαλψης σε κανένα νοσοκομείο, όλα έχουν μετατραπεί σε εμπόλεμη ζώνη. Παλαιστίνιοι και ΜΚΟ κατηγορούν το Ισραήλ πως εφαρμόζει το γνωστό «σχέδιο των στρατηγών», μια επιχείρηση «παράδοσης ή λιμοκτονίας». Ο Νετανιάχου το αρνείται, τα γεγονότα, όμως, άλλα αποδεικνύουν.

Ο Γενικός Γραμματέας του ΟΗΕ, Αντόνιο Γκουτέρες, υποστήριξε ότι η εθνοκάθαρση της Γάζας από το Ισραήλ είχε αποτραπεί μέχρι τώρα μόνο από την «άρνηση του λαού της να υποκύψει στην έντονη πίεση να εγκαταλείψει τα σπίτια του και από την αποφασιστικότητα των Αράβων να μην αποδεχθούν μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών». Ο πόλεμος του Νετανιάχου είναι μακρύς, αλλά η αντίσταση των Παλαιστινίων έχει βαθιές ρίζες, έρχεται από μακριά και στοχεύει ακόμη πιο μακριά.

Τουρκία

Διώξεις και απολύσεις Κούρδων δημάρχων

Ο συνδήμαρχος του δήμου Μαρντίν, Αχμέτ Τουρκ, η συνδήμαρχος του Μπατμάν, Γκιουλιστάν Σονούκ και ο συνδήμαρχος του Χαλφετί της Σανλιούρφα, Μεχμέτ Καραγιιλάν, παύθηκαν από τα καθήκοντά τους από το υπουργείο Εσωτερικών «λόγω προανακριτικής έρευνας για το αδίκημα του μέλους ένοπλης τρομοκρατικής οργάνωσης ή προπαγάνδα ένοπλης οργάνωσης». Τους ανακοίνωσαν ποινές 10 έως 6 ετών και 3 μηνών, ενώ οι προανακριτικές διαδικασίες συνεχίζονται.

Η παύση των συνδημάρχων ήρθε μετά την παύση του Κούρδου δημάρχου του Εσενγιούρτ, Αχμέτ Οζέρ, με την κατηγορία ότι είναι μέλος τρομοκρατικής οργάνωσης και μετέφερε πόρους του Δήμου στην κούρδική οργάνωση. Η σύλληψή του θεωρείται συνέχεια των 17 συλλήψεων την ίδια μέρα για την επίθεση στα γραφεία της αεροπορικής βιομηχανίας TUSAS στην Άγκυρα.

Μετά τον διορισμό των αντικαταστατών τους, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν τα δημαρχεία, έστησαν οδοφράγματα και απαγορεύτηκαν οι συγκεντρώσεις, οι πορείες και οι συνεντεύξεις τύπου για 10 μέρες στο Μαρντίν, το Μπατμάν και τη

Σανλιούρφα.

Οι δήμαρχοι του φιλοκουρδικού κόμματος DEM εκλέχτηκαν με μεγάλη πλειοψηφία. Οι εξελίξεις ήρθαν λίγες μέρες μετά τη θεατρική σκηνή στο κοινοβούλιο της Τουρκίας, όπου ο Μπαχτσελί (MHP) άπλωσε το χέρι στον εκπρόσωπο του DEM σε ένδειξη καλής θέλησης και ο Ερντογάν εξέφρασε την πλήρη υποστήριξη στις προσπάθειες προσέγγισης των Κούρδων της Τουρκίας.

Δεν είναι καινούριο το φαινόμενο, από το 2014 αλλά ιδιαίτερα μετά το 2016 δεκάδες δήμαρχοι στις κούρδικές περιοχές εκδιώχθηκαν, διαλύθηκαν δημοτικά συμβούλια και αντικαταστάθηκαν από διορισμένους.

Όσοι δήμους χάνει σε εκλογές ο κυβερνητικός συνασπισμός στις κούρδικές περιοχές, τους αρπάζει με τη βία. Στήνουν προανακριτικές με προστατευόμενους μάρτυρες, κατασκευάζουν κατηγορίες, χαρακτηρίζουν τρομοκρατικές τις οργανώσεις και βγάζουν αποφάσεις από τα δικαστήρια με πολλά χρόνια φυλάκισης με την κατηγορία του μέλους τρομοκρατικής οργάνωσης για τους αιρετούς. Οι καθαιρέσεις δημάρχων δημοτικών συμβουλίων είναι κα-

θεστώς.

Ως απάντηση πραγματοποιήθηκαν μαζικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας παρά τις απαγορεύσεις και την καταστολή σε όλες τις κούρδικές περιοχές.

Ο συνδήμαρχος του Μητροπολιτικού Δήμου Μαρντίν, Αχμέτ Τουρκ, δήλωσε: «Δεν θα παραιτηθούμε ποτέ! Δεν θα κάνουμε πίσω από τον αγώνα για δημοκρατία, ειρήνη και ελευθερία. Θα υπερασπιστούμε τη λαϊκή βούληση».

Μπροστά στο δημαρχείο του Μπατμάν, η Γκιουλιστάν Σονούκ είπε στο κοινό που συγκεντρώθηκε παρά τις απαγορεύσεις: «Σήμερα το πρωί άρπαξαν τον δήμο μας, τον οποίο κερδίσαμε με το υψηλότερο ποσοστό στην Τουρκία στις 31 Μάρτη με την προσπάθεια των γυναικών, των νέων και του λαού μας. Δεν θα δεχθούμε αυτό το καθεστώς λεηλασίας. Οι δήμοι ανήκουν στον λαό».

Ο συνδήμαρχος του Δήμου Χαλφετί, Μεχμέτ Καραγιιλάν, δήλωσε: «Δεν αναγνωρίζεται η βούληση του κούρδικού λαού. Ο λαός μας δεν το δέχεται αυτό. Θα είμαστε με τον λαό μέχρι τέλους. Δεν θα κάνουμε πίσω. Θα παραμένουμε πάντα ανάμεσα στους ανθρώπους και θα προστατεύουμε τις αξίες τους».

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Άμστερνταμ, Ολλανδία

Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη
και οργή για τους νέο-Ναζί της Μακάμπι!

Jeruzalem van het Westen! Ιερουσαλήμ της Δύσης! Έτσι αποκαλούσαν για αιώνες το Άμστερνταμ. Μια πόλη που φημίζονταν για την ανεκτικότητα, τη θρησκευτική ελευθερία και τις οικονομικές ευκαιρίες για τη μεγάλη εβραϊκή κοινότητα που αναπτύχθηκε από τα τέλη του 16^{ου} και τις αρχές του 17^{ου} αιώνα, όταν Ασκενάζι Εβραίοι από την Ισπανία και την Πορτογαλία εγκαταστάθηκαν εκεί. Πριν την Σοά, δηλαδή το ολοκαύτωμα από τους Γερμανούς Ναζί, στο Άμστερνταμ ζούσαν περίπου 80 χιλιάδες Εβραίοι, από τους οποίους το 75% εξοντώθηκε. Ανάμεσα τους και μια οικογένεια Γερμανό-εβραίων που κρύβονταν σχεδόν για δύο χρόνια σε ένα σπίτι μπροστά στο κανάλι Πρίνσενχραχτ στον αριθμό 263 μέχρι να συλληφθούν τον Αύγουστο του 1944. Ένα από τα δύο κορίτσια της οικογένειας που πέθαναν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Μπέργκεν-Μπέλσεν το 1945 ήταν η Άννα Φρανκ.

De Dokwerker. Ο Λιμενεργάτης. Στην πλατεία Jonas Daniel Meijerplein, στην περιοχή που άκμαζε η εβραϊκή κοινότητα, μπροστά στο κτήριο που λειτουργούσε η λεγόμενη πορτογαλική συναγωγή και σήμερα είναι εβραϊκό μουσείο τέχνης, στέκει το 2,65 μέτρων χάλκινο άγαλμα ενός μυώδη άνδρα με ανασηκωμένα μανίκια. Τοποθετήθηκε το 1952 προς τιμήν των εργατών που σκοτώθηκαν από τους Ναζί στις 25 Φεβρουαρίου 1941. Εκείνη την ημέρα οι εργάτες, με επικεφαλής τους οδηγούς του τραμ, τους οδοκαθαριστές και τους λιμενεργάτες απήργησαν διαμαρτυρόμενοι για τις πρώτες συλλήψεις Εβραίων, ύστερα από κάλεσμα του Ολλανδικού Κ.Κ. Λίγο πριν, η Ordnungspolizei (γερμανική αστυνομία) το Σάββατοκύριακο 22 και 23 είχε συλλάβει 400 άνδρες Εβραίους ηλικίας 18 έως 35, αφού τους συγκέντρωσε στην πλατεία. Ο Willem Kraan, που εκτελέστηκε τον Νοέμβριο του 1942 από τους Γερμανούς μαζί με τον Pieter Nak, εργάτες και μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος, θεωρούνται οι εμπνευστές της απεργίας. Ήταν μια διήμερη απεργία, στην οποία συμμετείχαν 300 χιλιάδες εργάτες σε όλη τη χώρα και η οποία πνίγηκε στο αίμα. Οι Ολλανδοί ακόμη και σήμερα ονομάζουν εκείνη την ηρωική απεργία που έσπασε τον φόβο, Februaristaking! Είναι η μοναδική τέτοιας κλίμακας πράξη αντίστασης που εκδηλώθηκε στην κατεχόμενη Ευρώπη για την υπεράσπιση των Εβραίων από μη εβραϊκό πληθυσμό. Ο Pieter Nak επέζησε, βραβεύτηκε από το Ισραήλ το 1966 και το 1969 υπήρξε ιδρυτικό μέλος της Ολλανδικής Επιτροπής Παλαιστίνης, μια οργάνωση αλληλεγγύης στους Παλαιστίνιους ενάντια στο ισραηλινό καθεστώς apartheid!

Superjoden! Υπέρ-Εβραίοι! Είναι ο τίτλος ενός ντοκιμαντέρ της Ισραηλινό-Ολλανδής Nirit Peled, το οποίο προσπαθεί να εξηγήσει γιατί οι φανατικοί οπαδοί του ποδοσφαιρικού Άγιαξ αυτοαποκαλούνται Σούπερ-Εβραίοι, ενώ δεν έχουν εβραϊκή καταγωγή. Όλα φαίνεται να ξεκίνησαν το 1934, όταν οι οπαδοί άλλων ομάδων χρειάζονταν να διασχίσουν με το τραμ την εβραϊκή συνοικία για να πάνε στο στάδιο De Meer, την παλιά έδρα του συλλόγου, στο ανατολικό Άμστερνταμ. Τότε άρχισαν να κοροϊδεύουν τους οπαδούς του Άγιαξ, αποκαλώντας τους Εβραίους. Μετά τον πόλεμο, αν και υπήρξαν πρόεδροι και παίκτες Εβραίοι, ο σύλλογος δεν υπήρξε ποτέ Εβραϊκός. Παρ' όλα αυτά, η αντιπαράθεση ανάμεσα στους οπαδούς οδήγησε τους φανατικούς να υιοθετήσουν τον χαρακτηρισμό και να τον μεταστρέψουν σε υπερήφανη δήλωση δύναμης. Δεν άργησαν να εμφανιστούν ισραηλινές σημαίες, τατουάζ με το άστρο του Δαυίδ και εβραϊκά τραγούδια. Πολλοί που μελετούν την κοινωνική συμπεριφορά στις ποδοσφαιρικές εξέδρες έχουν προσπαθήσει να ερμηνεύσουν αυτό που το 2005 οι Νιου Γιορκ Τάιμς αποκάλεσαν «ολλανδικό ποδοσφαιρικό γρίφο». Αλλά και πολλοί Εβραίοι θεωρούν ανυπόφορο το φαινόμενο, όταν αυτό εξελίσσεται σε αντιπαράθεση με φανατικούς οπαδούς άλλων ολλανδικών ομάδων, ειδικά με αυτούς της Φέγενορντ του Ρότερνταμ. Βέβαια, ανάλογες ταυτοτικές συμπεριφορές μπορούμε να δούμε σε αρκετές περιπτώσεις, δηλαδή να υιοθετούνται αρνητικοί χαρακτηρισμοί και να μεταβάλλονται σε επιθετική απάντηση σε αντιπάλους οπαδούς. Το δικό μας παράδειγμα των οπαδών του ΠΑΟΚ, που κατά καιρούς έχουν υιοθετήσει τον παλιό χαρακτηρισμό περί Βουλγάρων και Βουλγαρίας είναι χαρακτηριστικό.

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ δυο σύντομες παρουσιάσεις των γεγονότων του Φεβρουαρίου του 1941. Η δεύτερη είναι από την επίσημη σελίδα για την Άννα Φρανκ.

www.verzetsmuseum.org/nl/kennisbank/februaristaking-1
www.annefrank.org/en/timeline/26/mass-raids-in-amsterdam-the-first-deportations-of-dutch-jews/

Επίσης, μια παρουσίαση του ντοκιμαντέρ για τους οπαδούς του Άγιαξ.

www.springerin.at/en/2014/2/die-super-joden-von-ajax/

Στο atheatoskosmosps.blogspot.com τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα εκείνων της έντυπης έκδοσης

ση σε αντιπάλους οπαδούς. Το δικό μας παράδειγμα των οπαδών του ΠΑΟΚ, που κατά καιρούς έχουν υιοθετήσει τον παλιό χαρακτηρισμό περί Βουλγάρων και Βουλγαρίας είναι χαρακτηριστικό.

«Στη Γάζα δεν υπάρχουν σχολεία, γιατί δεν υπάρχουν, πλέον, παιδιά!» Ήταν ένα από τα συνθήματα που φώναζαν στους δρόμους του Άμστερνταμ οι οπαδοί της Μακάμπι Τελ-Αβίβ. Όσα συνέβησαν στην ολλανδική πρωτεύουσα με αφορμή τον ποδοσφαιρικό αγώνα του Άγιαξ με την ισραηλινή ομάδα στις 7 Νοεμβρίου δεν έχουν καμιά σχέση ούτε με την εβραϊκή ιστορία της πόλης, ούτε με την πολύμηνη αγωνία της Άννας Φρανκ, ούτε καν με την φιλο-εβραϊκή ταυτότητα που έχουν υιοθετήσει οι οπαδοί του συλλόγου της πόλης. Από τις 5 Νοεμβρίου, με οργανωμένο και προκλητικό τρόπο, μερικές εκατοντάδες οπαδοί της Μακάμπι, ορισμένοι από τους οποίους έφεδροι στρατιώτες και ακροδεξιόι, με την ανοχή της ολλανδικής αστυνομίας και τις πλάτες πρακτόρων των ισραηλινών υπηρεσιών ασφαλείας, προκαλούσαν στους δρόμους της πόλης. Έσκιζαν παλαιστινιακές σημαίες, κραύγάζαν συνθήματα μίσους κατά των Παλαιστινίων και των Αράβων, επιτέθηκαν σε σπίτια που είχαν αναρτημένα σύμβολα αλληλεγγύης στη Γάζα και τουλάχιστον μια φορά χτύπησαν ένα οδηγό ταξί που αντέδρασε. Προσπάθησαν να σπείρουν τον φόβο στους κατοίκους της ολλανδικής πρωτεύουσας, ιδιαίτερα σε αυτούς με αραβική καταγωγή, μιας πόλης με έντονη την παρουσία μεταναστών πρώτης και δεύτερης γενιάς από χώρες του Τρίτου Κόσμου. Αλλά το Άμστερνταμ, προς έκπληξη των θρασυδειλών σιωνιστών, δεν φοβήθηκε! Αντίθετα οργίστηκε πολύ! Όπως και τον Φεβρουάριο του 1941! Χιλιάδες νέοι και μετανάστες κατέβηκαν στους δρόμους και πήραν στο κυνηγητό τον συρφετό των οπαδών της Μακάμπι, δίνοντάς τους ένα αξέχαστο μάθημα!

Όπως ήταν αναμενόμενο, η ισραηλινή προπαγάνδα από την πρώτη στιγμή (αν δεν ήταν από πριν έτοιμη,

αναμένοντας τις αντιδράσεις από την προβοκάτσια) με τη συνεργασία των κυρίαρχων δυτικών ΜΜΕ προσπάθησαν να κάνουν το άσπρο-μαύρο. Χαρακτήρισαν το κυνηγητό αντισημιτικό πογκρόμ! Έφτασε μάλιστα ο Νετανιάχου να μιλήσει για Νύχτα των Κρυστάλλων, αξιοποιώντας τη χρονική συγκυρία της 86ης επετείου από αυτά που συνέβησαν τον Νοέμβριο του 1938 στη Γερμανία και να ανακοινώσει έκτακτες αεροπορικές πτήσεις για τη διάσωση (!) των κυνηγημένων, επικειρώντας με αυτόν τον άγαρμπο και προκλητικό τρόπο να παίξει τον ρόλο του θύματος. Σε απόλυτο συντονισμό, ο Αμερικανός πρόεδρος, ο Βρετανός υπουργός Εξωτερικών, ο πρωθυπουργός του Καναδά και λοιποί συνένοχοι... συγγενείς έσπευσαν να υπερθεματίσουν σε χαρακτηρισμούς, μιλώντας για «φρικτό αντισημιτισμό»! Το ίδιο θα ήθελαν να κάνουν και οι ολλανδικές αρχές, αλλά αναγκάστηκαν να κρατήσουν ορισμένες ισορροπίες, γιατί τα γεγονότα που βίωσαν οι κάτοικοι της πόλης και οι εικόνες που μεταδόθηκαν δεν άφηναν κανένα περιθώριο παρανόησης για τους αληθινούς υπαίτιους. Παρ' όλα αυτά, τις επόμενες ημέρες, όταν ξέσπασαν μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, επιβλήθηκε γενική απαγόρευση και η αστυνομία επιτέθηκε με ιδιαίτερη βιαιότητα στους συγκεντρωμένους.

Το Άμστερνταμ έδωσε ένα μάθημα όχι μόνο στον συρφετό των αφιονισμένων σιωνιστών, αλλά και σε όλο τον πολιτισμένο κόσμο. Εκεί αποδείχθηκε για μια ακόμη φορά τον τελευταίο χρόνο πως «φρικτός αντισημιτισμός» στην πραγματικότητα είναι αυτό που διαπράττει καθημερινά το σιωνιστικό καθεστώς. Να επικαλείται τα φρικαλέα εγκλήματα των Ναζί κατά των Εβραίων ως δικαιολογία για τα μαζικά εγκλήματα που κάνει στη Γάζα, στη Δυτική Όχθη και στον Λίβανο. Και να εξισώνει τις αντιδράσεις των λαών σε όλο τον πλανήτη σε αυτά τα εγκλήματα με τον αντισημιτισμό. Μια ιδέα μίσους και αίματος, ανάλογη με αυτήν που εξέφραζαν οι οπαδοί της Μακάμπι, δηλώνοντας υπερήφανοι για τα σκοτωμένα παιδιά στη Γάζα!

Ισπανία

Η καταστροφή της Βαλένθια

Ένοχος ο καπιταλισμός, οργισμένες λαϊκές αντιδράσεις

Η πλημμυρισμένη Βαλένθια, μέρες μετά την καταστροφική νεροποντή, μετρά τις πληγές της. Πάνω από 220 νεκροί, ενώ τουλάχιστον 93 άνθρωποι ακόμα αγνοούνται. Τα πάντα κατεστραμμένα, όλα βουτηγμένα στη λάσπη. Οι υποδομές, νερό, ρεύμα, τηλέφωνα, για μέρες κομμένα, έκαναν το έργο της εύρεσης των αγνοούμενων πραγματικό εφιάλτη!

Ολόκληρες περιοχές έμειναν μέρες χωρίς τρόφιμα, ενώ η αποστολή βοήθειας και η χρησιμοποίηση του στρατού καθυστέρησε δραματικά, εξοργίζοντας τους πληγέντες.

Όπως αποδείχτηκε, ο κρατικός μηχανισμός, δεν είχε κανένα σχέδιο την ώρα της καταστροφής, ενώ το 112... δεν λειτούργησε πριν την καταστροφή, αλλά πολύ αργότερα, όταν όμως ήταν αργά! Όταν κόπηκε το ρεύμα, ήταν πλέον αδύνατη ακόμα και η επικοινωνία όσων κινδύνευαν με τις αρχές. «*Εγκλωβιστήκαμε σαν τα ποντίκια*», καταγγέλλουν οι κάτοικοι που βρέθηκαν στο κέντρο της καταστροφής.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται ως... (μεγαλύτερη) τραγωδία!

Το 1957 στη Βαλένθια είχε συμβεί μια ανάλογη καταστροφή. Ο ποταμός που τη διέσχισε πλημμύρισε και κατέστρεψε τα πάντα! Η Βαλένθια πνίγηκε κάτω από τα νερά του.

Τότε, για να προληφθεί νέα καταστροφή, αποφασίστηκε να γίνουν αντιπλημμυρικά έργα. Ολόκληρη η κοίτη του ποταμού εκτράπηκε έξω από την πόλη και δημιουργήθηκε ένα νέο ποτάμι με μια άλλη διαδρομή. Η ολοκλήρωση των αντιπλημμυρικών έργων και της εκτροπής χρειάστηκαν 12 ολόκληρα χρόνια. Όμως, όλα αυτά τα χρόνια που μεσολάβησαν από το 1969 μέχρι σήμερα, η πόλη επεκτάθηκε, βιομηχανίες χτίστηκαν στα περίχωρα, νέες περιοχές έγιναν μέρος του οικιστικού ιστού της αρχικής πόλης, με τον γνωστό τρόπο της άναρχης ανάπτυξης του

καπιταλισμού. Έτσι, έφτασε η νέα κοίτη του ποταμού να βρίσκεται ξανά στο μέσο μιας πόλης, αφού η αρχική Βαλένθια είχε διπλασιαστεί!

Αλλά και αργότερα, όταν το 2009 έγινε φανερή η αναγκαιότητα κι άλλων αντιπλημμυρικών έργων, που θα προστάτευαν σε ακραίες βροχοπτώσεις την πόλη, η κατάληξη ήταν η ίδια! Το 2012 επειδή τα ρέματα Πόγιο, Ποθάλετ και Σαλέτα εμφάνιζαν «πολύ αυξημένες ροές στην είσοδο των αστικών περιοχών λόγω της μορφολογίας τους και της κλίσης, με βροχοπτώσεις υψηλής έντασης», αποφασίστηκε να γίνουν 7 κατασκευαστικά-υδραυλικά έργα με συνολική αξία 221 εκατ. ευρώ!

Τέσσερα χρόνια μετά, το 2016, για την εκτέλεση των αποφασισμένων έργων στο ρέμα Πόγιο δεν είχε γίνει τίποτα! Ο προϋπολογισμός των έργων περικόπεται κατά 50% και στον εθνικό σχεδιασμό των έργων εισάγεται η παράμετρος «ανάλυσης κόστους (των έργων)-οφέλους». Αυτό σημαίνει πως σύμφωνα και με τις οδηγίες της ΕΕ, θα πρέπει να σχεδιάζονται και να υλοποιούνται έργα που θα έχουν σαν στόχο τη μείωση των συνεπειών μιας καταστροφής σε νοικοκυριά και περιουσίες, αλλά όχι την πλήρη προστασία τους. Στη συνέχεια, το κράτος θα δίνει κάποια ψίκουλα αποζημιώσεων και «όλα εντάξει»!

Αυτή η πολιτική περικοπών εφαρμόστηκε έως σήμερα και έδωσε τα καταστροφικά αποτελέσματα που είδαμε τον προηγούμενο μήνα! Όπως σε κάθε τέτοια περίπτωση, τα παλιά αντιπλημμυρικά έργα αποδείχτηκαν ανεπαρκή μπροστά στη νέα μεγάλη καταστροφή. Έτσι, το έγκλημα επαναλήφθηκε, σκορπώντας τον θάνατο και την απόγνωση.

Ο ρόλος της Περιφερειακής Κυβέρνησης

Όμως, υπήρξαν και άλλες ολιγωρίες και εγκληματικές αποφάσεις που συνείναιαν στη διόγκωση των συνεπειών.

Ο κυβερνήτης της περιφέρειας Μαζόν (του Δεξιού Λαϊκού Κόμματος) καθυστέρησε σημαντικά την ενεργοποίηση του «κόκκινου συναγερμού»! Παίζοντας πολιτικά παιχνίδια, μη θέλοντας να φανεί ότι προστρέχει στη βοήθεια της κεντρικής (κεντροαριστερής) κυβέρνησης, δεν ζήτησε έγκαιρα την αποστολή ενισχύσεων του στρατού και της αστυνομίας για να συνδράμουν στους πληγέντες! Τόσο στην ανεύρεση των αγνοουμένων όσο και στην αποκατάσταση των υποδομών. Αρνήθηκε ακόμα και τη βοήθεια που προσφέρθηκε σε ευρωπαϊκό επίπεδο, από τη Γαλλία και άλλα κράτη!

Έτσι εξηγείται γιατί οι πρώτες προσπάθειες διάσωσης οργανώθηκαν από χιλιάδες εθελοντές από διάφορες περιοχές, ενώ οι υπηρεσίες πολιτικής προστασίας, η αστυνομία και ο στρατός κινητοποιήθηκαν με σημαντική καθυστέρηση!

Στις 8/11 χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν εξαγριωμένοι στο κέντρο της Βαλένθια έξω από το δημαρχείο, ζητώντας την παραίτηση του κυβερνήτη Μαζόν! Η οργή και η αγανάκτηση ξεχείλιζε, ενώ η προσπάθεια της αστυνομίας να διαλύσει το πλήθος οδήγησε στην επέκταση των συγκρούσεων, καθώς οι διαδηλωτές αρνήθηκαν να αποχωρήσουν. Από την οργή τους

δεν γλύτωσαν ούτε ο πρωθυπουργός, ούτε το βασιλικό ζεύγος όταν επισκέφθηκαν την περιοχή!

Αν όλα αυτά σας θυμίζουν τα όσα ζήσαμε και στη χώρα μας με την πλημμυρισμένη Θεσσαλία λόγω Daniel, έχετε απόλυτο δίκιο! Όπως εδώ, έτσι και στην Ισπανία, ο ένοχος αναζητείται από τα ΜΜΕ και τους περισπούδαστους αναλυτές στην «κλιματική κρίση»! «*Σε λίγες ώρες έπεσε όση βροχή πέφτει όλο τον χρόνο*», «*πρόκειται για σπάνιο καιρικό φαινόμενο που καμιά προετοιμασία δεν θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει*», οι ίδιες δικαιολογίες ακούγονται από τους πληρωμένους ειδικούς που κρύβουν την αλήθεια!

Ότι δηλαδή, ο καπιταλισμός αδιαφορεί για τον χαμό ανθρώπων και περιουσιών του λαού, ενδιαφέρεται μόνο πώς θα μεγαλώσει το κέρδος!

ΥΓ. Όπως καταγγέλλεται, σούπερ μάρκετ της Βαλένθια, όπως το «Hyperber» και το «Consum», το βράδυ της πλημμύρας, όχι μόνο δεν έκλεισαν όταν χτύπησε ο «κόκκινος συναγερμός», αλλά κράτησαν εκεί τους υπαλλήλους και συνέχιζαν να λειτουργούν, με αποτέλεσμα πελάτες να εγκλωβιστούν στα υπόγεια παρκινγκ και να βρεθούν μετά από μέρες νεκροί!

Η Michelin πετά 1.200 εργαζόμενους στην ανεργία

Η γαλλική εταιρία κατασκευής ελαστικών αυτοκινήτων, Michelin, ανακοίνωσε το κλείσιμο δύο εργοστασίων στο Σολέ και τη Βαν της Δυτικής Γαλλίας μέχρι το τέλος του 2025. Τα δύο αυτά εργοστάσια δεν θα είναι τα πρώτα, αφού η εταιρία έχει κλείσει άλλα τέσσερα εργοστάσιά της τα τελευταία 20 χρόνια. Η Michelin, που παρουσιάζει ως αναπόφευκτη τη συρρίκνωση του κύκλου εργασιών της, επικαλέστηκε την άνοδο του διεθνούς ανταγωνισμού, με κυρίαρχους την Κίνα και την Ασία στον τομέα των αυτοκινητοβιομηχανιών αλλά και την αύξηση των τιμών της ενέργειας στην Ευρώπη.

1.200 εργαζόμενοι πετιούνται στον δρόμο και την ανεργία για να

“διασωθεί” η κερδοφορία του γαλλικού κεφαλαίου. Να πώς το ξαναμοίρασμα των αγορών του συστήματος της εκμετάλλευσης και τους ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών με επίκεντρο την Ουκρανία, καλείται να τις πληρώσει, αν όχι ακόμα με το αίμα του αλλά με την ανεργία, τη χειροτέρευση των όρων δουλειάς, τη φτώχεια και την ανασφάλεια, ο εργαζόμενος λαός. Οι 955 εργάτες στο εργοστάσιο του Σολέ ψήφισαν υπέρ απεργιακών κινητοποιήσεων για την υπεράσπιση της δουλειάς τους. Επίκεινται συνελεύσεις και στο εργοστάσιο της Βαν. Το μόνο όπλο των εργαζομένων απέναντι στην αδηφάγα φύση του κεφαλαίου για να υπερασπιστούν το δικαίωμά τους στη δουλειά, είναι οι αγώνες τους.

Νίκη για τους εργαζομένους στη Boeing

Σημαντική είναι η νίκη των εργαζομένων στη Boeing, που απεργούσαν απ’ τις 13 Σεπτεμβρη. Με το 59% να ψηφίζει υπέρ της συμφωνίας, κατάφεραν ν’ αποσπάσουν 38% αυξήσεις στους μισθούς τους σε βάθος τετραετίας, εφάπαξ μπόνους 12.000 \$ καθώς και αυξήσεις στις εργοδοτικές εισφορές στο συνταξιοδοτικό πρόγραμμα. Υποστήριξαν τον απεργιακό τους αγώνα συλλογικά, μαζικά και δυναμικά, με αποτέλεσμα να δημιουργήσουν πιέσεις και απώλειες δισεκατομμυρίων στην παραγωγή, προκαλώντας μέχρι και την παρέμβαση κυβερνητικών στελεχών. Οι 33.000 εργαζόμενοι, στο δίμηνο των απεργιακών κινητοποιήσεων, επέμειναν στον δρόμο του αγώνα και, παρά τις πιέσεις, τις απειλές και τις προτάσεις συμβιβασμού απ’ την πλευρά της εργοδοσίας, δεν το έβαλαν κάτω.

Οι εργατικοί αγώνες που ξεσπούν το τελευταίο διάστημα σ’ όλον τον κόσμο δείχνουν ότι, παρά τον αρνητικό ταξικό συσχετισμό και την αποσυγκρότηση του εργατικού κινήματος, οι εργαζόμενοι δε σκύβουν το κεφάλι στην αβυσσαλέα επίθεση του κεφαλαίου. Αναζητούν τρόπους ν’ αντισταθούν, να οργανωθούν και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Και είναι η ίδια η διαδικασία της πάλης που τους δυναμώνει, συμβάλλει στο ν’ αντιληφθούν το αγεφύρωτο ταξικό χάσμα με το κεφάλαιο, να ξεκαθαρίσουν τις φωνές που καλούν σε οπισθοχώρηση και υποταγή. Οι εργαζόμενοι της Boeing δείχνουν όχι μόνο ότι οι αγώνες δεν τελείωσαν, αλλά ότι μπορούν να νικήσουν!

Από οικονομική «ατμομηχανή» σε ρόλο «ασθενή» Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός μπροστά σε στρατηγικά ερωτήματα

Ο δρόμος για τη διεξαγωγή πρό-ωρων εκλογών έχει ανοίξει στη Γερμανία, μετά και την αποπομπή του υπουργού Οικονομικών και ηγέτη των Φιλελευθέρων, Κρίστιαν Λίντνερ, από τον καγκελάριο, Όλαφ Σολτς, και την επακόλουθη διάλυση του τρικομματικού κυβερνητικού συνασπισμού Σοσιαλδημοκρατών-Πρασίνων-Φιλελευθέρων, που δι-οικούσε τη χώρα κατά την τελευταία τριε-τία. Βάσει της συμφωνίας που προέκυψε μεταξύ του Σολτς και του επικεφαλής των αντιπολιτευόμενων Χριστιανοδημοκρα-τών, Φρίντριχ Μερτς, που προαλείφεται για επόμενος καγκελάριος, ο πρώτος πρόκειται να ζητήσει ψήφο εμπιστοσύνης στις 16 Δεκεμβρίου, για να επικυρωθεί και τυπικά η άρση της στήριξης προς την κυβέρνησή του από την Μπούντεσταγκ και να ακολουθήσει η προκήρυξη εκλο-γών για τις 23 Φεβρουαρίου.

Το έναυσμα για την εκδήλωση της πολιτικής κρίσης δόθηκε από την όξυνση των αντιθέσεων, που ήδη ενυπήρχαν εν-τός του κυβερνητικού συνασπισμού, σχε-τικά με την ακολουθούμενη οικονομική-δημοσιονομική πολιτική και τις απαντή-σεις που καλείται επειγόντως να σκια-γραφήσει ο γερμανικός ιμπεριαλισμός για τη δοκιμαζόμενη οικονομία του, έτσι ώστε να διαμορφωθούν οι όροι για την ανακοπή της υφεσιακής πορείας της. Ο υπό σύνταξη προϋπολογισμός του 2025 βρέθηκε, άλλωστε, να έχει κενά δεκά-δων δισεκατομμυρίων ευρώ, κατόπιν και της περσινής απόφασης του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου της χώρας, που έκρινε αντισυνταγματική την εκτρο-πή κονδυλίων από το έκτακτο ταμείο της πανδημίας για τη χρηματοδότηση της «πράσινης μετάβασης». Με αιχμή τον σε-βασμό στο «φρένο χρέους», λοιπόν, που προβλέπει το γερμανικό Σύνταγμα, για τον περιορισμό του δανεισμού στους προϋπολογισμούς της ομοσπονδιακής κυβέρνησης και των κρατιδιακών κυβερ-νήσεων, οι προτάσεις 18 σελίδων του Λίντνερ για τη μεταβολή των πολιτικών του κυβερνητικού συνασπισμού στον ένα χρόνο που του απέμενε, που περιελάμ-βαναν μεταξύ άλλων περικοπές προνοι-ακών επιδομάτων και της φορολογίας των επιχειρήσεων, περιορισμό των επι-δοτήσεων στην ενέργεια και των ρυθμί-σεων που σχετίζονται με το «Green New Deal», έφεραν την οριστική ρήξη.

Στα παραπάνω, φυσικά, έριξαν και ρίχνουν τη βαριά «σκιά» τους οι δεσμεύ-σεις που έχει αναλάβει ο γερμανικός ιμ-περιαλισμός αναφορικά με τη συνεχιζό-μενη υποστήριξή του στο καθεσώς Ζε-λένσκι στην εξελισσόμενη ιμπεριαλιστική σύγκρουση που διεξάγεται στην Ουκρα-νία. Η προσπάθεια του Σολτς, κατά την ομιλία του στη Μπούντεσταγκ, να πείσει ότι είναι εφικτή η υπέρβαση του διλήμ-ματος «οικονομία ή Ουκρανία» δεν κατά-φερε να πείσει κανέναν. Έχει γίνει σα-φές, εξάλλου, ότι το ζήτημα του πολέμου θα βρεθεί στο επίκεντρο της προεκλογι-κής αντιπαράθεσης.

Οι «γκρίνιες» Γερμανών αξιωματού-χων και αναλυτών για την υπερβολική στήριξη της γερμανικής οικονομίας στα - υπό συρρίκνωση- παραδοσιακά της βιο-μηχανικά μεγαθήρια και την υστέρησή της σε σχέση με ιμπεριαλιστές «συμμά-χους» και «ανταγωνιστές» στην αξιοποί-ηση των νέων τεχνολογιών, ενώ της ου-σίας έχουν να κάνουν με το θέμα και καθόλου με τον «καημό» για τις ολι-γάριθμες... «νεοφυείς» επιχειρήσεις. Αυ-

τό ήταν, επίσης, που αντανάκλασθηκε με άλλο τρόπο -και αναφορικά με τις συνο-λικότερες αναζητήσεις για την πορεία της ΕΕ- και στην έκθεση του Ντράγκι, λί-γους μήνες πριν. Τους όρους του παιχνι-διού επιχειρεί να ανατρέψει το εξαγγελ-θέν εξοπλιστικό πρόγραμμα-μαμούθ των 100δισ., που όμως σκοντάφτει εν πολ-λοίς στις στρατηγικές αδυναμίες του γερμανικού ιμπεριαλισμού. Οι ερμηνείες που προβάλλονται, επομένως, ότι η πολ-ιτική κόντρα που ανέκυψε αφορούσε τακτικές κινήσεις και ελιγμούς μπροστά στη δημοσκοπική καθίζηση που αντιμε-τωπίζουν τόσο οι Φιλελεύθεροι όσο και οι Σοσιαλδημοκράτες, προφανώς και αφορούν τριτεύουσες πτυχές του ζητή-ματος που έχει τεθεί για την πάλοι ποτέ ατμομηχανή της ευρωπαϊκής οικονομίας.

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός στην πραγματικότητα βιώνει τις συνέπειες του

εξαναγκασμού του σε μια στροφή 180 μοιρών από ακολουθούμενες πολιτικές δεκαετιών, που του επιβλήθηκε σαν αποτέλεσμα του ξεσπάσματος του πολέ-μου στην Ουκρανία. Το φθινό φυσικό αέριο που του εξασφάλιζε η στρατηγική ενεργειακή σχέση του με τη Ρωσία απο-τελεί πλέον σε μεγάλο βαθμό παρελθόν. Το ίδιο ισχύει και συνολικά για την «Ostpolitik», στην οποία βάσισε την ανά-δειξή του ως ηγεμονική δύναμη στο εσω-τερικό της ΕΕ, με τη συνακόλουθη όλο και βαθύτερη πρόσδεσή του στο αμερι-κανικό άρμα σε μια αντιπαράθεση που τον «υπερβαίνει» στρατηγικά να έχει δη-μιουργήσει σοβαρά ερωτήματα για το προς τα πού και με ποιους βαδίζει. Το σί-γουρο είναι πως έχει πλήρως συνειδητο-ποιηθεί από τη γερμανική άρχουσα τάξη πως ο τύπος της (μη) αντίδρασης που προκρίθηκε στα -ενορχηστρωμένα από

τις ΗΠΑ- σαμποτάζ των αγωγών Nord Stream δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να αποτελέσει γραμμή πλεύσης για μια ιμπεριαλιστική δύναμη. Πολλώ δε μάλ-λον όταν ένα από τα ζητούμενα είναι η διατήρηση της ηγεμονίας της εντός μιας «μετα-Brexit» ΕΕ, όπου ο γαλλικός ιμπε-ριαλισμός αναπτύσσει τις δικές του φιλο-δοξίες και ταυτόχρονα δυναμώνουν οι φυγόκεντρες τάσεις και ομαδοποιήσεις.

Η ανάδειξη του Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ ήρθε να επιτείνει το πρόβλημα και κάθε άλλο παρά τυχαία ήταν η χρο-νική της σύμπτωση με την κορύφωση της κυβερνητικής κρίσης στη Γερμανία. Το βέβαιο είναι πως έπεται ένας γύρος σκληρών εκβιασμών από την αμερικανι-κή υπερδύναμη προς τον γερμανικό ιμ-περιαλισμό, τόσο σε οικονομικό -που, πέρα από τους νέους δασμούς, θα περι-λαμβάνει και τις εμπορικές του σχέσεις με την Κίνα- όσο και σε γεωστρατηγικό επίπεδο.

Η δυσaréσκεια μερίδων της άρχου-σας τάξης της Γερμανίας σε σχέση με την κατάσταση που διαμορφώνουν όλα τα προηγούμενα βρίσκει διόδους έκφρασης και στην άνοδο των ποσοστών της ακρο-δεξιότητας «Εναλλακτικής για τη Γερμανία», όπως αποτυπώθηκε πολύ πρόσφατα και στις κρατιδιακές εκλογές που διενεργή-θηκαν, που σίγουρα εκπροσωπεί κάτι πολύ ευρύτερο από τις τάσεις σκλήρυ-σης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής και τη συνολικότερη αντιδραστική στρο-φή του πολιτικού σκηνικού. Οι μαζικές συλλήψεις μελών «ακροδεξιότητας τρομο-κρατικής οργάνωσης» που ανακοινώθη-καν πριν από μερικές ημέρες από τη γερ-μανική ομοσπονδιακή εισαγγελία, άλλω-στε, καθώς και το αίτημα βουλευτών των Χριστιανοδημοκρατών να τεθεί εκτός νό-μου η «Εναλλακτική για τη Γερμανία», αποδεικνύει ότι η αντιπαράθεση εντός του γερμανικού κατεστημένου ενόψει των μεγάλων ερωτημάτων ενδέχεται να πάρει ακόμα πιο άγρια χαρακτηριστικά.

Ο γερμανικός ιμπεριαλισμός έχει ει-σέλθει για τα καλά σε μια εποχή αστάθει-ας και αβεβαιότητας, με όλα τα ενδεχό-μενα για το στρατηγικό του «μέλλον» να είναι ακόμα ανοιχτά. Το μόνο που μπο-ρούμε με σιγουριά να πούμε είναι ότι τα σπασμένα της κρίσης του ήδη φορτώνον-ται στις πλάτες του γερμανικού λαού, ενώ βρίσκονται προ των πυλών νέα κύ-ματα λεηλασίας των λαών των εξαρτημέ-νων χωρών της ΕΕ.

Η γερμανική οικονομία μαστίζεται από... τις αναρρωτικές των εργαζομένων

Τα αδιέξοδα και του γερμανι-κού κεφαλαίου οφείλονται στους εργαζόμενους. Είναι πολύ... άνθρωποι και αρρωσταί-νουν! Με μέσο όρο αναρρωτικής άδειας 19,4 ημέρες το 2023, είναι «παντελώς απρόθυμοι», «κακομα-θημένοι» και «εργασιοφοβικοί» με αποτέλεσμα να μην κατανοούν τις «θυσίες που απαιτούνται» πληροφο-ρούν υψηλόβαθμα στελέχη γερμανι-κών επιχειρήσεων! Ενώ, σύμφωνα με τον Γερμανικό Σύνδεσμο Φαρμα-κευτικών Εταιρειών VFA, αν δεν υπήρχε ο υπερβολικά υψηλός αριθ-μός αναρρωτικών ημερών, η γερμα-νική οικονομία θα είχε αναπτυχθεί 0,5% πέρυσι, αντί να συρρικνωθεί 0,3%. Κι εννοείται ότι όλη αυτή η προετοιμασία περαιτέρω διάλυσης των εργατικών δικαιωμάτων βρίσκεται χώρο στους έγκυρους αστικά Finan-cial Times.

Όλες οι συζητήσεις του κεφαλαί-ου σχετικά με την ανταγωνιστικότη-τα, την ευημερία και την κερδοφο-

ρία του, επιστρέφουν στην ίδια αρ-χή- την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αφαίμαξη, καταπίεση, εκμετάλλευ-ση των εργαζομένων, τη διάλυση και την περικοπή κάθε ίχνους δι-καιώματος και κατάκτησης. Στον βωμό του κέρδους είναι «θυσία που απαιτείται» η ζωή και η υγεία των αναλίσμιων εργαλείων του, των εργαζομένων. Πλάι στα εργοδοτικά εγκλήματα, τις επαγγελματικές ασθένειες, το burn out και τις ψυχο-λογικές επιπτώσεις των εξοντωτι-κών ρυθμών δουλειάς που πλάσά-ρονται σαν κανονικότητα, στο στό-χαστρο πλέον και το δικαίωμα του εργαζόμενου να αναρρώνει απ' τις συνέπειες της δουλειάς. Οι απαιτή-σεις του κεφαλαίου δεν αναγνωρί-ζουν ούτε καν την ανάγκη καθημερι-νής αποκατάστασης της εργατικής δύναμης ως όρο για τη συνολική αναπαραγωγή της. Μόνο οι εργατι-κοί αγώνες μπορούν να υπερασπι-στούν το δικαίωμα στη ζωή.

Καλό κατευόδιο, σύντροφε Βαγγέλη Πισσία!

Εφυγε από τη ζωή στις 6-11-24 ο σύντροφος Βαγγέλης Πισσίας, ύστερα από παρατεταμένη μάχη με τον καρκίνο. Σε όλη του τη ζωή έμαθε να μάχεται, να έχει γνώση του κινδύνου, όπως ο κάθε άνθρωπος, αλλά φρόντισε να εξοπλίζεται με το μεγάλο όπλο που χαρίζει ο ανθρώπινος νους και να μαθαίνει! Να μαθαίνει γλώσσες, να αποκτάει επιστημονική κατάρτιση, με την είσοδό του στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στη σχολή Αγρονόμων-Τοπογράφων Μηχανικών, και να συνεχίζει με σπουδές στο Παρίσι.

Ο σ. Βαγγέλης, όμως, δεν ήταν μόνο λάτρης των διαφόρων επιστημονικών και θεωρητικών γνώσεων, ήταν επίσης λάτρης της πρακτικής, της κοινωνικής δράσης και των επαναστατικών ξεσπασμάτων, της αέναης κίνησης και των κινηματικών διαδικασιών. Έτσι, όταν μπήκε στο Πολυτεχνείο της Θεσσαλονίκης, επηρεάστηκε από τους συναδέλφους του που κάνανε αναφορά στο περιοδικό «Αναγέννηση» (εκδότες ο Ισαάκ Ιορδανίδης και ο Γιάννης Χοντζέας) και εντάχθηκε στις γραμμές της ΠΠΣΠ (Προοδευτική Πανσπουδαστική Συνδικαλιστική Παράταξη), δηλαδή στο μαοϊκό ρεύμα, όπως λέγανε εκείνη την εποχή, ή καλύτερα στο μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα.

Το 1969 τελειώνει τη Σχολή στη Θεσσαλονίκη και επικηρυγμένος πλέον από τη δικτατορία για τη δράση του και με πολλές δυσκολίες βρίσκεται στο Παρίσι, συνεχίζοντας τις σπουδές του και τους αγώνες του. Στη συνέχεια κρίνει ότι μπορεί να προσφέρει στο χώρο του μ-λ κινήματος μεταφερόμενος στη Γερμανία, όπου υπάρχουν σε διάφορες πόλεις οι

ελληνικές κοινότητες των εργατών-μεταναστών και φοιτητών και βοηθάει στον αγώνα για την ανάπτυξη του ΑΜΕΕ Γερμανίας (Αγωνιστικό Μέτωπο Ελλήνων Εξωτερικού).

Με τη μεταπολίτευση επιστρέφει στην Αθήνα και συνεχίζει την πολιτική του δράση ως στέλεχος της ΟΜΛΕ (Οργάνωση Μαρξιστών Λενινιστών Ελλάδας) που ιδρύθηκε μετά την αμερικανόπνευστη στρατιωτικο-φασιστική δικτατορία του 1967.

Στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης υπάρχει μια αλματώδης ανάπτυξη της Οργάνωσης των μαρξιστών-λενινιστών και δημιουργούνται οι αντίστοιχες παρατάξεις στους διάφορους χώρους, όπου ο σ. Βαγγέλης προσφέρει σπουδαίες υπηρεσίες όπου και αν καλείται. Παράλληλα με αυτή την άνοδο του μ-λ κινήματος ξεσπάει και η κρίση στα ηγετικά κλιμάκια του και παραιτείται ο τότε γραμματέας Τάκης Τασόπουλος. Έτσι, σε σύσκεψη στελεχών της ΟΜΛΕ αποφασίζεται να δημιουργηθεί ένα νέο πενταμελές καθοδηγητικό Πολιτικό Γραφείο της Οργάνωσης και αναλαμβάνει τη θέση τού γραμματέα ο σ. Βαγγέλης.

Σε αυτό το γραφείο καλούμαι κι εγώ να συμμετέχω κι από την άνοιξη του

1975 ως το φθινόπωρο του 1976 καθοδηγεί την Οργάνωση αυτό το 5μελές Γραφείο, βοηθούμενο απ' όλα τα παλιά στελέχη, τα οποία αναμένουν να λυθεί το ηγετικό πρόβλημα με το Συνέδριο και την ίδρυση του κόμματος, με εκλεγμένη Κεντρική Επιτροπή και την εκλογή νέου γραμματέα.

Το Συνέδριο πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβρη του 1976 στην Αθήνα, όπου τη δεύτερη μέρα του Συνεδρίου ο σ. Ισαάκ Ιορδανίδης εξέφρασε ανοιχτά τη διαφωνία του και αποχώρησε, ενώ οι υπόλοιποι ιδρύσανε το ΚΚΕ(μ-λ) με νέα ΚΕ και

γραμματέα τον Πολύδωρο Δανιηλίδη.

Σε όλη αυτή την προσυνεδριακή διαδικασία ο σ. Βαγγέλης ήταν μπροστά και έφερε σε πέρας αυτή τη διαδικασία, παρά τις τόσες και τόσες δυσκολίες και εμπόδια που συναντούσε. Δεν έπαψε στη συνέχεια να προσφέρει, από όποια θέση και αν βρισκόταν ως ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ) μέχρι και το 1982, όπου ακολούθησε ο χαλασμός στο ΚΚΕ(μ-λ) και ο σ. Βαγγέλης αποστασιοποιήθηκε από τον μ-λ χώρο κι αρκέστηκε στην παρακολούθησή του.

Είναι γνωστό ότι ο σ. Βαγγέλης πορεύτηκε και σε άλλους πολιτικούς δρόμους, ακόμα και στην οικολογία, στην οποία είχε μια ιδιαίτερη αδυναμία. Για την οποία οι επιστημονικές του γνώσεις τού επέτρεπαν να έχει γνώσεις και προτάσεις για την καλύτερη και αποδοτικότερη καλλιέργεια και λειτουργία της αγροτικής παραγωγής και της οικονομικής ανάπτυξης μιας χώρας, του «τρίτου κόσμου» ιδιαίτερα.

Τις τελευταίες δεκαετίες της ζωής του τις αφιέρωσε ο σ. Βαγγέλης στην υπόθεση του αγώνα του παλαιστινιακού λαού. Υπήρξε πρωταγωνιστής του ελληνικού τμήματος της διεθνούς πρωτοβουλίας «Ένα καράβι για τη Γάζα». Την πρώτη φορά που έσπασε ο αποκλεισμός και την επόμενη, όταν μαζί με άλλους συνελήφθη και κακοποιήθηκε από τις ισραηλινές αρχές. Η υπόθεση της απελευθέρωσης των Παλαιστίνιων τον συγκινούσε ιδιαίτερα, ως Αλεξανδρινός (γέννημα-θρέμμα της Αλεξάνδρειας της Αιγύπτου μέχρι τα 16 χρόνια του και στη συνέχεια Ελλάδα-Ευρώπη-Μέση Ανατολή-Αφρική-παντού στον κόσμο) μ' έναν αδιάκοπο ακτιβισμό που μόνο ο θάνατος μπορούσε να τον σταματήσει. Και το θάνατο τον πάλευε και συνέχισε να τον παλεύει ο σ. Βαγγέλης. Δυστυχώς όμως στην τελευταία μάχη τον νίκησε ο θάνατος, σε ημέρες πολύ δύσκολες για τους Παλαιστίνιους.

Για εμάς, όμως, ο σ. Βαγγέλης ζει ανάμεσά μας, ζει μέσα στους αγώνες τού σήμερα και του αύριο και ξέρουμε ότι τέτοιοι αγωνιστές θα ζουν πάντα μέχρι την τελική νίκη του λαϊκού κινήματος.

Αθάνατος!

Στέλιος Αγκούτογλου

Νέο βιβλίο από τις εκδόσεις «Εκτός των Τειχών» Ιχνηλατώντας τον Καραγκιόζη στη Θεσσαλονίκη και στην ευρύτερη περιοχή

Από το 19ο στον 21ο αιώνα

Από τη δεκαετία του '60, η έρευνα για τη διάσωση των στοιχείων του θεάτρου σκιών στο Βορειοελλαδικό χώρο, υπήρξε μια επιτακτική ανάγκη. Η Θεσσαλονίκη στερούταν της παρουσίας ντόπιων καραγκιοζοπαικτών, λόγω βιολογικής φθοράς, και δέχονταν μόνο τις καλλιτεχνικές παρουσίες Αθηναίων μαστόρων, προεξέχοντος του Ευγένιου Σπαθάρη.

Τότε το ζητούμενο ήταν να διασωθεί ό,τι υλικό απέμεινε κι όποια πληροφορία ήταν ζωντανή ακόμη στη μνήμη ανθρώπων, που σχετιζονταν με τον καραγκιόζη της Θεσσαλονίκης και του ευρύτερου χώρου. Ακόμη, να βοηθηθεί η παρουσία ξανά ενός θεάτρου σκιών που να απηχεί τα όνειρα, τα μεράκια, τις θυσίες και τους πόθους της μάνας Θεσσαλονίκης και του μακεδονικού χώρου κατά δεύτερο λόγο.

Η μελέτη αυτή είναι ένα οδοιπορικό που ιχνηλατεί τριών αιώνων έκφραση του θεάτρου σκιών στη Θεσσαλονίκη και την ευρύτερη περιοχή, από τον 19ο

ως τον 21ο αιώνα και είναι ενημερωμένη μέχρι και την 10η Μαρτίου 2024. Παρουσιάζονται πρόσωπα, πράγματα, γεγονότα και πεπραγμένα, μέσα στο κλίμα των ιστορικών και εθνικών περιπετειών, των κοινωνικών και πληθυσμιακών ανακατατάξεων και των φυσικών καταστροφών. Τα κείμενα συνοδεύονται από πληθώρα πρωτότυπων φωτογραφικών ντοκουμέντων.

Οι περισσότερες πληροφορίες προέρχονται από τις προφορικές μαρτυρίες των ιδίων των καραγκιοζοπαικτών (όσους πρόλαβα), βοηθών τους, συνεργατών, συγγενών, φίλων, γειτόνων και θεατών τους. Πρόκειται δηλαδή για ένα πρωτογενές υλικό. Σημαντικές και πολύτιμες πληροφορίες σταχυολογήθηκαν από παλιές εφημερίδες και περιοδικά, από διάφορες εκδόσεις ιστορικού, κοινωνικού, οικονομικού, εθνολογικού, εθνογραφικού και λογοτεχνικού ενδιαφέροντος και από το προσωπικό μου αρχείο.

Γιάννης Χατζής

Λαϊκή εξουσία στην απελευθερωμένη Θεσσαλονίκη του 1944

Μετά την απελευθέρωση της Θεσσαλονίκης από τους Γερμανούς ακολούθησε μια δίμηνη περίοδος κατά την οποία ούτε η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου ούτε οι Άγγλοι κατάφεραν να πάρουν την εξουσία στην πόλη. Το ίδιο συνέβη και σε άλλες μεγάλες πόλεις. Έτσι, την περίοδο από το Νοέμβρη του 1944 μέχρι και τη λήξη της μάχης του Δεκέμβρη στην Αθήνα, στις περιοχές αυτές, είχαν πάρει την εξουσία το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ.

Η απελευθέρωση

Η Θεσσαλονίκη απελευθερώθηκε στις 30 Οκτώβρη του 1944 με την είσοδο στην πόλη τμημάτων του ΕΛΑΣ υπό την ηγεσία του Μάρκου Βαφειάδη και του Ευριπίδη Μπακιρτζή. Οι ισχυρισμοί ότι η απελευθέρωσή της έγινε χωρίς μάχες δεν ευσταθεί. Μάχες έγιναν και με τους Γερμανούς και με τους γερμανοντυμένους έλληνες συνεργάτες τους στα περίχωρα, αλλά μέσα στον αστικό ιστό (Νεάπολη, Συκιές, Άνω Πόλη, ανατολική Θεσσαλονίκη). Ο Θ. Χατζής περιγράφει: «Μέσα στη Θεσσαλονίκη δίνονται σκληρές και αδιάκοπες μάχες. Τα τμήματα της XI Μεραρχίας, της εφεδρικής Μεραρχίας, η ΕΠ (Εθνική Πολιτοφυλακή), με συμμετοχή των πολιτικών οργανώσεων, πολεμούν Γερμανούς, ταγματασφαλίτες, δαγκουλαίους και χωροφύλακες και τους υποχρεώνουν να συμπτυχθούν στην παραλία. Οι χωροφύλακες κλείστηκαν στο μέγαρο της ΧΑΝ και άρχισαν διαπραγματεύσεις να παραδοθούν. Προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο για να προφτάσουν οι Άγγλοι να τους σώσουν» (σελ. 67).

Όταν οι Γερμανοί υπονόμεισαν με εκρηκτικά τους μύλους Αλλατίνη και τα δύο εργοστάσια ηλεκτρισμού και απειλούσαν να τα ανατινάξουν, με κίνδυνο να μείνει η πόλη χωρίς ηλεκτρικό ρεύμα και ψωμί, ήταν οι μαχητές του ΕΛΑΣ αυτοί που τους κύκλωσαν και απέτρεψαν την καταστροφή.

Ούτε οι συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας με τις οποίες το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ έμπαιναν κάτω απ’ τις διαταγές της κυβέρνησης Παπανδρέου και υπό την επίβλεψη των Άγγλων ούτε οι σαφείς αγγλικές εντολές που απαγόρευαν στον ΕΛΑΣ να μπει στις μεγάλες πόλεις εμπόδιζαν τελικά τους μαχητές της ΟΜΜ (Ομάδα Μεραρχιών Μακεδονίας) του ΕΛΑΣ να εισέλθουν στη Θεσσαλονίκη και να παρελάσουν στους δρόμους της. Η 4η ινδική μεραρχία που έστειλαν οι Άγγλοι να στρατοπεδεύσει στο κέντρο της πόλης περιορίστηκε από τους ΕΛΑΣίτες στο Καραμπουρνάκι. Την ημέρα της απελευθέρωσης ένα τεράστιο ποτάμι κόσμου διαδήλωνε στο κέντρο της Θεσσαλονίκης και -το σημαντικότερο- «μετά την παρέλαση έγινε συγκέντρωση στην οποία εκλέχτηκαν τα όργανα λαϊκής εξουσίας» (Ζωίδης-Καίλας, σελ. 467).

Από τα πρώτα μέτρα που πάρθηκαν ήταν η κατάργηση της Χωροφυλακής επειδή συνεργάστηκε με τους Γερμανούς. Όταν στις 15 Νοεμβρίου ήρθε ως απεσταλμένος από την κυβέρνηση της Αθήνας ο νέος Γενικός Διοικητής Μακεδονίας, Γεώργιος Μόδης, αντιλήφθηκε πολύ γρήγορα ότι στην πραγματικότητα η εξουσία του ήταν από σκιώδη μέχρι ανύπαρκτη. Βέβαια, το ΕΑΜ τυπικά αναγνώριζε την κυβέρνηση Παπανδρέου, τουλάχιστον μέχρι τις αρχές του Δεκέμ-

βρη που ξεκίνησαν οι μάχες στην Αθήνα.

Η λαϊκή εξουσία

Τα βασικά μέληματα του ΕΑΜ ήταν ο επισιτισμός της πόλης, η ανεύρεση καυσίμων, οι συγκοινωνίες, η περίθαλψη και βέβαια το μεγάλο ζήτημα των οικονομικών. Φυσικά, δεν ήταν κρυφό ότι ο κύριος κορμός της όλης προσπάθειας ήταν οι δυνάμεις του ΚΚΕ και οι οργανώσεις του. Από αποσπάσματα της έκθεσης του Μακεδονικού Γραφείου προς το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ με ημερομηνία 14-11-44 διαβάζουμε για τις προσπάθειες ανασυγκρότησης της πόλης:

«α) Συγκρότηση Δημαρχιακής Επιτροπής που μαζί με την ΟΜΜ ανέλαβε όλες τις Εξουσίες. [...]»

δ) Κάναμε πολλές διανομές σε τρόφιμα από τα γερμανικά λάφυρα, για να αντιμετωπίσουμε την κρίση χαρτονομίσματος. [...] Η πάλη μας τώρα προσανατολίζεται: α) διανομές από τους συμμάχους, β) άνοιγμα εργοστασίων και σταθερά μεροκάματα, γ) μεταφορικά μέσα και καύσιμη ύλη, δ) ενισχύσεις στους αγρότες, κυρίως σπόρο, εργαλεία και ζώα από τους συμμάχους. Γύρω από τα ζητήματα αυτά κινούμε τα εργατικά σωματεία και τους γεωργικούς συνεταιρισμούς κατά περιφέρεια και ετοιμάζουμε γενική κινητοποίηση όλων των συνεταιρισμών.

ε) Εκδίδουμε καθημερινά τη «Λαϊκή Φωνή» και την «Ελευθερία». [...]»

ζ) Η πάλη μας ενάντια στην αντίδραση περνάει σήμερα σε άλλες μορφές. Προκλήσεις, συκοφαντίες ως τώρα έχουμε πάρα πολλές που τις αντιμετωπίζουμε» (Χατζής, σελ. 79).

Η κυβέρνηση Παπανδρέου και οι Άγγλοι εφάρμοσαν μια πολιτική οικονομικού αποκλεισμού της Θεσσαλονίκης για να προκαλέσουν εντάσεις μεταξύ του λαού της πόλης και της ηγεσίας του ΕΑΜ. Μεγάλοι οικονομικοί παράγοντες (βιομήχανοι, έμποροι) σταμάτησαν να τροφοδοτούν την αγορά. Η κυβέρνηση διέκοψε τη χρηματοδότηση με αποτέλεσμα να μην μπορούν να πληρωθούν ούτε οι μισθοί. Μέχρι και η ΟΥΝΡΑ των Ηνωμένων Εθνών, που είχε δημιουργηθεί ένα χρόνο νωρίτερα, σταμάτησε τον ανεφοδιασμό σε τρόφιμα, ενώ σκοπός της ήταν -όπως αναφέρει στην ιδρυτική της διακήρυξη- «να προγραμματίζει, να συντονίζει, να διαχειρίζεται ή να μεριμνά για τη διαχείριση των μέτρων περίθαλψης των θυμάτων πολέμου σε κάθε μέρος υπό τον έλεγχο κάθε έθνους των Ηνωμένων Εθνών σε τομείς όπως η σίτιση, τα καύσιμα, η ένδυση, η παροχή καταφυγίου

και άλλες βασικές ανάγκες, όπως η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και άλλες υπηρεσίες».

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση αποφασίστηκε έκτακτη φορολόγηση των πλούσιων εμπόρων και άλλων επιχειρηματιών. Όσοι αρνήθηκαν ήρθαν αντιμέτωποι με τις λαϊκές επιτροπές που άνοιγαν τα καταστήματά τους και έπαιρναν σε είδος τη φορολογία που τους αντιστοιχούσε.

Ένα άλλο μέτρο που αποφασίστηκε ήταν η κατάσχεση μερικών χιλιάδων χρυσών λιρών από τις τράπεζες στις οποίες είχαν κρύψει τον πλούτο που έκλεψαν οι μαυραγορίτες κατά τη διάρκεια της Κατοχής. Τελικά, όμως, δεν εφαρμόστηκε κατόπιν πιέσεων των Άγγλων.

Η καταστροφή ήταν μεγάλη και έπρεπε να οργανωθεί ένα δίκτυο μεταφοράς τροφίμων και καυσίμων από την επαρχία. Αυτό ακριβώς ήταν και το σχέδιο που έθεσε σε εφαρμογή η ηγεσία του ΕΑΜ. Κατάφερε να δημιουργήσει μια δικτύωση με την επαρχία και να μεταφέρει μεγάλες ποσότητες τροφίμων αλλά και καυσίμων για να λειτουργήσουν οι συγκοινωνίες και να μην παγώσει ο κόσμος το χειμώνα. Χαρακτηριστική ήταν η αλληλεγγύη που έδειξαν οι Σερραίοι στο ζήτημα των καυσίμων. Με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου Σερρών (κι εκεί κυριαρχούσε το ΕΑΜ) τέθηκε το λιγνιτωρυχείο Παπαντωνίου υπό δημοτικό έλεγχο και μέσα σε λίγες μέρες κατάφεραν να εξορύξουν και να στείλουν μεγάλες ποσότητες λιγνίτη στη Θεσσαλονίκη, σώζοντας κυριολεκτικά τους κατοίκους της από την παγωνιά. Ταυτόχρονα, τέθηκαν σε λειτουργία και οι αλευρόμυλοι Αλλατίνη και παράχθηκε ψωμί.

Κάτι αντίστοιχο συνέβη και στην Καλαμαριά -κι εκεί δημιουργήθηκαν λαϊκές επιτροπές- όπου με απόφαση του δημάρχου: «Μετέφεραν από τα παραθαλάσσια χωριά της Χαλκιδικής 24.000 οκάδες κάρβουνα που τα μοίρασαν σε 2.500 φτωχές οικογένειες του δήμου, ενώ εξασφάλισαν τη δωρεάν διανομή ψωμιού με δελτίο σε 4.500 άπορους Καλαμαριώτες. Επίσης εξασφάλισαν μετά από ενέργειές τους αρκετή ποσότητα πετρελαίου για το εργοστάσιο της Ηλεκτρικής Εταιρείας Καλαμαριάς, κι έτσι από δύο ώρες ηλεκτροφωτισμό που παρείχε μέχρι τον Οκτώβριο, τον ανέβασε σε οκτώ ώρες και μετά σε δέκα ώρες την ημέρα. Ακόμη, δόθηκαν γάλα σε σκόνη και κονσέρβες σε άπορες μητέρες, χορηγήθηκαν παπούτσια στους ξυπόλητους μέχρι τότε υπαλλήλους του δήμου Καλαμαριάς και άλλους κατοίκους και μοιράστηκαν είδη έν-

δυσης και γραφική ύλη στα παιδιά» (εφημερίδα «Ελευθερία»). Επίσης στην Καλαμαριά χτίστηκαν νέα σπίτια, επισκευάστηκαν άλλα 200 μισοκατεστραμμένα, στεγάστηκαν οικογένειες που ζούσαν σε παράγκες, χτίστηκε νέο σχολείο, ενισχύθηκε οικονομικά το Νοσοκομείο, λειτούργησε Δημοτικό Ιατρείο κ.ά.

Σύσσωμος ο λαός της Θεσσαλονίκης εργάστηκε σκληρά και μέσα σε λίγες μέρες κατάφερε να αποκαταστήσει πολλές από τις κατεστραμμένες υποδομές. Όπως οι σιδηροδρομικοί που επισκεύασαν τις σιδηροτροχιές και τα τρένα που είχαν ανατιναχθεί από τους Γερμανούς.

Στον τομέα της απόδοσης δικαιοσύνης έγιναν πολλές δίκες δωσιλόγων με σημαντικές καταδίκες.

Ακόμα και στο ζήτημα της αποκατάστασης των εβραϊκών περιουσιών είχε γίνει ένα αξιοσημείωτο προχώρημα την περίοδο εκείνη στη Θεσσαλονίκη. Πολλοί Εβραίοι που κρύβονταν επέστρεψαν στα σπίτια τους είτε μόνοι τους, αφού είχε αποκατασταθεί το αίσθημα της ασφάλειας, είτε με παρέμβαση των λαϊκών επιτροπών.

Να σημειώσουμε, τέλος, ότι ακόμα και στον τομέα του πολιτισμού είχαν γίνει μεγάλα βήματα κυρίως με το ανέβασμα θεατρικών παραστάσεων.

Η περίοδος αυτή που ο λαός της πόλης κατάφερε να ανασάνει και να θέσει σε εφαρμογή ένα στοιχειώδες πρόγραμμα λαϊκής εξουσίας και οικονομίας δεν κράτησε πολύ. Η ήττα του Δεκέμβρη του ’44 στη μάχη της Αθήνας και η Συμφωνία της Βάρκιζας έφεραν την υποχώρηση των λαϊκών δυνάμεων. Έτσι και στη Θεσσαλονίκη, ουσιαστικά η εξουσία του ΕΑΜ παραδόθηκε στην αντίδραση. Για το λαό της πόλης αλλά και για όλη την Ελλάδα άνοιξε μια δίχρονη περίοδος λευκής τρομοκρατίας με δολοφονίες και διωγμούς. Μέχρι να ξαναπάρει ο λαός τα όπλα και να σηκώσει για άλλη μια φορά το μπόι του απέναντι στο μοναρχοφασιστικό καθεστώς του Εμφυλίου και στους Αμερικάνους.

Σ.Σ.

Πηγές

- Θανάσης Χατζής, «Η νικηφόρα επανάσταση που χάθηκε» τομ. Δ, Δωρικός
- Κώστας Τομανάς, «Χρονικό της Θεσσαλονίκης 1921-1944», Νησίδες
- Γ. Ζωίδης-Δ. Καίλας, «Στ’ άρματα, στ’ άρματα», Γνώσεις
- Κείμενα στο διαδίκτυο

σχολια

Πυραμίδα

Οι Ευρωπαίοι οφείλουν ευρύτερα «να υπερασπισθούν» τα «συμφέροντά» τους απέναντι στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Κίνα και δεν πρέπει «να αναθέτουν αιωνίως» την ασφάλειά τους στους Αμερικανούς, δήλωσε ο Γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν. «Για μένα, είναι απλό, ο κόσμος αποτελείται από φυτοφάγους και σαρκοφάγους. Αν αποφασίσουμε να παραμείνουμε φυτοφάγοι, οι σαρκοφάγοι θα νικήσουν και θα είμαστε βορά γι' αυτούς», πρόσθεσε ο πρόεδρος της Γαλλίας. Τα φυτά δεν πρέπει να έχουν λόγο, όπως πάντα.

Αιώνια

Ισραηλινή αεροπορική επιδρομή κατέστρεψε κτήριο της Οθωμανικής εποχής σε απόσταση αναπνοής από τους ναούς του Μπάαλμπεκ (ανατολικός Λίβανος), που βρίσκονται στη λίστα της UNESCO. Ο ισραηλινός στρατός έχει ζητήσει από τους κατοίκους ολόκληρης της πόλης να την εγκαταλείψουν. Για απόδειξη ότι το Ισραήλ υπάρχει πολύ πιο πριν το 1948.

Πυρκαγιές

Σύμβαση αξίας 10 εκατ. ευρώ για την αναβάθμιση του πληροφοριακού προγράμματος ENGAGE, υπέγραψε ο υπουργός Κλιματικής Κρίσης και Πολιτικής Προστασίας, Βασίλης Κικίλιας, όπου θα δίνεται η δυνατότητα και στους πολίτες μέσω εφαρμογής να ενημερώνονται σε real time για πυρκαγιές. Η αίτηση για ΑΠΕ στην επόμενη αναβάθμιση.

Πόλεμοι I

Εκπρόσωπος του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος δήλωσε ότι ο εκλεγμένος πρόεδρος των ΗΠΑ, Ντόναλντ Τραμπ, θέλει να δει το Ισραήλ να ολοκληρώνει τους πολέμους του σύντομα, με αποφασιστικές νίκες. Πρέπει να ξεκινήσει τους επόμενους.

Απέλαση I

Την απέλαση στη Λωρίδα της Γάζας στενών συγγενών ατόμων που έχουν διαπράξει «τρομοκρατικές επιθέσεις» ενέκρινε το ισραηλινό κοινοβούλιο. Το νομοσχέδιο επιτρέπει στον υπουργό Εσωτερικών να απελαύνει μέλη της οικογένειας «τρομοκρατών (...) εάν γνώριζαν εκ των προτέρων σχέδια τρομοκρατικών επιθέσεων αλλά δεν έκαναν ό,τι μπορούσαν προκειμένου να εμποδίσουν τη διάπραξή τους». Και αν δεν γνώριζαν, να μάθουν.

Πόλεμοι II

Ο Τραμπ ανακοίνωσε πως θα ορίσει τον δισεκατομμυριούχο Έλον Μασκ επικεφαλής του νέου «υπουργείου κυβερνητικής αποτελεσματικότητας». Για αποφασιστική νίκη κατά των εργαζομένων.

Απέλαση II

Τέσσερα παιδιά του 14ου Γυμνασίου Πειραιά προσήχθησαν από την Αστυνομία εξαιτίας της «υποψίας» για κατάληψη. Οι γονείς στη Γάζα.

Αθλητισμός I

Ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Μπενιαμίν Νετανιάχου, έδωσε εντολή στη Μοσάντ να προετοιμάσει ένα σχέδιο δράσης για την αποφυγή βιαιοτήτων κατά τη διάρκεια αθλητικών εκδηλώσεων, μία ημέρα μετά τα επεισόδια στο Άμστερνταμ, στο περιθώριο ενός ποδοσφαιρικού αγώνα. Να σκάνε τα τηλέφωνα των αντιπάλων.

Αθλητισμός II

Ο Γάλλος υπουργός Εσωτερικών, Μπρούνο Ρεταγιέ, ζήτησε εξηγήσεις από τη διοίκηση της Παρί για πανό το οποίο, σύμφωνα με τον ίδιο, δεν είχε θέση στο γήπεδο. Το πανό έγραφε «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και σε ένα μικρότερο μήνυμα ανέφερε «πόλεμος μέσα στο γήπεδο, αλλά ειρήνη στον κόσμο». Ούτε Παλαιστίνη, ούτε ειρήνη στον κόσμο.

«Πιόνια» εκμετάλλευσης και πολέμου

Και να που ξαναθυμηθήκαμε, χάρη στον υπουργό Άμυνας Ν. Δένδια, το ξεχασμένο «αφήγημα της ανθρωπότητας» για μια εποχή ειρήνης και δημοκρατίας, με το οποίο θα μπαίναμε δήθεν στον 21ο αιώνα και στο «τέλος της ιστορίας» των ταξικών και ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων. Αντίθετα, ο 21ος αιώνας βρίσκει την ανθρωπότητα στριμωγμένη και περικυκλωμένη από τους πολέμους, τη φτώχεια, τον ρατσισμό, την άνοδο της ακροδεξιάς και τη φασιστικοποίηση της «δημοκρατίας», τη διάλυση δικαιωμάτων και τη διαρκή απαξίωση της ανθρωπίνης ζωής. Ταυτόχρονα, σηματοδοτούν όλα αυτά την ένταση της ταξικής πάλης και την όξυνση, πολλές φορές μέχρι θανάτου, της πάλης των λαών για ελευθερία, όπως συμβαίνει τώρα στην Παλαιστίνη.

Το ενόρχηστρωμένο και χαζοχαρούμενο αφήγημα διαψεύστηκε σύντομα από τα πράγματα. Κρίμα. Τι να κάνουμε, όμως; Αυτά έχει η ζωή, σύμφωνα με τον «θεατή» των πολιτικών εξελίξεων, Ν. Δένδια, που ενώ είναι βέβαιο ότι διαλαλούσε στα νιάτα του το παραπάνω αφήγημα, τώρα, πιο ...ώριμος πια, δεν χάνει ευκαιρία να ξεδιπλώσει το φιλοπόλεμο «όραμά» του. Για μελλοντικά πιο αξιόμαχες ένοπλες δυνάμεις, μιλώντας π.χ. στο ελληνικό τμήμα των διεθνών ροτορινών ηγετών επιχειρήσεων και επαγγελματιών (;), που, παραδόξως, ισχυρίζονται ότι πρεσβεύουν υψηλές ηθικές αξίες, ότι υπηρετούν την ειρήνη και την επίλυση συγκρούσεων, την προστασία των παιδιών, την καταπολέμηση της πείνας, της φτώχειας, του αναλφαριθμητισμού και την προστασία του περιβάλλοντος. Είχαν, δηλαδή, κάθε λόγο να... ακούσουν τα πολεμικά κήρυκα σχέδια που τους μετέφερε ο Ν. Δένδιας, για λογαριασμό του δυτικού ιμπεριαλισμού και της μωροφιλόδοξης ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, επιχειρηματολογώντας υπέρ μιας κοινωνίας στο χακί, με στρατευμένους άντρες, γυναίκες και παιδιά, με ή χωρίς ειδικές... ικανότητες.

Και τι δεν ακούει η άμοιρη «νεοσύλληκτη» κοινωνία. Για νέες εξελιγμένες στολές και εξοπλισμούς, που επιτρέπουν την εξ αποστάσεως κίνηση και καθοδήγηση στην πολεμική σκακιέρα, για εθελοντική στράτευση γυναικών και έφεδρων αντρών με μπόνους μια πόρτα στο

κοινωνικό και εργασιακό αδιέξοδο, για ανάπτυξη δεξιοτήτων αντίστοιχων με τις ανάγκες της αγοράς (που «φοράει εργασιακό χακί») και σε συνεννόηση με τις εργοδοτικές οργανώσεις, που αποτελούν τη «νέα μας πατρίδα». Επιτέλεγμα αυτών των «υψηλών ηθικών και εθνικών αξιών», η ναζιστικής έμπνευσης διαστροφή να χρησιμοποιηθούν τα αυτιστικά παιδιά των στρατιωτικών (καταρχήν) ως τροφοδότες της τεχνητής νοημοσύνης στα πολεμικά drone, για να σκοτώνουν άλλα παιδιά και τους γονείς τους, όπως κάνει ήδη το κράτος δολοφόνος του Ισραήλ, με πάνω από 20.000 δολοφονημένα παιδιά στη Γάζα.

Κι άλλα πολλά προβλέπει η «Ατζέντα 2030» για τις ένοπλες δυνάμεις, ώστε να ξεφύγουμε από τη «μικρή και έντιμη» Ελλάδα σε μια Ελλάδα... ανέντιμη και «των ευρύτερων οριζόντων». Γιατί οι (πολεμικές) προκλήσεις είναι πολλές. Ιδίως για μια χώρα, που αν και μικρή, είναι ταυτόχρονα μέλος της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και με «υψηλούς «προστάτες» και άρα υψηλές δεσμεύσεις και υποχρεώσεις. Είναι να μη μπερδεύεις το μπόι με τη σκιά σου;

Η αγωνία, όπως καταλαβαίνετε, είναι μεγάλη. Για μια κυβέρνηση των «υψηλών υποχρεώσεων και δεσμεύσεων». Με πρώτη και κύρια υποχρέωση και δέσμευση να υπηρετεί τα βορειοατλαντικά συμφέροντα και να σφίγγει διαρκώς την αντιλαϊκή θηλιά.

Η Ελλάδα δεν είναι, βέβαια, μια δύναμη «βαρέων βαρών», που να μπορεί να ρίχνει μπουτιές εδώ κι εκεί, όπως ομολόγησε και ο... πυγμάχος μεσαίων βαρών Ν. Δένδιας, χαρτογραφώντας το γήπεδο των «ελληνικών συμφερόντων». Σε αυτό περιλαμβάνονται τα Βαλκάνια, η Μαύρη Θάλασσα, η Μέση Ανατολή, ο Κόλπος, η Βόρεια και Υποσαχάρια Αφρική (μήπως και η Βόρεια Κορέα, το Ιράν, η Ουκρανία κ.λπ.), και κάμποσα ακόμη... οικόπεδα ΝΑΤΟϊκών συμφερόντων. Με τα ελληνικά ονόματα των επιχειρήσεων (Ειρήνη στη Λιβύη, Ασπίδες στην Ερυθρά Θάλασσα) να είναι τα «καθρεφτάκια στους ιθαγενείς».

Το αντιδραστικό ιδεολόγημα μιας «Ελλάδας των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών», που μετατράπηκε σύντομα σε απόλυτο εφιάλη, επανέρχεται με «ευρύτερους ορίζοντες» και ευ-

ρύτερους τυχοδιωκτισμούς. Και, προφανώς, με το ενδεχόμενο ενός... ευρύτερου εφιάλη και μιας μεγαλύτερης καταστροφής. Τζάμπα, όμως, καίει η λάμπα. Τα συμφέροντά μας, συνεχίζει ο στρατηλάτης υπουργός, δεν σταματούν στα σύνορα και στα γεωγραφικά μας όρια, παρά τα όσα ακούμε στις εθνικές γιορτές.

Πέρα από υπουργός, πέρα από στρατηλάτη, ο Ν. Δένδιας αποδεικνύεται και καλός έμπορος όπλων. Δεν χρειάζεται, λέει, να ξοδεύουμε πολλά λεφτά σε αεροπλάνα και πλοία. Αυτά είναι για άλλη δουλειά και μπορούν να σταλούν στην... Κορέα. Το «αμυντικό δόγμα» θα αλλάξει και οι πόλεμοι έχουν αλλάξει. Πιο φτηνές η αντιπυραυλικές ασπίδες, οι θόλοι και τα drones. Είναι, άλλωστε, αυτά που χρησιμοποιούν περισσότερο οι εμπόλεμες χώρες. Και από τα «επεισόδια αναχαιτίσεων» στο Αιγαίο, περνάμε άμεσα στο «αμυντικό δόγμα» μιας, εν δυνάμει, ευρύτερης πολεμικής αναμέτρησης με εμπλοκή της χώρας.

Θα ξαναματώσουμε, λοιπόν, για τους Αμερικάνους. Θα ξαναειπωθεί το «στρατηγέ, ιδού ο στρατός σας» και «παραδίδουμε την Ελλάδα στα χέρια σας». Όπως, άλλωστε, επανέλαβε εν έτει 2021 ο πρόεδρος της Βουλής, Κ. Τασούλας, στον πρόεδρο της Επιτροπής Εξωτερικών Σχέσεων της Γερουσίας των ΗΠΑ, Μπομπ Μενέντεζ (αυτός ο «ωραίος φίλος της Ελλάδας», που αποπέμφθηκε και καταδικάστηκε για διαφθορά), καθώς παρέδιδε έναν καλλιτεχνικό χάρτη της Ελλάδας (συμβολικό το δώρο!): «Από την Κέρκυρα μέχρι το Καστελόριζο και από την Κρήτη μέχρι τη Θράκη, σας παραδίδουμε την Ελλάδα σήμερα στα χέρια σας. Και είμαστε βέβαιοι ότι είναι σε καλά χέρια». Από κοντά και οι «αναλυτές» της αρπαχτής περί των διεθνών σχέσεων και υποθέσεων, που έχουν πάντα έναν καλό λόγο να πουν για τις ΗΠΑ και τη Χούντα. Μας συμφέρει, λένε, λόγω Κύπρου, να τιμωρηθεί ο εισβολέας Πούτιν. Κανένα πρόβλημα, όμως, δεν έχουν με την εισβολή και κατοχή της Παλαιστίνης από το Ισραήλ. Εξάλλου, ο αμερικανόπνευστος άξονας Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ προστατεύει την κατοχή, τόσο της Κύπρου, όσο και της Παλαιστίνης. Καμιά κατοχή, όμως, δεν διαρκεί για πάντα.

προσεγγίσεις